



FLORENCE BARCLAY

VIATA MEA ÎȚI APARTINE



FLORENCE BARCLAY

VIAȚA MEA ÎȚI APARTINE

Editor: BENIAMIN PITIȘ
Consilier literar: SANDA CRĂȘNEANU
Coperta: GEORGE CRISTEA

FLORENCE BARCLAY

VIATA MEA ÎTI APARTINE



**EDITURA BEBE
BUCUREȘTI, 1993**

CINE VA VORBI CEL DINTÂI?

Stând în picioare, înaintea ferestrei din salonașul soției sale, Ronald West părea absorbit în contemplarea grădinii vesele și a parcului imens care se întindeau în fața ochilor săi. Însă, în adevăr, mintea lui îi era preocupată numai de găsirea celui mai bun mijloc, pentru a putea discuta cu Helene subiectul care îl tortura încă din timpul plimbării de dimineață. Adineauri, după ce descălecaser vioi de pe cal și aruncaser groom-ului frâul, el se grăbise s-o ajute pe Helene să descalece, apoi mângâind coama frumoasă a iepei „Picioruș de Argint” cu ochii ațintiți asupra fermecătoarei sale soții, o întrebase:

— Helene, aș putea urca până la tine? Aș vrea să-ți comunic ceva foarte important.

Helene zâmbi și îi răspunse pe un ton șăgalnic.

— Am băgat de seamă că tovarășul meu de călărie de azi-dimineață era cu gândul la o mie de

Florence Barclay

leghe distanță de soție și cal; dacă acum are intenția să mă ducă și pe mine cu el, pe acolo pe unde rățăcea adineauri, va fi iertat. De altfel, și eu, dragă Ronnie, am ceva să-ți spun. Uitându-mă întâmplător la ceasul din turn, văd că mai avem încă o oră bună până la masă. Am să scriu, cu voia ta, repede o scrisoare, pe care trebuie s-o trimit în sat, și pe urmă sunt la dispoziția ta. Bineînțeles, după ce am să-mi schimb rochia.

Sprijinindu-se ușor de umărul soțului ei, Helene West alunecă din șa. Pe urmă, după ce puse în vedere groom-ului să aștepte ordine, trecu în hol.

Ronald o lăsă să-și scrie scrisoarea și intră singur în salon. După ce meditase în tăcere, o săptămână întreagă, asupra aceleiași idei, își dădu imediat seama că este foarte greu să-și deschidă inima în fața unei alte persoane, chiar când aceasta ar fi, așa cum era cazul de față, cea mai bună, cea mai îngăduitoare și cea mai perfectă dintre soții.

Preocupat, Ronald uitase să-și lase pălăria și mănușile în hol. Se aruncă pe fotoliul Helenei, își păstră însă în mână cravașa cu care izbea — privind în fereastră — în cizmele de bizon.

Dimineata de primăvară era o minune. Soarele luminos pătrundea prin gemulețele de modă veche, umplând încăperea de veselie. Pe unul din gemulețe, un om mai simplu, din timpuri apuse, zgâriase cu diamantul o cruce și scrisese deasupra cuvintele: In hoc signo vinces.

Ronald protestase de mai multe ori contra oportunității acestei inscripții, declarând că, dacă strămoșul Helenei, găsise nevoia de a scrie pe

Viața mea îți aparține

unde o deviză latină ar fi fost mai nimerit să se fi servit de portofelul său decât să mângâiească frumoasele geamuri din „La Grange“. Dar ori de câte ori venise vorba despre acest lucru, Helene luase partea strămoșului ei.

— Fără îndoială, spunea dânsa, că în ziua aceea soarele făcuse să scânteieze geamurile mai puternic ca de obicei. Ah! Ronnie, dacă ne-am putea aminti mai des cuvintele *In hoc signo vinces*, am putea probabil să ne dăm seama mai ușor că drumul spre victorie este vecin cu calea sacrificiului.

În general, Helene trecea metodic de partea strămoșului, ceea ce era oarecum jignitor pentru un bărbat modern, care neavând la rândul lui strămoși venerabili, îi considera demodați și inutili.

În dimineața aceasta însă, înțelesul deizei incriminate îl izbi pe Ronald și mai mult, ca un ceva de prost augur. El voia să învingă întotdeauna, fără să țină seama de simboluri și, gândindu-se mai bine, găsi totuși o coincidență cu adevărat ciudată, între ceea ce-i trecuse prin cap și vorbele Helenei care evocaseră simbolul unei călătorii îndepărtate, *In hoc signo vinces*!

Pașii soției sale îl scoaseră din visare.

Clipa temută venise. Cum să înceapă? Era mai ales vorba de tact și trebuia s-o pregătească încetișor pe Helene, dacă voia să primească hotărârea surprinzătoare pe care el urma să i-o anunțe.

Helene închizând ușa în urma ei, înainta în încăperea plină de soare.

Talia, grațios naturală, era subliniată de costumul ei de amazoană și de părul bogat, auriu,

Florence Barclay

care îi dispărea sub pălărie. Nimic nu putea să-i altereze blândețea senină a feței și bunătatea întipărită pe figură. Ochii Helenei erau mereu îndreptați spre viață, ca și cum ar fi așteptat să primească de acolo viziunea fericirii.

Apropiindu-se de fereastră, se întreba în mintea ei, ce era preferabil să facă. Să vorbească ea cea dintâi sau să asculte ce avea să-i spună Ronald? Se hotărâse în sfârșit, să-i anunțe lui Ronald că momentul mult așteptat când trebuia să afle vestea cea mare, vestea care îi umplea de bucurie inima ei de soție tânără, venise așa că orice amânare era complet imposibilă.

Și totuși își dădu seama că dacă ar fi vorbit ea întâi, confidența lui Ronald ar fi căzut pe plan secund. Asta era însă de neconceput, pentru că tot ce era în legătură cu soțul ei primea din partea Helenei un tratament de favoare. Tânăra femeie deci judeca că e preferabil să-l lase mai întâi pe Ronnie să vorbească. De altfel responsabilitatea hotărârii sale fu, de la început, complet înlăturată.

Ronald se întoarse brusc și, la vederea soției sale, orice șovăială i se păru de prisos. In hoc signo vinces!

— Helene, spuse el, vreau să plec în Africa Centrală.

Cuprinsă de mirare, Helene se uită lung la soțul ei, pe urmă cu multă chibzuință, luă pălăria și mănușile pe care Ronald le aruncase pe fotoliu, le puse încet pe o masă și veni să se așeze pe locul ei obișnuit.

— Este mult prea departe, darling, spuse dânsa foarte natural. Îmi închipui însă că te cheamă acolo ceva imperativ. Stai jos și povestește-mi și

Viața mea îți aparține

mie geneza acestei călătorii. Africa! E colosal de departe. Se poate, crezi tu, ca o astfel de prăpastie să despartă o căsnicie atât de fericită ca a noastră? Aș vrea să-mi povestești totul să mă lămurești definitiv, conducându-mă încet, pe drumul pe care l-ai parcurs până la faptul care te-a determinat să iei această hotărâre.

Cu un suspin de ușurare, Ronald se prăbuși în fotoliul din fața aceuia al Helenei. Figura lui plină de tinerețe respira entuziasmul. Își întinse picioarele, împreună mâinile deasupra capului și se uită cu admirație la soția lui.

— Helene, ești minunată, cu felul tău de a înțelege anumite lucruri. Da, mi-este foarte ușor să-ți povestesc totul. Ai o manieră admirabilă în a te lega de obiectul principal și de a lăsa la o parte amănunțele... Cea mai mare parte dintre femei...

— Să nu ne pierdem vremea cu ceea ce ar face cea mai mare parte dintre femei... Să-mi spui însă care este lucrul esențial, așa cum îl vezi tu, dacă vrei ca să-l îmbrățișez și eu în aceeași măsură. De ce vrei să pleci în Africa Centrală?

Ronald sări drept în picioare și se duse să se rezeme de cămin.

— Helene, am în minte o nouă schiță de roman, o istorie minunată de dragoste, cu totul superioară la tot ceea ce s-a scris până acum. Acțiunea se desfășoară în Africa Centrală și deci, trebuie să plec acolo dacă vreau ca ambianța mea să fie vie. Cred că n-ai uitat emoția cauzată în ultima vreme de povestea misionarului acela care, dispărut mai bine de 20 de ani în ierburile înalte ale junglei unde a trăit laolaltă cu indigenii, despărțit de orice civilizație, s-a întors apoi în Anglia ca să-și

Florence Barclay

povestească aventurile. Îți amintesti — din povestirea misionarului — că, după câțiva ani de singurătate, începuse să dorească, la nebulă, tovarășia unei soții și, amintindu-și de o fată pe care o cunoscuse în vremea tinereții sale, îi scrisese chemând-o. Ea răspunse, plină de curaj acestui apel și, venind la locul de întâlnire din marginea junglei, aștepta acolo mai multe luni până când misionarul veni s-o găsească.

Se căsătoriră în sfârșit, acolo, la margine de junglă sălbatică și devenind bărbat și soție, se cufundară iarăși în ierburile înalte ale codrului african. Nu au fost revăzuți decât după mulți ani.

Ei bine, povestea aceasta adevărată mi-a dat ideea unei lucrări originale și palpitate; va fi lucrarea sortită să facă senzație, o lucrare de o mie de ori superioară poveștilor misionarilor.

Privirea liniștită a Helenei, contempla ochii strălucitori în exaltare ai soțului ei.

— Dragă prietene, spune-mi te rog, ce te face să crezi că povestea de dragoste a unui misionar ar putea fi mai palpitantă decât a altuia? Nu văd deloc cum ai să reușești să faci mai interesantă povestea pe care vrei s-o scrii.

— Ah! Nu vezi? strigă Ronald West... Asta fiindcă nu ești romancieră. Scumpa mea, află că doi bărbați au ieșit din ierburile acelea uriașe, ierburi înalte de treisprezece picioare înălțime, doi bărbați au apărut, acolo, la margine de junglă, unde aștepta femeia! Doi, pricepi tu?... Și cel care se năpusti primul nu era omul care o chemase; acesta veni un moment mai târziu! Ei, acum ai înțeles?

— Înțeles, spuse Helene; în general 13 este o cifră de ghinion.

Viața mea îți aparține

— Oh! nu glumi, protestă Ronald. Nu mai am timp să-ți explic cum se desfășoară acțiunea. Dar, țin să-ți spun că nu am mai avut niciodată o astfel de inspirație; încearcă să pricepi ce înseamnă acest lucru pentru mine. Închipuiește-ți, pentru un moment, atmosfera aceea misterioasă și cu totul îmbăcsită de vrăjitorie a Africii Centrale, servind drept cadru unei pasionante povești de dragoste. Închipuiește-ți trei ființe, sosite din mijlocul civilizației noastre, civilizație cu care sunt îmbibate învățând să cunoască, — în mediul acesta unde domină sălbăticia popoarelor în stare primitivă, — inima și propriul lor suflet și luptând pentru a-și menține, în ei însăși, idealul civilizației secolului al 20-lea. Apoi extraordinarele păduri virgine, junglele neexploatare unde plantele sunt asemănătoare animalelor, unde animalele imită pe om, unde nu domnește nici legea nici ordinea și unde, din contră, toți le disprețuiesc. Mie unul, îmi era suficient la Kew (grădină botanică celebră în jurul Londrei) să trec prin serele cu plante tropicale pentru a-mi scutura jugul civilizației. Dacă mi se întâmpla să rămân mai mult timp printre aceste plante fantastice, acoperite cu ghimpi și cu vegetații străine, ciudate, unele târându-se pe pământ, altele ridicând niște brațe extraordinare și cărnoase spre culmi inaccesibile, întoarcerea bruscă la atmosfera de convenționalism îmi dădea sentimentul că nu-mi mai aparțin și îmi trebuia oarecare timp până ce să devin omul banal și civilizat.

Helene zâmbi.

— Darling, cred că ai frecventat prea mult la Kew, serele cu vegetații tropicale. Mă văd nevoită

Florence Barclay

să-ți interzic de aici înainte accesul acolo, mai ales că trebuie să te ocupi de interesele comitatului.

— Nu mă mai interesează afacerile comitatului, răspunse Ronnie. Dar, serios Helene, nu pricepi deloc, ce reprezintă toate acestea pentru mine? Ultimele mele două romane au drept cadru viața banală engleză. Nu pot să-i plimb, la nesfârșit pe îndrăgostiții mei prin grădini publice.

— Dragul meu Ronnie, ai totuși, la îndemână, un bun precedent; cea dintâi pereche de îndrăgostiți pe lume, Adam și Eva, a căror poveste o cunoaștem atât de bine, s-a plimbat, — iubindu-se — într-o grădină.

— Eroare completă, darling. Grădina Eden, era o junglă plină de neprevăzut, unde animalele sălbatice discutau în mod obișnuit, ca și oamenii. Îmi închipui că nu poți să crezi că Eva a stat liniștită să-l asculte pe șarpe vorbindu-i despre teologie, dacă această conversație între animale ar fi fost numai un incident al zilei? Dar să revenim de unde am pornit.

Am un plan original, pentru care îmi trebuie o ambianță nouă.

— De ce nu te mulțumești, Ronnie, cum ai făcut și până acum, să scrii simplu și sincer despre viața pe care o cunoști?

— Pentru că, scumpa mea, contemporanii noștri, întocmai atenienilor de altădată, au mereu poftă de ceva nou. Ori, venindu-mi ideea de ceva nou, vreau s-o exploatez.

Helene tăcu și păru că reflectează.

Ronald se ridică și apropiindu-se de fereastră, arătă Helenei inscripția de pe geam: In hoc signo vinces.

Viața mea îți aparține

— Mai știi ce este scris aici? Întrebă dânsul.

— Da, spuse Helene; ți-am priceput gândul.

Și eu văd o primejdie aici. Doresc mult însă ca, în activitatea ta, să te gândești mai mult la scopul înalt al misiunii pe care o ai decât la condițiile de succes. Succesul să fie numai răsplata eforturilor săvârșite în mod aproape eroic; popularitatea dobândită prin scris să nu decurgă decât numai din faptul că ți-ai fost credincios ție însuți și inspirației tale de scriitor. Plecarea ta în Africa Centrală, pentru a descoperi acolo un mediu extraordinar, este o goană după originalitate care nu va asigura niciodată superioritatea unei opere. Oh! Ronnie, asta e părerea sinceră a mea; mulțumește-te să rămâi în Anglia și fă-ți personajele să trăiască în mediul lor familiar.

Ronald reveni la fotoliul pe care îl părăsise, se așază cu coatele pe genunchi, cu bărbia în mâini, privind tulburat, la soția lui.

— Dar, Helene, nu este vorba de așa ceva. Nu bagi de seamă că am în vedere cu totul alte proiecte și că numai Africa Centrală este mediul nimerit, de care am nevoie?

— Bine, Ronnie, dar crezi că este numai decât nevoie să pleci? De ce nu-ți procuri ultimele cărți apărute asupra Africii ca să le studiezi pentru cunoașterea perfectă a atmosferei?

— Asta niciodată, strigă Ronald, sărind în picioare și începând să străbată încăperea cu pași mari. Înainte de a putea lucra la cartea mea, trebuie să fiu pătruns, până în măduva oaselor, de atmosfera minunată a tropicelor. Mai mult chiar: fără să cercetez totul la fața locului ar fi posibil să comit unele greșeli de amănunt și, într-o bună zi,

Florence Barclay

vreun cititor oarecare, incapabil să scrie o pagină, dar cunoscând bine locurile descrise de mine, va semnala eroarea... alte mediocrități se vor sesiza iar sfârșitul va fi...

Helene, cu ochii umezi dar veselă în glas, începu să râdă.

— Ronnie, admit câte puțin din ceea ce spui, dar ar trebui să fi recunoscător acelora care ar semnala o cât de mică greșeală în vreuna din lucrările tale... Cine deci, până acum, fără știința mea ți-a atins, câtuși de puțin susceptibilitatea?

— Oh! Nimeni, Dumnezeu fie lăudat! N-am scris încă nici un rând fără să verific cel mai mic amănunt al valorii locale. Astfel de lucruri s-au întâmplat însă, de sute de ori, altora. În ce mă privește pe mine, eu socotesc acestea ca pe ceva tragic. Așa precum îți spun, n-am să scriu nici o lucrare fără ca mediul să nu-mi fie familiar. Helene, trebuie să plec în Africa Centrală!

LACRIMI DE FEMEIE

După ce își scoase pălăria, Helene își trecu degetele fine prin părul bogat.

— Și... cât timp, crezi tu, că-ți va răpi călătoria aceasta, Ronnie?

— Cu dusul și venitul, mi-ar trebui cam șapte luni. Dacă parvenim și pornim de aici în 15 zile, am putea fi siguri de înapoiere în noiembrie, așa că vom avea timp destul ca să ne pregătim de Crăciun.

— Și de ce spui „noi“, darling?

— De ce să nu spun; nu suntem obișnuiți astfel?

— Da, scumpul meu. În adevăr, de trei ani așa am fost: „noi“. N-am fost despărțiți nici măcar o zi. Dar în ceea ce privește această călătorie, în Africa Centrală, îmi este frică de o transformare al celui „noi“. Eu nu mă simt în stare să te însoțesc.

Florence Barclay

— De ce, Helene? Îmi închipuiam că vei fi nerăbdătoare să faci călătoria aceasta. Te credeam destul de curajoasă ca să mă întovărășești oriunde și oricât de departe.

În ochii soțului se putea citi ușor surprinderea și dezamăgirea. Helene se ridică încetișor, se apropie de cămin și schimbă în mod automat locul a două sau trei bibelouri. Și, în sfârșit, când deschise gura să vorbească, îi trebui un mare efort ca să-și poată stăpâni tremurul din glas.

— Scumpul meu Ronnie, cred că Africa Centrală nu este locul care să convină unei femei.

— Bine, scumpa mea, dar în romanul meu intervine și o femeie... logodnica misionarului nostru n-a șovăit o clipă să se ducă... Ah! Helene, sigur că vei veni și tu cu mine!

Ronald se îndreaptă spre fereastră și începu să bată nervos cu degetele pe gemulețul pe care erau gravate *In hoc signo vinces*.

Într-o clipă Helene fu lângă dânsul, punându-i mâna pe umăr.

— Iubitul meu, mi s-ar rupe inima, dacă ai avea sentimentul că-ți lipsesc. Însă în timp ce vorbeai, am cântărit totul, și vreau să-ți spun așa cum văd eu lucrurile: nu mi se pare nici drept și nici posibil să te însoțesc. Nu pot lipsi în clipa de față atâtea luni de lângă casă. Sunt prea multe de supravegheat aici. Gândește-te la bisericuța pe care am început s-o clădim în sat. Apoi mai vin alți fermieri noi în vara aceasta; în sfârșit, sunt o mie și unul de lucruri noi, pe care numai eu singură sunt în stare să le aranjez. Tu, Ronnie dragă, nu te ocupai niciodată de chestiunile acestea, nu vedeai niciodată pe administrator, abia cunoșteai pe

Viața mea îți aparține

câtiva din fermierii noștri, așa că nu poți să-ți dai seama cât de necesară este prezența mea aici.

Cum ar fi posibil să dispar deodată pentru șapte luni, și să las totul baltă? Iubitul meu, dacă ești atât de hotărât să faci această călătorie, trebuie să te obișnuiești cu gândul unei despărțiri prelungite.

Urmă o tăcere cam apăsătoare, apoi răgușit, Ronnie șopti:

— Este în joc cariera mea.

Ea era perfect conștientă de ce fel de sentimente era stăpânit sufletul lui Ronald, în schimb, el nu putuse pătrunde inima soției lui. Abia își dădea seama de dragostea dezinteresată pe care i-o arăta.

Tânăra femeie sprijini drăgăstos de pieptul ei, capul bărbatului la care ținea atât de mult. Ronald îi mângâie părul, blând ca un îndrăgostit. Nu mai era nici o îndoială și el o iubea din tot sufletul, avea încredere în ea, avea nevoie de ea. Nu însemna oare Helene întreaga lume pentru el?

Și totuși era hotărât să-și pună în aplicare planul. Voia să plece în Africa Centrală, și era zadarnic să simuleze că a renunțat. De altfel, nu putea nici să încerce s-o înșele pe Helene, care ar fi descoperit imediat adevărul.

Din ziua fericită, când s-au căsătorit, n-a petrecut nici 24 de ore departe de ea.

Când s-au căsătorit, Ronald era un scriitor necunoscut. Nimeni, afară de Helene, nu credea în el și în vocația lui. Helene, din contră, era ultima reprezentantă a unei vechi familii din comitat, proprietara frumoasei locuințe „Holymead Grange“, și a unei averi considerabile; admirată,

Florence Barclay

curtată, căutată, ea se oferise lui, cu o dragoste plină de umilință. Desigur că și el fusese demn de încrederea arătată. Era conștient de partea, care în succesele lui de autor, revenea Helenei. Dragostea ei îi deschisese orizonturi de frumusețe și ideal nebănuite până atunci.

Helene nu era nici egoistă și nici prostesc de sentimentală. Când secretele cele mai sfinte ale legăturii lor fericite pătrunseră în opera lui Ronald, și astfel au fost dezvăluite tuturor, descoperind fiecărui cititor și cumpărător al volumului magia tandră a dragostei Helenei, ea se mulțumi să zâmbească și să spună: „Lumea are tot dreptul la tot ceea ce putem noi să-i oferim mai frumos. Am fost totdeauna revoltată contra colecționarilor de instrumente de muzică, de care nu vor face niciodată uz, închizând în dulapuri de sticlă Stradivarius și Cremona mute pe vecie“.

Odată totuși, Ronald uzase, într-unul din romanele saie, de un diminutiv de tandrețe, pe care i-l dădea foarte des Helenei: nu mai putea rezista ispitei de a face și pe eroii săi să guste din fericirea pe care o simțea el însuși, atunci când în rarele ocazii, Helene îi spunea astfel, dar pe șpalturi cineva ștersese cu un creion tare cuvântul acesta intim de iubire. De altfel, Helene, nici nu a făcut vreo aluzie iar el s-a abținut de la orice comentariu. Și au trecut luni întregi fără ca acel cuvânt de dragoste să mai revină pe buzele Helenei... Dar, veni o zi, când buzele soției dragi murmurară din nou, încet de tot, vorbele tandre de altădată. Îi strânse atunci puternic capul cu păr blond ca aurul, de pieptul lui și îl sărută șuviță cu șuviță. Apoi, îi complexă gestul, spunând: *In hoc signo vinces.*

Viața mea îți aparține

Îi lipsea puterea de a înțelege ceea ce va însemna despărțirea pentru ei amândoi, dar nu era obligatoriu chiar să-și dea seama până în cele mai mici amănunte. Mai avea, încă timp vreo 15 zile. Două săptămâni întregi. Este inutil să-ți pregătești o suferință de mai înainte. De altfel fiecare nouă experiență, chiar dacă nu este dureroasă, are o valoare a ei. După această mică încercare ce îl aștepta, va ști să descrie, cu mai mult realism, disperarea despărțirii. Pe neașteptate, apoi, îl cuprinse un fel de rușine. Brațele sale o înlănțuiră pe Helene. Ca într-un fulger revelator, se judecă cu totul nedemn de dragostea generoasă a acestei nobile făpturi.

— Scumpa mea, îi spuse dânsul, n-am să plec. Sacrificiul tău este prea mare.

Brațele Helenei se încolociră moi, în jurul gâtului, și un suspin de ușurare îi scăpă din piept însă vai, pentru Ronnie acest suspin era o reeditare a chemării sfâșietoare a femeii care se dăruia primului bărbat ieșit dintre ierburile înalte ale junglei. Din nou creațiunea romanului său îi reveni în minte, ca un ordin capital.

— Cel puțin sacrificiul meu să-și merite scopul, spuse el. Fără îndoială, că romanul acesta ar fi fost opera mea cea mai puternică, dar voi renunța, Helene, dacă dorești tu să rămân.

Helene se dezlipi din îmbrățișarea lui și, ridicându-și fața palidă, zâmbi printre lacrimi:

— Nu, Ronnie, spuse ea. Am făgăduit când ne-am căsătorit, că te voi ajuta la lucru și chiar că te voi ajuta. S-ar putea oare, ca astăzi să vreau să te încurc? Dacă opera ta cea nouă cere o despărțire, mă voi supune curajos. Pentru clipa de

Florence Barclay

față, chestiunea cea mai importantă este prânzul nostru; e târziu și mi-e foame. Să mă scap de costumul de amazoaă și vin la masă. Sună și anunță că nu vom fi gata decât peste un sfert de oră. Și acum, gândește-te să-mi spui ceva nostim; mai târziu, vom pune la punct toate planurile noastre.

Ea ajunsese la ușă, când, pe neașteptate, Ronald o strigă:

— Helene, oare n-aveai și tu să-mi spui ceva? Helene se întoarse zâmbind.

— Oh! Noutățile mele pot să aștepte. Planul pe care ți l-ai făurit pentru noul tău roman și călătoria minunată care implică desăvârșirea lui, cer toată atenția noastră. Să nu ne preocupe deci nimic altceva.

Soarele umplea de lumină încăperea; raze de aur se jucau în părul bogat al Helenei. In hoc signo vinces strălucea ca pietrele nestemate pe geam.

Timp de câteva clipe, Helene nu se mișcă, dându-i astfel lui Ronald posibilitatea să afle singur ceea ce voise ea să-i spuie. Însă, cu totul satisfăcut de reușita pe care o înregistrase, se întoarse și sună.

— Foarte bine, iubita mea, îi spuse el. Cât ești de frumoasă în lumină! Dacă este vorba de chestiuni sau afaceri plicticoase, în ceea ce vrei să-mi spui, aș prefera să nu le știu și să nu le aud. Helene, iubita mea, discuția aceasta cu tine, m-a refăcut complet. Șapte luni sunt mai nimic și toată puterea spiritului îmi vor fi absorbite de opera mea. Ar trebui să-ți schițez planul meu.

El o urmă în hol.

Viața mea îți aparține

— Helene, vino un moment!

Dânsa ajunsese însă la jumătatea scării.

Ronald îi auzi râsul.

Tânăra femeie se sprijini de rampă.

— Mi-e foame, prietene, și fără îndoială că și tu vrei să mănânci. Ieși pentru o clipă din mijlocul ierburilor acelea înalte din jungla africană și gândește-te că trebuie să te aranjezi puțin, înainte de a suna gongul pentru masă.

— All right! strigă Ronald.

Transmise feciorului ordinele Helenei, pe urmă fluierând vesel, trecu prin sala de biliard.

— Și ea este tot așa de entuziastă ca și mine, își spuse el, deschizând robinetele de apă caldă și rece. Și în fond, are perfectă dreptate să nu vie cu mine. Într-adevăr, este foarte dureros s-o părăsesc, însă cred că singur voi putea face mai multă treabă.

Revăzu fața Helenei în momentul în care deschidea ușa și o clipă avu impresia că numai din prea mare dragoste pentru el, ea își stăpânea teama de despărțire.

— Ce femeie! își spuse el, totdeauna curajoasă. Nu cred că vreun bărbat pe lumea aceasta să aibă o soție, comparabilă cu Helene.

HELENE IA INIȚIATIVA

Socotind că era mult mai bine și mai înțelept să-și lase soțul să plece, Helene nu mai șovăi și se îngriji ea de toate pregătirile necesare, fără să uite nimic, astfel ca întregul echipament al lui Ronnie să fie pus la punct. Într-o dimineață, o însoți și el prin magazine, ocupându-se numai de ceea ce numea el obiecte demne de interes. Celelalte erau de mult aranjate în ordine, în camera lui Ronald încă de când venise ceasul împachetării. Helene arăta atâta interes pentru aceste chestiuni, încât la un moment dat, lui Ronnie chiar îi trecu prin cap că și ideea acestei călătorii aparține tot soției lui. De asemenea ea fu aceea care stabilii itinerariul și reținu locul pe vapor. Când veni clipa complectării cecului destinat lui „Cook” (cifra era destul de ridicată), Helene vru să uzeze de carnetul ei.

— Nu, nu, scumpa mea, interveni Ronnie, plătesc din veniturile mele, aceasta este o speculație literară.

Viața mea îți aparține

Helene avu un moment de șovăială; știa foarte bine că soțul ei nu-și dădea seama de costul construcțiilor începute și a reparațiilor în curs.

— Cât mai ai la bancă, Ronnie?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Darling, de ce nu vrei să-ți faci o situație după ultimul extras de cont? Din cotoarele pe care le ai, ai putea să faci totalul sumelor din cecurile emise, astfel ca să știi unde ai ajuns.

— Da, mi-ai explicat odată această chestiune, dar privește, mai toate taloanele sunt în alb. Uit întotdeauna să le completez. Nu poți să scrii cărți și să faci și socoteli. Dacă tu găsești lucrul acesta atât de important, la rigoare, aș putea să renunț la prima ocupație și să dau toată atenția celei de a doua.

— Nu fi copil, scumpule! Ai o nevastă care ține cea mai riguroasă socoteală și nu neglijează să înregistreze nici măcar un gologan. Ceea ce nu știu, este cât câștigi și cât cheltuiești, afară de ceea ce îmi spui tu din când în când la prânz, cu o exclamație cam în genul acesteia: „Uite un cec mititel, de o mie de lire, care pare să fie tare trebuincios!” spus cu tonul cu care ai zice: „Pâinea aceasta este foarte bine prăjită.” Ronnie, eu aș dori ca să-ți plasezi cât mai mulți bani și cât mai sigur.

— Micuța mea, m-ai forțat să fac nenumărate plasamente. Dar ce nevoie este să facem atâtea economii, când noi nu trebuie să ne gândim decât la noi doi? N-avem altceva mai bun de făcut decât să cheltuim și să ne procurăm cât mai multe distracții. Ah! Dacă am avea copii la care să ne gândim, atunci s-ar schimba socotelile. Și apoi, în fiecare an, câștigurile mele devin tot mai mari.

Florence Barclay

Nădăjduiesc că această carte despre Africa să aducă atât cât toate la un loc.

Helene rămase tăcută, însă oftă când fu vorba să semneze cecul pentru Cook. Ronald vorbea cu atâta ușurință despre viața conjugală! Totdeauna avea necăzuri, atunci când era vorba să-i înfățișeze în mod serios lucrurile. Adevărul era că Ronnie se lua el însuși în serios încât stabilea echilibrul, tratând pe toată lumea cu destulă ușurință. Punctul acesta de vedere asupra valorilor relative ajută la succes. Acela al lui Ronnie fusese foarte rapid și foarte strălucitor. El îl primise cu modestă inconștiență a adevăratului artist. Munca lui în sine, prezentând mult mai mult pentru el decât elogiile și profitul pe care acest lucru i-l aducea.

Dar și Helene își avea partea ei de glorie în această creație și ținea ochii deschiși asupra a tot ce intra; era cu totul obsedată că orice trebuia să cedeze în fața cerințelor carierei literare a lui Ronnie, și, în actuală împrejurare ea făcea un sacrificiu, despre ale cărei proporții doar inima ei putea vorbi.

IV

ÎN ATELIER, LA GURA SOBEI

Veni și ultima seară pe care Ronnie avea s-o mai petreacă în Anglia, și despărțirea care, până atunci apărea vagă și îndepărtată, se prezenta acum de neînlăturat. Era nevoie de toată veselia curajoasă a Helenei, pentru ca să susție depresiunea morală a lui Ronnie.

După cină, cei doi soți trecură în salonul care se mai numea încă atelier, cu toate că de la căsătorie, Helene renunțase la pictură.

Era o încăpere de modă trecută, căptușită cu stejar vechi. În fața căminului, acoperind un panou din parchet și până la tavan, se afla o oglindă uriașă, în cadră aurită.

Ronald care transformase atelierul în sală de fumat, introdusese și câteva fotolii confortabile cu perine moi și mese orientale.

Vatra încăpătoare, plină cu bușteni mari, era ospitalieră și când perdelele de damasc roșu care

Florence Barclay

împodobeau ferestrele numeroase erau lăsate în jos, lipsind pe cei de față de tristețea de afară, atmosfera ambientă devenea dintr-odată caldă și însuflețită.

O jumătate de duzină de tablouri de familie erau atârinate de pereți; fuseseră adăpostite aici, pentru că vederea lor îl cam revolta pe Ronnie, care găsea în aceste efigii, o expresie rebarbativă. Parcă îl priveau de sus pe tânărul romancier care domnea ca un monarh necontestat în domeniul care, cândva, le aparținuse lor, astăzi mulțumindu-se doar cu situația de niște biete chipuri rigide în cadre șterse.

Singura mobilă a atelierului era un pian, la care cânta uneori Ronnie, după ureche, și care servea Helenei pentru a-și acompania soțul, când acesta avea fantezia de a cânta din gură.

Calitățile muzicale ale soțului ei erau o enigmă pentru Helene, căci deși era complet necunoscător al noțiunilor tehnice, chiar și cele mai elementare, el dovedea totuși un sentiment adânc în ariile pe care le executa. De multe ori Helene își amintea cum într-o seară Ronald, bolnav de gripă, se ridicase brusc din fotoliu, și așezându-se greoi în scăunelul de la pian, începu să cânte în așa chip, încât făcu să-i dea lacrimile tinerei sale soții, în timp ce, de uimire și de bucurie, i se opriseră bătăile inimii.

Totuși, când, câteva zile mai târziu, ea făcu aluzie la acest incident, Ronnie păru că nu-și mai amintește și ocoli pe cât putu acest subiect.

Dar în timpul acestei ultime seri petrecute împreună, pianul rămase mut.

Viața mea îți aparține

Cei doi soți nu aveau nevoie decât de două scaune și de ei înșiși.

Helene gândindu-se la lunile de despărțire în perspectivă, abia putea să-și dezlipească privirea de pe chipul soțului ei, totuși de data aceasta, Ronnie era cel care suferea și Helene îl îmbărbăta curajoasă, amintind scriitorului datoria pe care o avea față de cariera lui și pe care trebuia s-o conceapă cât mai grandioasă. Dar după câțeva vreme se simți și ea robită de aceeași melancolie. Cu toate că se apropia sfârșitul lui aprilie, serile erau răcoroase și un foc zdravăn ardea în vatră.

Ronnie se sculă pe neașteptate, stinse lumina și veni de se așeză jos, cu capul în poala soției sale. Tăcută, dânsa îi mângâia încetisor părul. Ceva din tăcerea Helenei avu darul să-i gonească puțin gândurile triste.

— Helene, îi spuse el, îmi pare rău că te părăsesc. Nu-i așa că ai să fi tare singură?

Tânăra femeie nu mai avu putere să-i răspundă.

— Ești sigură, nu-i așa, că buna d-ră Victorina va veni să-ți ție de urât?

— Da, scumpul meu. Este gata să pornească imediat ce o voi chema. Ea și cu mine am trăit singure aici, timp de optsprezece luni după moartea scumpului meu tată. Eram foarte fericite în existența noastră liniștită. Nu văd cum ar putea fi altfel acum.

— Și cum ai să-ți întrebuițezi timpul?

— Ah! N-au să-mi lipsească ocupațiile: mai întâi, treburile prin sat și grija supravegherii intereselor noastre. Ca să mai treacă vremea, vom face lecturi din franțuzește și, apoi multă muzică. Victorinei îi place la nebunie să cântăm la patru

Florence Barclay

mâini. Este un exercițiu minunat, cu care vom înlocui partidele de călărie.

— Cum, Helene, n-ai să mai încaleci?

— Nu, Ronnie, fără tine, nu.

— Și... aici, în atelierul meu, veți face exercițiile la patru mâini?

— Nu, iubitul meu. Nu cred că-mi va fi posibil să mai ascult sunetul pianului la care ai cântat tu.

— Eu nu cânt, spuse Ronnie, eu mai mult zdrăngănesc.

— Să zicem că este așa, scumpul meu, uneori într-adevăr zdrăngănești, dar de cele mai multe ori cânti minunat. Îmi pare destul de rău că nu ai primit o educație muzicală mai serioasă.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu învățat, dăscălit, orice ar fi fost obiectul învățământului. Îmi place să fac lucrurile care nu mi-au fost băgate cu sila în cap. Știu la ce te gândești, când spui că uneori execut mai bine. Dar, după ce mi-a pierit inspirația, nu-mi place să-mi mai dau osteneala; în clipele acelea nu mai sunt eu însumi; mi se pare că aud cântând pe cineva, în timp ce eu mă silesc să-mi amintesc de cine știe ce lucruri uitate în mine. Dau dovadă, atunci, Helene, de un sentiment obscur și misterios.

— În cazul acesta, dragă prietene, să vorbim despre altceva. Oh! Ronnie, făgăduiește-mi că ai să-ți îngrijești sănătatea în climatul acela afurisit. Sunt convinsă că vei da piept cu el în cel mai rău anotimp al anului.

— Vreau să-l cunosc în faza lui cea mai rea și atunci când este cel mai cald. Dar, până la urmă, o scot eu la capăt, fi sigură; sunt tare ca un cal, sănătos și la trup și la minte.

Viața mea îți aparține

— Nădăjduiesc că cel puțin te vei hrăni bine. El începu să râdă.

— Trag nădejdea că am să mă mulțumesc cu ceea ce voi putea ucide sau culege. Cu cât mă voi depărta mai mult de civilizație, cu atât mai vie mi se va părea „copia” mea. Nu pot să înfrunt ierburile acelea înalte, încărcat de cutii cu sardele și sticle cu bere. M-am hotărât să trăiesc cu rădăcini și cu fructe, și, în sfârșit cu tot ce este socotit acolo ca adevărate delicatese: „lăcuste” și „miere sălbatică”. Altceva însă mă neliniștește de pe acum, că va trece un timp relativ lung, fără să primesc scrisori de la tine sau să te văd. Va trebui să ne mulțumim cu proverbul: „Cât timp nu primim știri, să nădăjduim că toate merg bine”. Evident, că în ceea ce mă privește pe mine, ar fi și mai neplăcut să primesc vești care să-mi dea motiv de îngrijorare, mai ales fiindcă mi-ar fi imposibil să mă înapoiez sau măcar să-ți aduc o ușurare oarecare.

— Iubitul meu, n-ai să auzi nimic ce te-ar putea supăra sau produce vreo neliniște. Dacă totuși, ar interveni vreo dificultate, voi ști eu s-o rezolv și singură. Este de mare interes, ca tot timpul tu să nu fi preocupat de grija noastră. La rândul meu, voi căuta și eu să nu mă las doborâtă de panică cu privire la tine, numai însă dacă mă asigur că-mi vei scrie cât se poate de des și de mult.

— Și... mai ales să nu te îmbolnăvești, Helene.

Tânăra zâmbi și își puse drăgăstos obrazul pe capul rezemat de genunchii ei.

— Darling, nu sunt niciodată bolnavă; și eu ca și tine, sunt sănătoasă și la corp și la minte; iată, deci, că nu avem să ne plângem nici unul în privința sănătății.

Florence Barclay

— Ah! Helene, înainte de a fi iarăși împreună, vom fi împlinit 30 de ani fiecare; tu însă cu o lună înaintea mea. În ziua aniversării tale, în junglă, voi bea probabil în sănătatea ta cine știe ce băutură ciudată, preparată de vreun vrăjitor, și voi conveni cu leii, tigrii și hipopotamii strânși în jurul focului din tabăra mea, să ia parte și ei la bucuria mea. Ah! Helene, cât de mult aș vrea să avem un copil, să-l văd jucându-se în jurul nostru. Nu vreau să fiu considerat ca cel mai tânăr din familie.

Măinile Helenei înlănțuiau gâtul soțului ei și, dacă ar fi ascultat, ar fi putut să-i audă bătăile inimii atât de apropiate de ale lui.

— Dragul meu, este o fericire care se va realiza într-o bună zi.

Ronald își desprinsese mâna stângă de pe umărul soției și o sărută drăgăstos. Acesta i-a fost singurul răspuns, dar tăcerea i se păru Helenei mai elocventă decât vorbele, oricare ar fi fost ele. Și cuvintele nu-i lipseau niciodată lui Ronald, mai ales atunci când era vorba să-și exprime sentimentele adânci, și când îi lipseau totuși, era dovada sigură a unei emoții puternice. În această tăcere, Helene găsi și bucurie și curaj. Ronald nu era decât un miracol. Sub acest exterior de aparență frivolă, existau rezerve de forțe sortite să răspândească, într-o bună zi, o lumină binefăcătoare... Dar, era nevoie de perspicacitate clarvăzătoare a ochilor Helenei, pentru a hotărî acest viitor. După o clipă, Ronald îi spuse:

— Îți mai aduci aminte de vizita prietenilor noștri Dalmain, din ianuarie trecut, cu micuțul lor Geoff? Când vedeam pe ștrengarul acela drăguț, tropăind atât de drăgălaș și uitându-se la maică-sa

Viața mea îți aparține

cu ochișorii aceia strălucitori, plini de încredere și de curaj naiv, absolut fără teamă, cu toată disciplina severă a doamnei Dalmain, îmi spuneam că, să ai un astfel de copil, este proba cea mai puternică pe care poate să o ofere viața, impunându-ne să insuflăm binele acestei ființe nevinovate. Propria purtare trebuie să fie exemplu viu pentru copil. Nu-i așa, Helene?

— Așa este, darling, așa precum acționăm noi...

— Nădăjduiesc, că te vei vedea mai des cu familia Dalmain, în timpul lipsei mele. Fă-le o vizită mai lungă și sunt sigur că dacă vei avea nevoie de ei, vei putea să apelezi la concursul lor.

— Oh! Scumpul meu, nu încape îndoială că dânsa ar veni, dacă aş avea nevoie de ea.

— Nu este așa, că sunteți prietene bune? Numai că privirea ei mă cam înfricoșează puțin. Când mă privește, mă simt ca un vierme, aş vrea să mă bag într-o gaură de șarpe, dar nu găsesc niciodată gaura aceasta! Când îi servesc ceaiul, rămân în picioare, deși mă gândesc unde aş putea să mă ascund.

— Oh! Ronnie, ce prăpăstii mai spui! Jane îți admiră mult cărțile.

— Numai că ea nu mă consideră demn nici să-ți leg șireturile la ghete.

— Taci, Ronnie! Frica asta ar dispărea atunci când ai avea nevoie de ea, cerându-i un sfat într-un moment greu. Ea m-a ajutat și susținut într-o chestiune tare proastă, prin care am trecut cu vreo șase luni înainte de a ne fi cunoscut noi. Mi-a arătat ce trebuie să fac și a stat lângă mine până am terminat cu bine. Cred că pe lumea aceasta nu se găsește o a doua femeie atât de binevoitoare.

Florence Barclay

— Atunci, rîu uita s-o chemi, dacă în timpul lipsei mele ar fi să treci prin vreun moment mai greu. Ascuns în ierburile acelea înalte, eu mă voi simți, pentru prima oară, foarte bine cu ea.

— Ronnie, există oare vreo posibilitate ca să te înapoiezi mai curînd decît te gîndești?

— În orice caz, foarte nesigură. Nu mai departe decît ieri, editorii mei insistau ca, la înapoiere, să mă opresc la Leipzig și la Haga, cu scopul de a prezenta și caselor de acolo manuscrisul meu, în vederea unor traduceri imediate. Cred că ar fi bine să urmez și sfatul lor și să mă înapoiez prin Olanda. Îmi place să traversez marea noaptea și să ajung la Londra în zori. Să nu uit, nu cumva ai vreun văr oarecare pe la Leipzig?

— Ba da, un verișor, Aubrey Treherne. Este acolo și cred că se ocupă cu studiul muzicii; locuiește pe Grosse Strasse.

— Foarte bine, notează-mi în agendă adresa lui. Bunul meu camarad, Dick Cameron, trebuie să plece și el, pe la jumătatea lui noiembrie la Leipzig, studiază „curele de apă”. Țin mult să-l cunoști și tu pe Dick Cameron, Helene. Aș fi tare mulțumit să-l întîlnesc. Crezi că vărul tău să aibă vreo cameră pentru prieteni în apartamentul lui.

— Nu știu. Aubrey Treherne nu prea valorează mult. Nu este omul în care trebuie să ai prea multă încredere.

— Darling, nu-ți acorzi încrederea unui om pentru că te-a găzduit într-o cameră care îi aparține. De altfel, Dick are să-mi găsească și el un adăpost.

— Aubrey nu este un om de bine, repetă cu tărie Helene.

Viața mea îți aparține

— Scumpo, în general, sunt prea puțini oameni de bine.

— Tu, Ronnie, ești însă, în toată concepția cuvântului unul dintre aceștia, dacă n-ai fi fost astfel, nu ne-am fi căsătorit.

— În cazul acesta, să fim de acord: sunt un om de foarte mult bine.

El râse, totuși, figura Helenei era cât se poate de gravă. Dar un gând neașteptat o reînsenină.

— Uite, Ronnie, dacă te hotărăști să mergi la Leipzig, ai putea face o incursiune la „Zimmerman“, o casă de primul ordin pentru vânzarea și fabricarea instrumentelor muzicale de tot felul, și să-mi alegi o orgă pentru bisericuța noastră cea nouă? Am văzut în ultima vreme o adevărată minune, în genul orgii pe care o doresc eu și a cărei mînuire este foarte ușoară. A fost adusă de la Leipzig și n-a costat decât 24 de lire: în Anglia, ar trebui să cheltuiești 40 pentru un instrument echivalent. Dacă ai putea să-mi alegi una și s-o trimiți cu primul vapor, ți-aș fi recunoscătoare.

— Cu cea mai mare plăcere, scumpo, îmi place să încerc tot felul de instrumente. Dar de ce atîta economie? Dacă soția mea dorește un exemplar care să valoareze o sută de guinee i l-aș oferi bucuros.

— Nu, Ronnie, nu trebuie să fi așa de risipitor.

— Nu sunt risipitor, scumpo, nu caut să dobîndesc decât ceea ce îmi permit mijloacele.

— Ba, uneori ești; astfel, de pildă, iarna trecută, te-am găsit risipitor când ai dat cinci guinee pentru o lojă de opt locuri la Olimpia, lojă de care nu ne-am folosit decât noi.

Florence Barclay

— Știu, răspunse Ronnie, ești însă greșită. Am plătit o liră și șase șilingi, pentru cele două locuri ale noastre, și în plus trei lire și nouă pence pentru plăcerea de a fi singur cu soția mea, și am găsit că prețul acestei plăceri nu era deloc exagerat.

— Oh! Ronnie, ce copil ești! oftă Helene. Un alt exemplu: de ultimul Crăciun, ai insistat ca să se bucure și bieții noștri bătrâni săraci și le-ai dat o grămadă de lucruri nefolositoare. Ei s-au mulțumit întotdeauna cu ceaiul lor, cu bucăți de pâine și slănină, și nu simțeau deloc nevoia șampaniei și a pateului de ficat, care, de altfel, nici nu le-a prea plăcut; cea mai mare parte dintre ei s-au îmbolnăvit și banchetul acesta de Crăciun a costat de opt ori mai scump decât ceaiul nostru obișnuit de sărbători. Deci, să faci bine să nu-mi alegi o orgă extraordinară. De altfel, la momentul potrivit, am să-ți trimit în scris toate indicațiile. Oh! Ronnie, atunci ai să fi atât de aproape de clipa sosirii... cum să fac să pot să aștept până atunci?

— Are să mi se pară tare plăcut, scumpo, gândindu-mă că am ceva de făcut pentru soția mea la Leipzig și de fapt, îmi place și mie să răscolesc pe la magazinele de muzică. Ce mult mi-ar fi plăcut, să fi făcut parte din orchestra lui Nabucodonosor! Aș fi cântat din „sacbert“ (instrument de vânt, un fel de trompetă) cu toate că n-am habar de felul cum se mănuieste așa ceva, și nici ce sunete ar putea scoate; îmi place la nebunie să-mi fac surprize mie însumi, surprinzând pe alții; și mai știu că, mai bine reușesc lucrurile luate pe nepregătite, decât acelea pregătite mai mult timp. Asta, scumpo, se numește inspirație! Aș fi cântat cu acest „sacbert“ numai din proprie

Viața mea îți aparține

inspirație. În consecință, l-aș fi făcut pe Nabucodonosor să mă arunce în cuptorul încins.

— Ah! Ronnie, aș vrea să pot râde, dar prea este aproape ziua de mâine. Ce am să mă fac atunci când n-are să mai fie nimeni care să-mi spună povești.

— Ei bine, și d-ra Victorina? Să încerce și ea. Spune-i așa: „Scumpă domnișoară, povestește-mi, dacă vrei, o istorioară cât mai tâmpită posibil”.

— Ronnie, încetează cu glumele! Haide, treci la pian și cântă-mi ceva care să fie cu adevărat frumos, așa cu jumătate de voce, ca alaltăieri seară. Cântă așa fel, ca să pot simți vocea ta unindu-se cu a pianului.

— Nu, răspunse Ronnie, nu pot. Am un bulgăre de fier în gâtlee și n-ar putea străbate nici o notă. Și, pe urmă, nici nu știu să cânt la pian.

Întinse piciorul și cu vârful pantofului împinse un butuc în sobă. Flacăra atârnată începu îndată să lumineze toată încăperea și siluetele celor două ființe se reflectau misterios în oglinda cea înaltă.

— Helene, este totuși un instrument pe care muream de dorința să-l studiez, dar pe care nu l-am ținut niciodată în mână.

— Care, iubitul meu?

— Violoncelul, spuse Ronnie, ridicându-se și întorcându-se spre ea. Când mă gândesc parcă îl simt, ținându-l între genunchi și făcând să alunece arcușul pe coarde. Helene, dacă aș avea astă-seară un violoncel, ai putea asculta melodii minunate și ai uita de toate de pe lumea aceasta, afară de faptul că te iubesc atât.

Ochii lui străluceau la lumina focului și o expresie de puteri noi și de bărbăție apărură pe fața lui transfigurată de reflexul dragostei.

Florence Barclay

Cu un suspin pe care nu și-l putu înăbuși, Helene se plecă și își lipi buzele ei de acelea ale lui Ronnie.

Pendula sună miezul nopții.

— Oh! Ronnie, strigă ea, Ronnie! Astăzi, acum, și nu mâine, astăzi!

El sări în picioare, își luă soția de mână și o târâ spre ușă.

— Vino, Helene, îi spuse el.

COPILAȘUL DIN PRAGA

Într-un apartament mobilat din Leipzig, doi bărbați stăteau, fiecare de câte o parte a unei sobe enorme de faianță.

Ușița strâmtă a sobei era deschisă, descoperind căldura din interior, protejată și de tăbliile de ceramică colorate în nuanțe albe și albastre.

Însăși camera oferea un ciudat amestec de gusturi, acela al proprietarului care o stăpânea și al muzicantului englez care era locatar temporar.

Canapeaua, acoperită cu catifea roșie, își rezema de perete spatele rigid și aștepta pe „oaspetele de onoare” care nu se prezenta deloc. Pentru moment, servea de loc de odihnă unui teanc de note muzicale; la celălalt capăt al salonului, un harmonium mititel, larg deschis, ascundea în parte, un portret fantezist al lui Goethe. Cărți și bucăți muzicale erau așezate în

Florence Barclay

vrafuri pe toate suprafețele plane posibile, afară de o masă, pe care se vedeau rămășițele unui prânz.

Trei fotolii erau rânduite în semicerc în fața sobei: două erau ocupate dar pe cel din mijloc odihnea un violoncel frumos, a cărui suprafață lăcuită sclipea la lumina focului. Vârful de metal, de la piciorul instrumentului, făcea o ușoară zgârietură pe parchet.

Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați prezenți, plecat înainte, cu coatele rezemate de genunchi, cu ochii aprinși de un viu interes, contempla violoncelul. Celălalt se ghemuia leneș în fotoliu; cu extremitățile degetelor sale slabe strânse unele lângă altele, și cu ochii înfundați în orbite, își studia curios tovarășul. Când vorbea, vocea îi era calmă și potolită și gesturile extrem de liniștite. Felul de conversație consta în a capta încrederea partenerului, în timp ce el însuși insinua slab și fără a insista, asupra propriilor sale idei.

— Ce individ caraghios mai ești și d-ta West, plătești 150 de lire pentru un instrument la care nici nu știi măcar să cânți sau ai de gând cumva să-l ții sub lacăt, închis cu cheia?

— Sigur că nu, răspunse Ronald West. Am să știu să cânt de îndată ce voi încerca, și voi încerca de îndată ce voi fi ajuns acasă.

— Dă-mi o probă a talentului d-tale.

— Nu, nu aici. Țin cu tot dinadinsul să cânt mai întâi în fața Helenei, în aceeași cameră unde i-am spus adesea că-mi doresc un violoncel. Ia spune drept, Treherne, așa-i că violoncelul acesta este o minune? Privește curbele acestea grațioase și lacul acesta admirabil, ca cel mai frumos brun al unei castane care crapă de coaptă ce este. Observă,

Viața mea îți aparține

cum sticlesc la foc, coardele de argint! Și violoncelul acesta are 150 de ani. L-am botezat „Copilașul din Praga“.

— De ce copilașul?

— Pentru că trebuie să am grijă să nu-i sparg capul când îl duc. Ah! Helene are să-l aprecieze mult pe „Copilaș“; are să-l șteargă întotdeauna cu o batistă de mătase și are să-i facă patul pe sofa. N-am s-o anunț, am, să-i fac o surpriză.

Își întoarse privirile de la violoncel și le îndreptă asupra vărului Helenei; dar și Aubrey Treherne întorsese capul și la rândul lui începu să admire „Copilașul“.

— Ia povestește-mi, întrebă el, cum de l-ai descoperit. Nu încape cea mai mică îndoială că nu d-ta ai pus mâna pe un instrument atât de prețios ca această piesă rară.

— Ei bine, strigă Ronald, vei ști exact cum s-au petrecut lucrurile. Am sosit aici, azi-dimineață, foarte devreme și după ce m-am dus mai întâi la hotel, am ieșit ca să dau ochii cu editorii mei. Aveam să le prezint un material imens, pentru că în tot timpul călătoriei am scris aproape fără încetare. Lucru curios, de la plecarea mea din Africa, aproape că nu mai simt nevoia de somn. O jumătate de oră, din când în când, pare că împlinește toate exigențele trupului meu. Este foarte comod, mai ales atunci când ai mult de lucru.

— Foarte comod, într-adevăr; exact antipodul maladiei somnului.

— Evident. Așadar, nu m-am simțit niciodată mai bine în viața mea, așa precum i-am spus și lui Dick Cameron.

Florence Barclay

Aubrey Treherne se uită un moment la ochii lucitori ai lui Ronald și la fața lui colorată de febră.

— Da, da, zise el, ai o înfățișare foarte bună. Cine este acest Dick Cameron?

— Unul din cei mai buni camarazi ai mei. Ne cunoaștem de mici, de la Edinburgh unde eram amândoi în același pension. El este fiul colonelului Cameron, celebru în Transvaal, unde a fost omorât în timpul unei șarje de cavalerie. Dick este un foarte bun medicinist și a trecut cu foarte mult succes toate examenele imaginabile. Acum își formează clientela și în așteptare, unul din cei mai mari medici din Londra, l-a trimis aici să studieze acele cure extraordinare care se fac cu ajutorul fricțiunilor cu apă rece. Se pare că ele lecuiesc toate relele, de la boli de ochi la cancer, simplu de tot, numai așezându-te într-o baie și frecându-ți capul cu un șervet. Dick Cameron spune... Ah, asta-i bună, noi vorbim despre Dick Cameron? Eu credeam că povestesc istoria cu violoncelul.

— Da, la început vorbeai despre violoncel, răspunse Aubrey cu gravitate, dar ca să ajungi acolo, a trebuit mai întâi să-mi povestești vizita d-tale pe la editori, cu manuscrisul acela enorm, după cum ai pomenit, de a fi dobândit în Africa Centrală facultatea comodă de a nu avea nevoie decât de o oră de somn în timp de o zi și o noapte, ceea ce Dick Cameron desigur, că nu prea a găsit suficient. Medicii cam au manii asupra unor anumite subiecte... Și, după care bineînțeles, ai declarat că te simți perfect sănătos.

— Ah, da, îmi amintesc, spuse Ronnie. Oare nu cumva am bătut câmpii?

— Deloc, iubite prietene. Însă nu te grăbi, avem toată noaptea la dispoziția noastră, dacă este

Viața mea îți aparține

nevoie. Cred chiar, că ți-ai putea plasa jumătatea de oră în momentul pe care îl vei găsi necesar, și o dată la un secol, pot renunța și eu la somn. Nu am totdeauna ocazia de a-mi petrece noaptea în tovărășia unui scriitor celebru, al unui călător sosind direct din jungla africană, și, mai presus de toate, a soțului celei mai dragi verișoare ale mele. Sunt tot numai urechi. Ce ți-a spus amicul d-tale, Dick Cameron.

— Uite, când l-am întâlnit, mă grăbeam să mă înapoiez la hotel și duceam „copilașul” într-o învelitoare de pânză. Nu putuse să-mi dea ceva mai bun la Zimmerman. Când voi ajunge acasă am să mă consult cu Helene și ne vom procura tot ce se găsește mai bun ca să facem violoncelului o cutie demnă de el.

— Bineînțeles. Probabil că Helene va găsi nimerit un leagăn pentru noapte, iar pentru zi un cărucior.

Ronald îl privi zăpăcit.

— De ce un leagăn?

— Copilașul... de!

— Ah! Da, înțeleg. Natural că doream să-i prezint lui Dick Cameron, copilașul într-o ținută cât mai convenabilă, dar el a protestat, de cum am vrut să-l scot din învelitoare. Mi-a spus mai întâi că timpul este prea umed, pe urmă, că la Leipzig sunt atâtea legi restrictive în privința a ceea ce este permis și ceea ce nu este, încât dacă aș proceda la despachetare pe stradă, ar apare imediat un agent polițienesc și ar tăbări asupra noastră.

De altfel Dick m-a asigurat că rubrica: „Arestarea Copilașului din Praga pe străzile din Leipzig” ar fi un titlu senzațional pentru ziare.

Florence Barclay

Mi-am dat seama că Dick are dreptate. Helene ar fi fost dezolată să audă de un astfel de incident, și cum ar fi apărut în ochii ei bietul Copilaș! Helene este o fidelă observatoare a bunei cuviințe.

Fața palidă a lui Aubrey păli și mai mult, și buzele lui subțiri schițară o strâmbătură care voia să fie un zâmbet.

— Ah! Da, zise el, adevărat, Helene este o fină observatoare a bunei cuviințe. Atunci? Ai renunțat să despoi pe bietul „copilaș” în stradă?

Din nou, figura serioasă a lui Ronald exprimă oarecare nedumerire.

— Nici nu mă gândeam să-l despoi, zise el, voiam numai să-l scot din învelitoare.

— Un lucru foarte simplu, desigur, și din cauza stupidelor noastre regulamente polițienești ai fost împiedicat s-o faci. Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Dick mi-a propus să merg la el. Odată ajuns acolo, el nu mai dădu nici o atenție violoncelului, mă sili să stau jos și îmi introduse în gură un termometru infect.

— Medicii sunt niște fanatici, murmură Aubrey Treherne, nu se pot dezbăra de meseria lor. Bănuiesc că ți-a luat și pulsul și că te-a pus să scoți limba.

— Sigur că da! Pe urmă, mi-a declarat că nu trebuia să mă plimb pe stradă cu o temperatură de 40 de grade. Toate acestea m-au plictisit în așa măsură, încât i-am sfărâmat termometrul acela murdar și pe urmă am început o vânătoare în toată puterea cuvântului după argintul viu. D-ta n-ai văzut niciodată ceva asemănător! Fugea ca un iepure până când s-a ascuns într-o crăpătură a

Viața mea îți aparține

parchetului... Nu-i așa că Helenei îi stă bine călare?

— Minunat! Cred că nu ți-ai dat prea multă osteneală ca să-l convingi pe prietenul d-tale că diagnosticul lui era o pură nebunie?

— Bineînțeles. L-am asigurat că niciodată nu m-am simțit mai bine. Totuși, pentru că ținea morțiș, am înghițit mixtura pe care mi-a dat-o, precum și o a doua doză pe care mi-a adus-o la hotel. Pe urmă a insistat să-mi lase și o sticlă cu medicamente, din care trebuia să beau în timpul călătoriei, cam o lingură la trei ore. Nici nu-mi închipuiam că Dick să fie așa încăpățânat.

— Aceasta, fără îndoială, că este o consecință a curelor de apă pe care le-a studiat. Știa că trebuie să vii pe la mine?

— Da, mi-a luat portofelul și a găsit adresa d-tale, pe care și-a notat-o. Mi-a pus în vedere că va trece neapărat să ne vadă cam pe la ora zece seara. Îl avertizasem că doream să rămân aici ceva mai târziu. Pentru că nu-mi închipuiam că d-ta vei fi așa de drăguț încât să-mi aduci lucrurile de la hotel și să mă instalezi la d-ta. Cu adevărat că ești prea bun.

— Încântat, scumpul meu prieten, și foarte onorat, spuse Aubrey Treherne. Acum povestește-mi despre descoperirea violoncelului.

— Am „intervievat” pe editori și am credea că din punctul acesta de vedere toate merg bine. Totuși, căutau să scape de mine cât mai repede. Nădăduiesc să întâmpin o primire mai bună în Olanda. De la editori, m-am dus direct la Zimmerman, ca să aleg orga Helenei. Am descoperit exact ce dorea și cu prețul pe care îl

Florence Barclay

fixase chiar ea. Coborând de la primul etaj, am trecut printr-o sală vastă, plină toată cu violoncele; erau duzini întregi expuse în vitrine. Dar ceva misterios m-a atras spre vitrina cea mai ridicată și acolo am văzut „copilașul“! Am înțeles îndată că acesta era violoncelul de care aveam nevoie, îl simțeam ca și al meu. Am cerut să văd mai multe instrumente, mi s-au adus două sau trei, care nu prezentau nici un interes pentru mine. Am spus atunci: „dați jos, vă rog, violoncelul acela cu lemnul colorat aprins, al treilea de colo“... Mi s-a adus și cum l-am atins cu mâna, am avut certitudinea că va intra în posesia mea. Vânzătorul mi-a spus că fusese fabricat la Praga acum 150 de ani și a adăugat că prețul lui este de trei mii de mărci. Din fericire, aveam în buzunar carnetul de cecuri, carnetul meu de identitate și al Helenei, scrisoarea către editorii mei și scrisoarea de credit către bancherul meu. Deci, nu au făcut nici o dificultate pentru a-mi primi cecul și, pe urmă, am ieșit cu „copilașul“. L-am botezat astfel pe scară, ieșind de la Zimmerman, pentru că era cât pe ce să-l lovesc la cap...

Este o minune. nu-i așa?

— Desigur.

— L-au pus coarde de prima calitate și mi-au dat și un arcuș formidabil.

— Și orga cât te-a costat? întrebă Treherne.

— Douăzeci și patru de lire, Helene nici nu voia să dea mai mult. Totdeauna, mi-a recomandat să nu fiu chelțuitor.

— Asta se întâmplă mereu, scumpul meu, când un bărbat sărac se însoară cu o femeie foarte bogată.

Viața mea îți aparține

Lui Ronnie i se urcă sângele în obraji.

— Bine, dar nici eu nu sunt chiar așa, fără nici un gologan, într-un an am câștigat cu scrisul mai mult decât venitul soției mele.

— Cred, răspunse Aubrey cordial însă nu trebuie să uităm că înainte de căsătorie Helene ți-a achitat toate datoriile.

Ronald West sări în picioare.

— Să te ia dracu! Ce tot insinuezi? Helene nu mi-a plătit niciodată datoriile, este adevărat că a aflat de ele; dar eu le-am achitat cu primul cec primit de la editorii mei. Cer o explicație a cuvintelor d-tale.

Aubrey avu un zâmbet vag de scuze și îl sili pe Ronald să ia loc.

— Scumpul meu, îți cer iertare, spuse el. Verișoara mea, desigur, că a lăsat familia noastră să creadă că ea ți-a plătit datoriile. D-ta îmi spui că nu este adevărat, asta îmi ajunge. Știm cu toții că femeile sunt cam predispuse la bârfeală și exagerare. Așa că, nici să nu ne mai gândim la amănuntul acesta.

Ronald, cu un aer îmbufnat, luă loc.

— Asta nu i se potrivește câtuși de puțin Helenei, spuse dânsul, ba ceva mai mult, este o minciună sfruntată, a cărei sursă am s-o descopăr. Îți mulțumesc, Treherne, că dai crezare vorbelor mele.

— Fără nici o îndoială, scumpul meu West, rar mint bărbații între ei. În schimb, femeile se conformează foarte rar adevărului. Ce are să zică verișoara mea de această risipă de 150 de lire date pe violoncel?

— Nu este treaba ei, răspunse Ronald cu vocea plină de mânie. Cu câștigul meu fac ce-mi place.

Florence Barclay

— Mă cam îndoiesc, adăugă Aubrey Treherne zâmbind. Bărbatul care s-a căsătorit cu verișoara mea Helene, trebuie să renunțe la orice independență și să se supună toanelor ei. Îți sunt recunoscător că m-ai scutit pe mine de o astfel de soartă. Fără îndoială, cred că ți-a povestit, că mie mi-a refuzat mâna, înainte de a ți-o acorda d-tale.

Mișcarea de surpriză a lui Ronald denota completa lui neștiință.

— Habar nu am avut, că ai fost îndrăgostit de soția mea, spuse el.

— Ceea ce este adevărat, este că nu prea am fost. Numai d-ta ai fost acela care a gonit după averea Helenei, spuse ironic Treherne.

Ca într-un vis urât, Ronald se simțea cuprins de neputință, incapabil de a răspunde. Pe neașteptate, i se păru că aude vocea Helenei, caldă, spunându-i: „Ronnie, verișorul meu Aubrey nu este un om cinstit, nu este omul în care să te poți încrede“. Recomandarea Helenei se pare că făcu să-i revie prezența de spirit.

— Prefer, răspunse el calm, să nu discut pe femeia mea, nici ca soție, nici în ce privește modul ei de a se purta în viață. Să vorbim mai bine despre altceva.

— Cu plăcere, scumpe prieten. Dar trebuie să-mi ierți interesul pe care-l am pentru o rudă. Vorbește-mi ceva despre cartea d-tale. Ce titlu i-ai găsit?

Instinctul de autor servi ca o spadă lui Ronnie.

— Nu vorbesc niciodată despre cărțile mele, înainte de a le fi terminat, nimănui, în afară de soția mea.

— Ai dreptate, răspunse Aubrey cordial, dar ai să-mi spui de ce cartea aceasta te-a dus tocmai în Africa Centrală. Este o carte de călătorii?

Viața mea îți aparține

— Nu. Este o poveste de dragoste, dar acțiunea ei se desfășoară în țări exotice. Ah! Ce ținuturi! Nu poți să-ți dai seama, decât făcând singur experiența, ce înseamnă să lași în urma ta civilizația, ca să te cufunzi în ierburile acelea înalte de patru metri!

— Trebuie să fie acolo, zise Aubrey, un fel de fascinație ciudată. O astfel de ambianță atrage după sine și o poveste palpitantă.

— Este tot ceea ce am făcut mai bun până acum, adăugă Ronnie exaltat.

Aubrey zâmbi, uitându-se fix la figura lui Ronald, iluminată de entuziasm. Verișorul Helenei își amintea de notițele strecurate în ziare cu privire la lucrările lui Ronald. În creierul lui încolți ideea frazelor scurte, dar corozive, prin care chiar el, Aubrey, ar semnala publicului, slăbiciunea și absența oricărei realități în cea mai bună lucrare a lui Ronald West. Trebuia deci să fie mai bine informat.

— Atunci, cartea aceasta va fi cu totul diferită de celelalte romane ale d-tale?

— Da, răspunse Ronnie, lăsându-se târât la confidențe. Până acum, toate operele mele sunt pur engleze; prezentam mediul, anturajul meu. De data aceasta, am dorit ceva nou. Nu puteam să-mi plimb la nesfârșit îndrăgostiții prin parcuri englezești.

— Dacă vrei noutăți, îi sugeră Aubrey, n-ai decât să-ți conduci eroii și prin grădinile altora! Fructele furate sunt mai dulci: prezintă o și mai mare atracție la cules.

— Îți foarte mulțumesc! Ar fi atunci paradisul pierdut, răspunse Ronnie.

Florence Barclay

— Sau paradisul recucerit, murmură Aubrey.

— Nu mi-l închipui astfel. Și, în afară de asta, Helene îmi citește cărțile.

— Acum înțeleg, spuse ironic Aubrey. În cazul acesta, soția d-tale îți dă indicații până unde poți să mergi?

— Nu știu exact ce vrei să spui, continuă Ronald, însă minciuna, slăbiciunea, infidelitatea, sunt subiecte care nu m-atrag. Mi-ar fi rușine să prezint spre lectură soției mele astfel de literatură.

— Oh! ce grozav model, spuse în derâdere Aubrey. Nu-i deloc surprinzător că reușești așa de bine cu cititorii englezi.

— Cred, spuse Ronald înfierbântat, că, dacă ai vrea, am putea înceta de a mai discuta cărțile mele și pe cititori.

— În cazul acesta ne mai rămâne doar un singur subiect de discuție: „Copilașul din Praga“! Să ne concentrăm toată atenția acestei chestiuni geniale. Mă întreb acum, de câți ani „copilașul“ acesta este mut? Am avut ocazia, în viața mea, să-mi treacă prin mână multe violoncele, dar, nu știu de ce, înclin să cred că al d-tale este cel mai frumos din câte le-am văzut. Ți-ar fi neplăcut dacă l-aș acorda și i-aș încerca coardele?

Entuziasmul și plăcerea lui Ronald se redeșteptară.

— Chiar te rog, ți-aș fi recunoscător, pentru că eu nu cunosc nici măcar notele muzicale.

Aubrey, se aplecă și apucă cu grijă violoncelul pe care îl sprijini de genunchi, scoase o cheie din buzunar și cu o competență marcată, începu să acorde violoncelul. Apoi după ce frecă arcușul cu colofoniu, îl făcu să alunece șovăitor pe coardele

Viața mea îți aparține

care gemeau trist. Ronald se înfioră, silindu-se să nu-i smulgă prețiosul instrument din mâini. Și totuși, nu-i trecu prin minte că este foarte ciudat, ca un om care cântă atât de bine din vioară, să nu fie în stare să scoată un sunet limpede din violoncel.

— Nu parvii să scot mare lucru, spuse Aubrey. Violoncelul este un instrument foarte dificil și necesită un studiu practic îndelungat.

Și din nou făcu să alunece arcușul pe coarde. De astă dată gemetele violoncelului fură și mai sonore.

Ronald se sculă și întinse mâinile spre instrument.

— Lasă-mă pe mine să încerc, ceru el insistent. Așeză violoncelul între genunchi și o expresie de îndumnezeire îi lumină fața. Lăsă mâna să-i alerge de sus în jos pe gâtul violoncelului, și degetele să atingă ușor coardele. Aubrey se uita la el atent. Ronald ridică arcușul, apoi făcu o pauză. O amintire neașteptată păru că-i oprește brațul.

— N-am să cânt, declară el hotărât. Vreau să cânt pentru prima oară în atelier, în fața Helenei. Am să fac însă, să vibreze coardele.

Își plecă ochii asupra violoncelului, ca un om care așteaptă ceva și o licărire de nădejde îi deschise fața. Aubrey Treherne constată ținuta perfect corectă pe care Ronald, inconștient, o luase cu instrumentul între genunchii lui.

Ronald ridică apoi arcușul și-l trecu cu o mișcare impecabilă pe coardele cu rezonanță profundă.

O notă plină, bogată, ridicându-se și coborând, vibră intens, umplând toată încăperea. O mână de maestru trezise această armonie adormită.

Florence Barclay

Ronald simți că i se învâртеște capul, o ceață i se așternu prin fața ochilor.

El ridică din nou brațul și, cu o lovitură magistrală de arcuș, făcu să iasă toată suavitatea și dulceața notelor din instrument și respirația îi era numai suspine. Ignoră cu totul privirea sardonică a lui Aubrey, vărul soției lui pe care îl avea în față. Pe urmă ceața se risipi. Se trezi la realitate, dar la o realitate care încă nu se contura îndeajuns. Tot ce vedea cu mai multă precizie, era chipul blând al iubitei lui soții.

— Helene! Oh! Helene! murmură Ronald.

Apoi își ridică privirea și îl văzu pe Aubrey Treherne. Râse puțin cam jenat.

— Mă vedeam sosit acasă, spuse el. O secundă mi s-a părut că sunt acolo și gust din plin bucuria cea mai dulce, pe care n-am mai resimțit-o de mult: aceea de a fi lângă Helene. Și acum, ce crezi despre violoncelul meu, prietene. Este minunat, nu-i așa?

— Absolut minunat, răspunse Aubrey Treherne, și cu adevărat că nu-ți puteai dori ceva mai bun, sunetul este perfect, dar ceea ce este și mai minunat, după părerea mea, este că d-ta care spui că n-ai atins niciodată coardele unui violoncel, să poți să le stăpânești cu atâta măiestrie. Pentru mine personal, misterul nu este mister, și explicația acestui ciudat fenomen, mi se pare perfect de limpede.

— Și care este explicația? întrebă Ronald lacom să afle.

— Într-o existență anterioară, scumpe prietene, pronunță încet Aubrey, ai fost un mare violoncelist. Probabil că acest „Copilaș din Praga“ era

Viața mea îți aparține

instrumentul d-tale favorit. Din loșorul unde îl pitise Zimmerman, de ani de zile, el te chema fără încetare. Până la urmă tot ai auzit chemarea lui. Era al d-tale, așa precum ai și ghicit. L-ai fi cumpărat chiar dacă ți s-ar fi cerut pe el o mie de lire. N-ai fi putut ieși de la Zimmerman decât cu el.

Roșeața provenită din febra care îl chinuia acoperea figura lui Ronald. Ea se accentua din ce în ce mai mult, și ochii i se făcură și mai strălucitori.

— Ce idee extraordinară. Sunt sigur că Helene nici n-ar vrea să audă de așa ceva. Fără discuție că nu i-ar da nici o crezare.

— Totuși, d-ta n-ai putea să refuzi un adevăr pentru că el nu corespunde sentimentelor speciale ale soției d-tale. Pătrunde-te mai întâi de acest adevăr și pe urmă caută de o convinge și pe dânsa, încheie Aubrey. Toți aceia dintre noi, care pe lumea aceasta valorăm ceva, am mai trăit o existență prealabilă, și nu numai una, chiar două, trei... Facem să apese asupra prezentului valoarea trecutului și experiențele noastre anterioare. N-ai auzit niciodată spunându-se: „Cutare s-a născut muzician“! Ce se înțelege prin asta? Vrem să spunem așa: un om născut cu o știință, o experiență a muzicii și care nu mai are nevoie să învețe ceva elementar pentru a putea exprima ceea ce simte, fiindcă muzica există în el. Cântă din instinct, sau cum spun alții, din inspirație. Poate că i-ar fi necesară oarecare pricepere tehnică, căci degetele îi sunt încă noi, neobișnuite. Poate că va fi nevoie să învețe din nou instinctul armoniei, căci porțiunea de creier de care se servește este de dată recentă. Dar subconștientul omului, acel

Florence Barclay

„ego“, sufletul său etern, tâșnește impetuos spre lucrul pe care odinioară îl executa într-un chip perfect. S-a născut muzician, așa precum Ioan s-a născut profet...

Și pentru că în trupul micuț al copilășului zămislit din Zaharia și Elisaveta, marele „ego“ al profetului Ilie s-a reîncarnat cu scopul de a reapare pe malurile Iordanului, în locul unde celălalt propovăduise cu nouă secole mai înainte, buna noastră Helene, care își cunoaște Biblia ei, nu ar putea pune la îndoială această interpretare.

— Ah! Doamne, ce teorie, strigă Ronald. Desigur că Helene, discutând-o ar fi extrem de contrariată.

— În cazul acesta, dânsa ar intra în categoria acelor care refuză să primească un adevăr, oricât de limpede ar fi el exprimat.

— Doamne! protestă Ronald, pradă unei neliniști puternice. M-ai încurcat cu totul, de fapt, eu nu am pretenția să fiu savant în teologie.

— Nu, dumneata ești un artist și un muzician. Muzica, armonia, cântul, vibrează în fiecare pagină din romanele d-tale. Dacă părinții ți-ar fi dat o educație muzicală, să înveți pianul sau vioara, sufletul d-tale de muzician s-ar fi desăvârșit în mod normal. Cum, dimpotrivă, s-au mulțumit să te învețe alfabetul și gramatica, facultățile d-tale creatoare s-au îndreptat spre literatură. Ai scris romane pline de muzicalitate, în loc de a compune muzică romantică. Dar astăzi, când ți-ai regăsit violoncelul rătăcit, și când te redau dumitale, eu și nu altul, îți vei construi o dublă operă.

Ronald privi fix pe Aubrey. Tâmpilele îi zvâcneau cu totul anormal. Cu fiecare clipă se

Viața mea îți aparține

accentua în el convingerea că ținuse între genunchii lui și altădată pe acest „Copilaș din Praga“.

Atmosfera din cameră i se păru plină de mister și vrăjitorie. Crezu că o vede pe Helene intrând. Părea că ia loc pe scaunul gol și că se apleacă spre el, căutând să-l pătrundă cu ochii ei limpezi și sinceri. Îi auzea vocea dragă, repetând cu o intonație pătrunzătoare: „Aubrey nu este un om cinstit, Ronnie; nu este omul în care poți să ai încredere“.

— Ei bine? întrebă Aubrey, acum recunoști adevărul?

Făcând un efort asupra lui însuși, Ronald răspunse în vederile pe care le credea el conforme cu părerile Helenei, și fața ei blândă, pe care se credea că o mai vede alături de el, păru că zâmbește aprobator.

— Teoria pare plauzibilă, zise Ronald încet, și poate că este și adevărată. Dar, este unul din adevărurile cu care, în prezent, nu avem ce face, datorită noastră certă este de a ne trăi viața actuală după posibilitățile pe care ni le oferă ea, și în conformitate cu pregătirea pentru o viață viitoare.

Buzele subțiri ale lui Aubrey părăură să formuleze în silabe mute cuvântul „baliverne“ dar nu-l pronunță.

— Perfect, spuse el, această viață este pregătirea pentru viața viitoare, așa precum aceea care a precedat-o a fost o pregătire a vieții actuale.

— Aceasta ar fi dat naștere la un imens talmeș balmeș și de toate genurile.

— Ba deloc, ripostă Aubrey. Rezultă, simplu, compensații pentru încurcăturile prezente

Florence Barclay

dându-ne certitudinea faptelor trecutului și a calităților avute atunci, precum și nădejdea în zilele care vor veni. În existența care a precedat-o pe aceasta, probabil că Helene a fost soția mea, în timp ce dumneata erai un domn bătrân, simpatic, purtând catarama cu diamante la pantofi, pantaloni scurți și cravată de dantelă și care, fără îndoială, că a cântat din violoncel la nunta noastră.

— Du-te la dracu! strigă Ronald, pradă unei mâinii subite.

Se sculă și învârti în aer violoncelul, ca și cum ar fi vrut să-l spargă în capul lui Aubrey.

— Afurisită cataramă de pantof, s-o ia dracul împreună cu d-ta! Helene n-a fost niciodată soția d-tale. Mai sigur este că d-ta ai curățat pantofii ei și pe ai mei.

— Oooo! Tăcere, spuse Aubrey, cu un aer disprețuitor, amuzat, tinerii oameni de lume englezi, care se distrează inocent cu domnișoare din societate, prin parcurile de trandafiri din Londra, nu rostesc niciodată cuvinte de afurisenie. Și, pe urmă, scumpul meu, nu uita că pe vremea aceea nu ne serveam de cremă de ghetă. Nu învârti așa de tare „copilașul” căci îi strici rezonanța, asta ți-o poate spune oricine.

Ronald luă loc, numai și numai pentru că genunchii nu-l mai țineau. Parchetul pe care stătea i se părea o grămadă de nisip mișcător.

— Fii calm, râse batjocoritor Aubrey Treherne. Poate că ești curios să afli care sunt probele că Helene mi-a fost soție într-o viață anterioară. Nu mai spun că era să-mi fie soție și în existența actuală. A fost logodită cu mine, băiatul meu, înainte de a te fi văzut pe d-ta. Și numai datorită

Viața mea îți aparține

intervenției aceluia spirit rău, care se numește doamna Dalmain, s-a făcut că nu m-am căsătorit cu ea. De foarte multe ori, am îmbrățișat-o pe scumpa mea verișoară Helene, înainte ca d-ta să-i fi atins măcar mâna.

Fulgere roșii începură să se învârtască înaintea ochilor lui Ronald, totul dispăru și fața blândă și răpitoare a Helenei reapăru ca încadrată de raze de soare.

Ronald puse violoncelul jos, se sculă, făcu câțiva pași, aceia care îl despărteau de Aubrey și, cu un pumn puternic, îi astupă gura. Aubrey îl apucă de braț pe agresor și, timp de o clipă, cei doi oameni furioși se priviră țintă în ochi.

Pe urmă genunchii lui Ronald se îndoiră, picioarele i se cufundară adânc în nisipul mișcător, și Aubrey, respingându-l brutal, îl imobiliză pe scaunul lui.

— Pentru asta aș fi avut dreptul să teucid, murmură el, cu fața acoperită de sângele care i se scurgea din gură, cu obrazul apropiat de cel al lui Ronald. Saltimbancule, aș fi putut să teucid! Vreau însă s-o pot îmbrățișa din nou pe Helene, și atâta timp cât viața îmi îngăduie această perspectivă, nu doresc s-o pierd pentru plăcerea de a te nimici. Altfel, te-aș fi gătit cu aceste două mâini.

Apoi o perdeă grea, cu falduri nenumărate, se lăsă pe fața acestui chip palid și plin de sânge... Ronald se simți căzând, jos, din ce în ce mai jos, în adâncimile mute ale întunericului și singurătății.

Prima senzație a lui Ronald, revenindu-și a fost aceea a unei oboseli extreme. Ridică cu greutate pleoapele și abia își aminti unde se află. După aceasta, zări pe neașteptate violoncelul rezemat de

Florence Barclay

un scaun și, după altă secundă, pe Aubrey, cufundat într-un fotoliu și înconjurat de un nor de fum de țigară.

— Ei bine, West, i se adresă Aubrey amabil te-ai dat pe neașteptate unei jumătăți de oră de odihnă. Erai pe punctul de a-mi povesti, cu o voce puțin cam monotonă, istoria violoncelului d-tale... și apoi ai adormit, lăsând-o neterminată.

Ronald se uită în tăcere la vărul soției sale.

— Ți-a făcut bine somnul?

— Sunt zăpăcit, murmură Ronald cu voce obosită.

Aubrey se sculă, deschise un bufet, turnă ceva într-un pahar, și îl oferi lui Ronald.

— Bea, amicul meu, asta are să te facă să-ți revii în fire.

Ronald se supuse. Băutura era colorată, afară însă de culoare, ai fi jurat că este apă. El se ridică și se uită în jurul său. Pe neașteptate îi veni o idee, se aplecă și ciupi coardele violoncelului. Nu erau acordate.

— Vrei să-mi împrumuți diapazonul? îl întrebă pe Aubrey.

Dar Aubrey prevăzuse și această cerere.

Pe al meu l-am dat unui prieten săptămâna trecută, dar poți să-ți acordezi violoncelul și cu ajutorul orgei.

— Nu știu să acordez un violoncel, răspunse Ronald.

— Atunci dă-mi voie să te învăț eu, îl invită prietenește Treherne.

Și sculându-se se apropie de orgă, cu scopul de a face o demonstrație, apoi luă violoncelul și îi acordă cu grijă cele patru coarde, după care, întorcându-se spre Ronald, adăugă:

Viața mea îți aparține

— Notele sunt...

— Dar ce ți s-a întâmplat la buză? întrebă Ronald brusc.

— M-am lovit de sobă mai adineauri, pe când mă aplecasem să ațâț focul, și ferindu-mă să nu te trezesc. Mi-a curs mult sânge din buză. Și Aubrey îi arată o batistă plină de sânge. Este foarte curios că-i de-ajuns să te împiedici și te lovești, ca să capeți o hemoragie mai puternică decât de pe urma unei lovituri de sabie. Uite că s-a făcut: „Copilașul din Praga“ este, cel puțin așa îmi închipuiesc eu, destul de bine acordat, dar pentru a fi siguri de tot, trebuie să atingem coardele cu arcușul. Îmi dai voie să fac eu această operație? După ce s-a acordat fiecare coardă în parte, trebuie să le facem să vibreze toate împreună. Vioara și violoncelul dau o notă mai perfectă decât pianul și orga.

Aubrey apucă arcușul, apoi, cu precizie și atenție, făcu să vibreze cele patru coarde ale instrumentului. Notele armonioase ale violoncelului umplură încăperea.

— Uite, zise Aubrey, punând violoncelul la loc pe scaunul gol, cred că nu este nevoie să merg mai departe, nu știu să cânt bine decât din vioară, și s-a putea să te decepționez.

Ronald își trecu mâna peste frunte.

— Când am adormit? întrebă el.

— Imediat ce mi-ai spus că nu dai voie să ți se discute cărțile și cititorii.

— Ah! Da, acum îmi amintesc! Treherne, dacă ai ști ce visuri îngrozitoare am avut!

— Uită-le repede, răspunse Aubrey iute. Mai ales, să nu povestești niciodată un vis urât. Ar

Florence Barclay

însemna să re trăiești înc-odată groaza prin care ai trecut, în timpul somnului. Îndreaptă-ți gândurile spre altceva mai plăcut. Când crezi că vei fi în Anglia?

— M-am hotărât să traversez marea prin Hook, ca să ajung în zori la Londra. Asta se va întâmpla poimăine. Voi merge mai întâi la club, pe urmă la editorul meu și cred că voi fi acasă la ora ceaiului.

— La d-ta, la „La Grange”, cu coloanele acelea frumoase!

— Nu sunt coloane acolo, și nici n-avem pretenție la așa ceva.

Toate clădirile vechi ar trebui să fie înconjurată de coloane. Ah! Ce bine trebuie să te simți acolo, în căsuța aceea minunată și ce clipe plăcute trebuie să petreci în tovărășia Helenei. Cunoșteam bine La Grange în tinerețea mea.

— Ar trebui să vii și să ne faci o vizită, spuse Ronald cu oarecare greutate.

— Mulțumesc, scumpul meu, sunt încântat. Dar, ia spune, cum s-a simțit Helene în timpul absenței d-tale?

— Foarte bine. Mi-a scris cât se poate de des, dar a fost un interval destul de neplăcut în timpul căruia n-am putut primi scrisori! Ah!... dar când mă gândesc...

Ronald se sculă brusc, licărirea unei amintiri îi lumina fața slabă, și începu să-și scotocească pe rând buzunarele.

— Am găsit la poste-restante o scrisoare recomandată de la Helene, dar cum eram atât de absorbit de „Copilașul din Praga”, am uitat cu totul s-o citesc. De-a Domnul să n-o fi pierdut.

În sufletul lui, Aubrey ar fi dorit mult ca Helene să fi aflat că soțul ei păstrase, cine știe cât timp, o

Viața mea îți aparține

scrisoare a ei, fără s-o citească. În sfârșit, Ronald găsi scrisoarea, un plic mare pătrat, pe care îl ținuse ascuns în buzunarul interior al sacoului.

— Uite-o, am băgat-o aici, când am scris cecul lui Zimmerman. Mă ierți că trebuie să citesc scrisoarea chiar acum, dar s-ar putea să fie nevoie de vreun răspuns telegrafic.

— Nu face nimic, prietene, te rog, citește-ți scrisoarea, ca veri, n-ar trebui să uzăm de prea multe formule de politețe, și „Copilașul din Praga”, fiind și el de acord, ești liber să dai citire scrisorii de la Helene. Vezi, poate să fie și vreo două rânduri pentru mine.

Ronald desfăcu plicul cu înfrigurare, scoase niște foi de hârtie de format mare, și cufundat în lectură, nu băgă de seamă că-i căzu un bilet micuț, care, din întâmplare, nimeri chiar sub picioarele lui Aubrey.

Ronald se apucă să citească, dar o mulțime de puncte negre începură să-i joace pe dinaintea ochilor, iar scrisul frumos și atât de regulat al Helenei, i se păru scris în zig-zag și sus în josul paginii.

După un moment, tulburările vizuale ale lui Ronald trecură, și el putu să citească mai ușor. Apoi, brusc, izbucni în râs, însă într-un râs fără veselie.

— Oh! Nimica toată, o bagatelă, mi se pare însă, că trebuie să mă aștept la o liturghie... Helene îmi scrie cu „Ronald”.

Își ridică privirea și adăugă:

— Ce neplăcut este să ai un nume ca al meu. Ca băiat, eram întotdeauna Ronnie, când era lumea mulțumită de mine, și Ronald, când mă

Florence Barclay

„binecuvântau“, și de atunci lucrurile nu s-au schimbat deloc.

— Evident, este cam plicticos, spuse Aubrey cu simpatie. Atunci? Cum se face că și Helene ți se adresează cu „Ronald“?

Privirea lui Ronald căzu iar pe scrisoare, dar punctele negre erau milioane de acum; își frecă ochii și continuă lectura.

„Ronald, când ai să vii acasă, am să-ți comunic o veste care are darul să schimbe, atât Crăciunul care se apropie, cât și pe cele viitoare. Nu vreau să spun noutatea aceasta în scrisoare. Te aștept ca să ți-o încredințez personal.“

— Ce ar putea fi? întrebă Aubrey.

— Oh! Știu, zise Ronnie, șovăind puțin.

Parchetul de sub picioarele lui se transformă iar într-un bloc de nisip. Am mai auzit și altădată această reclamație. Helenei i se pare că sunt pornit pe cheltuieli nebunești pentru Crăciun, și crede că nu-i tocmai nimerit să ofer șampanie și alte bunătați bieților săraci. Știu toate acestea pe dinafară. Văd că de data aceasta s-a abținut să-mi scrie așa ceva, și dacă totuși va repeta observația, dacă va începe iar predicile ei, voi ști să-i răspund că orice bărbat are dreptul să-și întrebuințeze câștigul cum crede el de cuviință.

— Ai toată dreptatea, spuse Aubrey Treherne.

Ronald continuă să citească în tăcere. Privirea lui Aubrey se pironi asupra bilețelului căzut jos. Deodată Ronald începu să sfrige:

— Allo! Acum am să știu despre ce este vorba: „P.S. După ce m-am gândit mai bine, acum când ești atât de aproape de înapoiere, găsesc mai nimerit să afli noutatea înainte de a ajunge acasă,

Viața mea îți aparține

în consecință, strecor în această scrisoare un bilet scris cu creionul acum câteva săptămâni. „Ronnie, vom avea un pom de Crăciun anul acesta“. Ei bine, continuă Ronald, s-a mai auzit așa ceva? Va să zică, aceleași cheltuieli sunt întotdeauna de prisos. Mă rog, asta înțeleg și eu că este concesie. Îmi dorisem un pom de fiecare Crăciun, dar Helene susținea mereu că nu trebuie să fie pom de Crăciun, într-o casă unde nu sunt copii, și că ar fi caraghios ca doi oameni în toată firea să-și ofere așa ceva. Foarte bine, dar unde este biletul de care vorbește?

Și începu să-l caute în plicul gol.

— Nu-i nimic, declară Ronnie, scuturând una câte una foile ușoare de hârtie și rupând plicul. După toate celelalte, Helene abia a uitat faimosul ei bilet. Sunt sigur însă că nu conținea nimic important.

— Evident, răspunse Aubrey. Nu putea fi decât vreun nou indemn la economie, mai ales că era o scrisoare de bună venire.

— Așa este, sunt de acord cu d-ta. Și cu pași nesiguri se îndreptă spre un fotoliu.

Aubrey se aplecă, ridică biletul și îl strecură discret într-un buzunar de la haină.

Ronald după ce citi din nou scrisoarea, se întoarse spre Aubrey.

— Trebuie să dau o telegramă, Helene îmi cere să-i răspund telegrafic și s-o vestesc dacă doresc să-mi iasă întru întâmpinare la Londra sau dacă prefer să mă aștepte acasă. Nu știu ce hotărâre să iau.

Aubrey se ridică.

— Ai timp să te gândești, până ce îți caut eu hârtie pentru telegramă.

Florence Barclay

Îi trebui cam mult timp până să găsească, și când reveni în cameră, era galben ca ceara și mâinile îi tremurau ca în friguri.

Ronald recăzuse în extaz, contemplându-și „Copilașul din Praga“.

— De fiecare dată când mă uit la el, mi se pare mai frumos, zise Ronald, fără să se întoarcă spre Aubrey.

Acesta îi întinse o foaie de hârtie specială pentru telegrame destinate străinătății.

— Ce ai hotărât să-i spui... soției d-tale? întrebă Aubrey cu voce slabă.

— Încă nu știu, răspunse Ronald gânditor. Și... ce trebuie să fac cu hârtia aceasta?

— Să-i telegrafiezi Helenei dacă să te aștepte acasă sau să-ți iasă înainte la Londra.

— Ah! Da, îmi amintesc. D-ta ce mă sfătuiești să fac, Treherne, am impresia că nu sunt în stare să iau singur nici un fel de dispoziție; nu sunt capabil de nici o inițiativă. Mă simt absolut fără pic de voință și de putere de judecată.

— După părerea mea, n-aș șovăi o clipă și i-aș răspunde să mă aștepte acasă.

— Da, și eu sunt de aceeași părere. La Londra voi avea de alergat în dreapta și în stânga. Voi aranja însă în așa fel lucrurile, încât să fiu acasă înainte de ora ceaiului. Cum aș putea să ticluiesc fraza?

— De ce să nu spui: „În legătură cu noutățile satisfăcătoare pe care mi le-ai transmis, prefer să te găsesc liniștită acasă. Toate merg bine?“

Ronnie scrisese docil sub dictarea lui Aubrey și apoi făcu o pauză.

— De ce noutăți este vorba? repetă el, surprins de cuvintele pe care le scrisese.

Viața mea îți aparține

— Că Helene este bine. Nu-i aceasta o noutate satisfăcătoare?

— Da, în adevăr, înțeleg.

— Poate că s-ar putea adăuga: „Voi telegrafia din Londra cu ce tren sosesc“.

— Dar știi perfect cu care tren, pentru că mă gândesc de săptămâni întregi la acest lucru. Voi lua expresul de la ora trei.

— În cazul acesta, adăugă: „Voi sosi cu trenul de ora trei, și voi fi la ceai acasă“.

Ronnie, cu un zâmbet fericit pe buze, scrisese telegrama.

— Cât de aproape sunt de clipa revederii, după atâtea luni! spuse el.

— Acum, spuse Aubrey, dă-mi telegrama s-o expediez. Am aici aproape un serviciu poștal, de unde va putea fi expediată imediat.

— Ești un băiat foarte bun, spuse Ronald recunoscător.

— Și pe urmă, scumpul meu, continuă Aubrey, înainte de a ieși, trebuie să te așezi în pat. Ai nevoie de mai mult somn decât îți închipui d-ta. Am să-ți dau să bei un calmant care m-a scăpat și pe mine de niște insomnii afurisite.

Măine, când te vei trezi, vei fi alt om. Totuși, am să te însoțesc și eu până la Haga. Am să te instalez pe bordul paquebotului, și pe urmă, a doua zi de dimineață, vei fi acasă. După lunile acestea lungi petrecute numai printre ierburile înalte, nu mai ai nevoie de călătorii singuratice. Haide, vino să te culci!

Ronald se sculă; abia îl mai țineau picioarele.

— Aubrey, repetă el, ești cel mai bun băiat pe lume. Am să-i spun și Helenei. Îți va fi și ea

Florence Barclay

recunoscătoare pentru bunăvoința d-tale. Mă simt foarte bine... știi? Dar oamenii mi se par atât de vagi, atât de... atât de... preocupați. Ai să mă ajuți ca... să... le rețin atenția. Trebuie să iau cu mine „Copilașul din Praga”.

— Da, da, zise Aubrey, vom găsi noi unde să-l adăpostim bine. Dacă ar fi fost și Helene aici, i-ar fi luat un leagăn. Nu uita gluma aceasta nevinovată, are s-o amuze mult pe Helene, ți-o dăruiesc.

Ronald începu să râdă.

— Foarte bine, spuse el, am s-o repet Helenei, și tremurând, neliniștit, apucă violoncelul și, vrând să treacă pragul se împiedică și fu cât pe ce să sfarme prețiosul instrument.

Aubrey Treherne trimise telegrama. Nu schimbase decât un singur cuvânt. Când a doua zi la ora prânzului, îi sosi telegrama Helenei, textul suna astfel:

„Față de noutățile surprinzătoare din scrisoare, prefer să vin liniștit acasă. Sosesc cu trenul de trei”.

„Ronald”

Helene simți deodată că-i trece un fior prin inimă. Ea se așteptase la un altfel de răspuns. Adjectivul „surprinzătoare” părea atât de rece, atât de puțin conform cu firea lui Ronnie. Ea crezuse că el are să spună „minunat”, sau de „necrezut” sau „glorios” orice alt cuvânt, numai nu pe acesta atât de greu.

Dar ea judecă și își restabili îndată echilibrul moral. Desigur, că Ronnie, scriind telegrama, își amintise de sentimentele pe care ea le exprimase

Viața mea îți aparține

atât de des relativ la redactarea telegramelor destinate să cadă sub ochii terților indiferenți. De foarte multe ori, îl certase fiindcă intercalase cuvântul „darling“ sau „cu toată dragostea“ în corespondența care trebuia să fie telefonată de la micul oficiu poștal din sat, unde era în același timp și spițerie și locul de întâlnire al tuturor cumetrelor.

Așa că, departe de a blama, purtarea lui Ronnie, ea sfârși prin a găsi chiar meritoriu din partea lui că-și putuse înfrâna dorința de expansiune. Deci, cu inima plină de bucurie Helene isprăvi prânzul, gândindu-se fericită la clipa sosirii. Înapoierea lui Ronnie era de acum atât de apropiată, încât, după două prânzuri fără el, la al treilea va avea iar bucuria să-i toarne cafeaua și să-i ungă cu unt feliile de pâine, lucru simplu, dar care-i aducea întotdeauna laude din partea lui. Și inima fericită a tinerei soții începu să-i bată cu mai multă putere.

Și totuși, deși nu știa ce se petrece cu Ronnie, biata femeie, oricât ar fi vrut să se mintă și pe ea însăși, se simțea cuprinsă de o mare îndoială.

UN PRIETEN LA NEVOIE

Înapoindu-se de la oficiul poștal de unde expediase telegrama, Aubrey Treherne tocmai băga cheia în broasca de la ușă când, în urma lui, un tânăr îmbrăcat cu un ulster, urca repede scara, citind în trecere diferitele plăci de alamă cu numele locatarilor. În clipa în care Treherne se pregătea să intre în casă, o voce extrem de „englezească” îl întrebă:

— Nu cumva sunteți d-voastră, întâmplător, vărul soției lui Ronald West?

Aubrey se întoarse și se uită la chipul celui care îl întrebase. Văzu un tânăr bine îmbrăcat, cu figura expresivă, cu niște ochi foarte vii, cu privirea pătrunzătoare. Ochii aceia îl și examinaseră din cap până în picioare și făceau acum inventarul locuinței. Aubrey căzuse în cursă.

Fusese ferm hotărât să oprească contactul soneriei electrice și să nu fie acasă pentru nimeni.

Viața mea îți aparține

Dar tânărul vioi, care stătea înfipt în fața lui, avea picioarele lui prăfuite pironite în parchet și aștepta înfierbântat răspunsul la întrebarea pe care o pusese. Era deci inutil să mai răspundă în limba germană și să-i închidă ușa în nas.

În consecință, cu toată grația de care era capabil, Treherne îi spuse: „Am această onoare!“.

— Ah! Îmi pare nespus de rău că sunt obligat să vă supăr la ora aceasta, dar trebuie neapărat să vă vorbesc, și pe urmă voi merge la hotel, ca să stau toată noaptea lângă Ronald.

— Vă rog, intrați, zise Aubrey cu voce înceată, nu trebuie însă să vorbiți pe coridor, mi-e teamă să nu-l trezim. Am văzut imediat că nu e bine să fie lăsat singur, așa că am trimis să i se aducă bagajele de la hotel și l-am găzduit aici. Acum o jumătate de oră s-a culcat, se părea că i se făcuse somn, când l-am părăsit, era aproape adormit.

Aubrey închise ușa, și îi arătă salonul, unde cele trei fotolii erau încă rânduite lângă sobă.

— Mi-ar face plăcere să știu că d-voastră sunteți doctorul Cameron? zise Treherne oferind un scaun musafirului său.

— Da, eu sunt Dick Cameron, camaradul preferat al lui Ronald, și dacă vreodată a avut nevoie de un prieten bun, eu i-am fost și i-am rămas același până în prezent. Sunt foarte fericit că a găsit în d-voastră un alt prieten care să-l înțeleagă. Ați făcut foarte bine că nu l-ați lăsat să stea la hotel, după cum nici nu trebuie să facă singur călătoria de înapoiere în Anglia.

— Am și luat toate măsurile în privința însoțirii lui până acolo, răspunse Treherne.

— Foarte bine, aceasta mă va scuti pe mine de o călătorie.

Florence Barclay

Dick își scoase ulsterul și îl aruncă pe canapeaua de catifea roșie, la fel procedă și cu cascheta și apoi luă loc pe fotoliul care îi fusese oferit. În costumul de serge albastru și cu cravata de culoare deschisă, avea înfățișarea unui căpitan de echipă de foot-ball. Aubrey se uită la el cam plictisit și luă loc în tăcere pe celălalt fotoliu.

Dick își îndreptă privirea spre fotoliul rămas gol între ei.

— Atunci, Ronnie a petrecut noaptea cu d-voastră?

— Da.

— Și cine era al treilea?

— Al treilea era „Copilașul din Praga”.

— Aha! Afurisitul de „copilaș”, tare aș vrea să-l văd făcut bucăți, n-a lipsit mult să-l fac țandări încă azi-dimineață! Și totuși, ar putea servi la ceva, l-ar face pe Ronnie să nu se mai gândească la cartea lui, măcar până va sosi în Anglia și să se vadă teafăr lângă soția lui. Îmi închipuiesc, domnul meu, că vă dați perfect de bine seama că amicul nostru este serios bolnav. Izbutind să evităm catastrofa înainte de a ajunge acasă, am putea spune că are cu adevărat noroc.

— Da, mi s-a părut, într-adevăr, suferind, spuse Aubrey, dar cărui fapt îi atribuiți d-voastră starea lui?

— Uitați, partea proastă este că nu putem ști exact cărei cauze să i-o atribuim. Dar după părerea mea, starea aceasta își găsește explicația în faptul că Ronnie a suferit luni întregi o temperatură toridă ziua și o umiditate pătrunzătoare noaptea, în plus, o alimentație rea și cu spiritul într-o continuă stare de tulburare și fără nici un prieten cu care să

Viața mea îți aparține

poată discuta. Apoi, ca o încoronare a tuturor relelor, o criză de malaria care a făcut să i se urce temperatura. Starea aceasta cerebrală i-a permis să lucreze ziua și noaptea la manuscrisul său, și ceea ce a scris trebuie să fie desigur minunat și va fi citit pe nerăsuflăte, deși opera aceasta de creație l-a costat aproape viața pe autor. În așteptare, dacă nu vor fi luate măsuri urgente pentru a evita un dezastru, prietenul nostru Ronnie va ajunge, după toate probabilitățile, într-o asemenea stare de insensibilitate, că nu se va putea bucura nici în cea mai slabă măsură de triumful operei lui.

Fața osoasă a lui Aubrey se coloră.

— Nădăjduiesc numai că diagnosticul dv. este exagerat, spuse el.

— Și mie îmi place să cred că nu va fi nimic, răspunse doctorul Cameron. Nu vă pot preciza ce curs va lua boala, noi știm atât de puține lucruri privitor la otrăvurile junglei. Dar, în schimb, îl cunosc bine pe Ronald, încă de pe când mergeam împreună la școală, și orice otravă îi atinge direct creierul. De pildă, dacă se îmbolnăvește de gripă, el nu strănută ca oricare alt muritor, ci se plimbă tot timpul cu capul mai mult sau mai puțin ușor, și toată noaptea nu face altceva decât să se uite în tavan.

— Și ce sfaturi dați pentru cazul de față?

— Da, vom ajunge și la punctul care m-a făcut să vă caut. Eu n-o cunosc pe soția lui Ronnie, dar desigur că d-voastră o știți.

— Este verișoara mea, am fost toată viața în legături destul de familiare cu ea.

— Ați putea să-i scrieți chiar astă-seară și să expediați scrisoarea la timp, pentru ca să ajungă înaintea sosirii lui Ronnie?

Florence Barclay

— Așa intenționez să fac.

Dick Cameron se aplecă înainte și vorbește înflăcărat.

— Foarte bine, este mai de folos ca această chestiune să pornească de la d-voastră decât de la mine, care îi sunt un străin. Se poate ca numele meu să nu-i fie necunoscut, dar întâmplarea a făcut ca să nu ne întâlnim niciodată. Aș dori ca, fără s-o alarmăm prea mult, d-voastră s-o informați exact asupra sănătății lui Ronald. Este foarte important ca ea să-l facă să fie liniștit, și în cel mai scurt timp cu putință, să recurgă la consultările celor mai buni medici.

— Și, pe cine i-ați recomanda d-voastră?

— Să vă spun cinstit, un specialist în boli mintale. Am să vă dau numele cuiva care a făcut studii speciale privitoare la malarie și la viața în tropice.

Doctorul Cameron scoase o agendă din buzunar, scrise un nume și o adresă și, rupând foaia, i-o dădu lui Aubrey.

— Uitați, nici că se putea ceva mai bun. Natural că, dacă sunteți hotărât să-l însoțiți pe Ronald în călătorie, îi veți fi de mare ajutor. În orice caz, este foarte bine să expediați și scrisoarea de care am vorbit. S-ar putea întâmpla să întâlniți oarecari piedici în a găsi pe d-na West singură, și n-ar fi exclus ca nenorocirea să se producă înainte ca d-voastră s-o puteți înlătura. Mai presus de toate, spuneți-i să evite soțului ei cel mai mic șoc, cea mai mică tulburare. O emoție violentă, indiferent de natura ei, i-ar fi fatală.

— Sunt convins că aveți dreptate, spuse Aubrey. Aseară a și devenit, pe neașteptate, foarte

Viața mea îți aparține

violent. În timp ce vorbeam despre violoncelul lui, s-a ridicat de pe fotoliu și, ajungând la mine, m-a lovit peste gură.

Ochii pătrunzători ai lui Cameron se îndreptară spre Treherne pentru o examinare mai atentă. Aubrey își mută fotoliul, se sculă și începu să umple soba cu cărbuni.

Dick continua să rămână tăcut.

Când Aubrey se așază din nou, doctorul începu să-i vorbească rar, cântărind parcă fiecare vorbă.

— Să vă spun drept, lucrul acesta mi se pare ciudat. Starea mintală a lui Ronnie este cât se poate de pașnică, afară de cazul când este provocat; el este mai curând dispus să privească lumea din punct de vedere sentimental, afecțional, și să fie fermecat copilărește de orice idee nouă. Cea mai bună dovadă este chiar violoncelul lui. V-aș fi foarte recunoscător, domnule Treherne, dacă mi-ați povesti tot ce s-a petrecut între d-voastră, înainte ca Ronald să vă fi lovit.

— O simplă conversație despre violoncel răspunse Aubrey grăbit. O observație naivă din partea mea l-a contrariat, dar l-am potolit repede. Evident, că nu și-a dat câtuși de puțin seama de fapta lui.

— Desigur că-l cuprinsese o criză de furie, răspunse sec doctorul Cameron, și atunci v-a dat o lovitură peste gură. Și-a cerut scuze după aceea?

— A adormit, preciză Aubrey, și după ce s-a deșteptat se pare că uitase tot ce s-a petrecut.

Dick se sculă, își băgă mâinile în buzunare, se apropie de orgă, se aplecă și începu să examineze totul, se uita atent și fluiera încetișor.

În timpul acesta, Aubrey era cam enervat că scena petrecută între el și Ronald re trăia în ochii

Florence Barclay

doctorului Cameron, care părea că-i acordă cel mai viu interes. Nervii lui Aubrey suportau cu greu această idee.

— Nu intenționez deloc să vă gonesc, zise el după un moment, dar trebuie să pun la poștă scrisoarea pentru verișoara mea încă înainte de miezul nopții, și ar fi timpul ca să încep s-o scriu.

Dick se întoarse și își luă repede ulsterul.

Foarte ușurat, Aubrey, cu aerul cel mai cordial, vru să-l ajute la îmbrăcat.

— Nu, mulțumesc, zise doctorul Cameron, un bărbat trebuie să fie capabil să-și pună paltonul și singur. În felul acesta pune în mișcare anumiți mușchi care altfel ar sta în inerție.

Își îmbracă vioi paltonul și se întoarse spre Aubrey, foarte mare, foarte serios, foarte hotărât.

— Vă rog să înțelegeți bine, domnule, că dacă nu v-ați fi hotărât d-stră să-l însoțiți pe Ronald, mi-aș fi luat eu această sarcină. Și, dacă prin cine știe ce întâmplare ați fi împiedicat în ultimul moment să plecați cu el, nu aveți decât să-mi faceți un semn, și într-un sfert de oră voi fi gata să-l însoțesc eu până acasă.

— Foarte frumos din partea d-voastră, spuse Aubrey, dar toate planurile noastre sunt de acum bine stabilite. Sosim la Haga mâine seară. Lui Ronald îi trebuie o zi pentru a încheia contractele cu editorii, astfel că vom dormi la Haga mâine seară, iar noaptea următoare vom face traversarea. Am și telegrafiat la Hotel des Indes. Sunt sigur că verișoara mea ține foarte mult ca soțul ei să se bucure de cât mai mult confort și odihnă. Restaurantul hotelului acesta are o orchestră foarte bună, cu un violoncelist de prim ordin. West

Viața mea îți aparține

va fi fericit să-i prezinte „Copilașul din Praga“, chestia aceasta are să-l distreze foarte mult și îl va ocupa toată seara.

— Bună idee, spuse Cameron, numai că Ronald n-are nici o nevoie să recurgă la soția lui pentru cheltuielile hotelului, câștigă și singur destul de bine. Veți avea grijă, nu-i așa, să comunicați exact d-nei West părerea mea cu privire la soțul ei.

— Îi voi scrie imediat și, cum ne vom opri în drum o noapte, și cea următoare o vom pierde cu traversarea, verișoara mea va trebui să primească scrisoarea cu 24 de ore înaintea sosirii noastre.

— Și, mai ales, vă rog, nu uitați, continuă doctorul, s-o faceți să înțeleagă cât de primejdios ar fi pentru Ronnie un șoc mintal.

— Vă este teamă de o febră cerebrală? întrebă Aubrey.

Dick începu să râdă: „Febră cerebrală este o ficțiune populară, pe care facultatea de medicină n-o cunoaște dacă vreți puteți să spuneți „meningită“... nădăjduiesc însă că nu va fi cazul, dar probabil, numai o pierdere temporară a memoriei și o răsturnare completă a echilibrului mintal. Tot așa nu este exclusă, pentru un timp considerabil poate, chiar eclipsa totală a unora din facultățile intelectuale cele mai însemnate.

— Pentru a simplifica lucrurile, în două cuvinte, soțul verișoarei mele este amenințat de demență?

— Ferească Dumnezeu! strigă Dick vehement. Cu câtă ușurință oamenii acordă semenilor lor cele mai rele eventualități. Starea actuală a lui Ronnie este provocată de circumstanțe temporare, care nu prea vor avea efect durabil. El a avut întotdeauna

Florence Barclay

excentricitatea geniului, dar de când i-a fost recunoscut geniul, oamenii au încetat de a-l mai găsi excentric. Acum trebuie să plec, dar aş dori să-l mai văd odată, ești atât de drăguț și să mă conduci în camera lui?

— Doarme, acum, spuse Aubrey, nu-i face rău dacă-l trezim?

— Mă îndoiesc să fi adormit, dar dacă va fi așa nu-l vom trezi.

Și el trecu pe coridor cu pași hotărâți.

Aubrey Treherne deschise ușa de la camera lui Ronald; era complet întuneric și Aubrey reveni pe coridor, aprinse o lumânare, o puse în mână doctorului Cameron și amândoi intrară fără zgômot.

Ronald era întins pe spate și dormea greu. Pleoapele îi erau pe jumătate deschise, fața aprinsă și respirația precipitată. Un braț îi sta întins spre scaunul de lângă pat și pe el se aflau ceasul, punga cu bani și o cutioară din marochin care conținea un portret al Helenei. O lumânare arsese până la capăt și se răsturnase.

Dick luă portretul și se uită la el în plină lumină.

— Desigur că prietenul nostru a căutat frumusețea, i se adresa încetișor lui Aubrey Treherne, apoi închise cu băgare de seamă cutioara cu fotografia miniatură și o puse alături de port-feuille. Era sigur că Ronnie căutase frumusețea, dar chipul pe care-l văzuse avea, pe lângă frumusețe, și trăsături foarte distinse. Ronnie va fi pe mâini bune, îndată ce va ajunge acasă, spuse Dick concludent.

Zâmbetul lui Aubrey, la lumina flăcării de lumânare, părea rânjetul unui lup flămând. Nu dădu nici un răspuns.

Viața mea îți aparține

Doctorul Cameron, cu ceasul în mână, stătea tăcut lângă pat, numărând respirațiile iuți ale prietenului său. După aceasta, se întoarse repede, luă un pahar gol de pe masa din spatele lui, aspiră mirosul pe care îl emana și se uită la Aubrey:

— Este exact așa cum am bănuț, spuse el, intenția d-voastră a fost bună, dar vă rog să nu repetați medicamentul. Soporificele pot fi uneori folositoare, dar nu trebuiesc date decât cu recomandăția medicului. Personal, sunt îndemnat să cred că somnul artificial face mai mult rău unui creier delicat decât insomnia. Dar părerile diferă. Fără îndoială însă că experiența d-voastră de astă seară nu trebuie repetată în nici un caz. l-am dat lui Ronald o mixtură pe care trebuie să o ia în cursul călătoriei, ea va face să-i scadă temperatura și să-i ușureze creierul. Vă rog, aveți grijă s-o ia în mod regulat.

Apoi tânărul doctor Cameron ieși din camera lui Ronald, suflă în lumânare și puse sfeșnicul pe o etajeră.

Aubrey se ținea pe urmele lui, furios.

Dacă doctorul Cameron ar fi fost vreo somitate medicală de primul rang, n-ar fi procedat mai autoritar și n-ar fi dat ordine mai peremptorii.

— Parvenit, își spuse Aubrey, un parvenit obraznic.

Ajuns la ușa de ieșire, cu cascheta lăsată pe ceafă și cu mâinile în buzunarele paltonului, Dick Cameron se adresa politicos lui Aubrey:

— Noapte bună, spuse el, iertați-mi, vă rog, vizita aceasta lungă. V-aș fi extrem de obligat, dacă ați binevoi să-mi dați o telegramă în care să-mi precizați dacă ați ajuns bine, după care să

Florence Barclay

urmeze o scrisoare amănunțită. Pe hârtia pe care v-am dat-o adineauri, am scris numele și adresa specialistului pe care trebuie să-l consulte d-na West.

Dick coborî ușor scările și Aubrey auzi cum se trânteste poarta de la stradă. Închise apoi ușa de la apartament și răsuci cheia de două ori.

— Ce parvenit! repetă el, obraznic și imbecil.

Uneori găsești un fel de mângâiere, acoperind pe un individ cu insulte pe care le merită.

Se înapoie în salon. Simțea nevoia să-și descarce nervii pe ceva. Foaia din agenda doctorului Cameron era pe masă în evidență.

Aubrey Treherne deschise ușa de fier de la sobă și aruncă hârtia în mijlocul jeratecului.

PARADISUL PIERDUT

Aubrey Treherne stătea dinaintea biroului cu capul rezemat în mâini.

În fața lui se aflau paginile cu rândurile regulate, strânse, scrisoarea Helenei, și alături biletul scris cu creionul și care căzuse, fără ca Ronald să fi băgat de seamă, din plicul soției lui. După câțva timp, Aubrey ridică privirea; pe figura lui era întipărită spaima interioară de care nu putea scăpa. Un om care cedează răului suferă de o depresiune morală necunoscută inimilor cinstite, oricât de aspră le-ar fi calea.

Înainte de a reciti propria lui scrisoare, Aubrey luă din nou cunoștință de scrisoarea adresată de Helene soțului ei:

Scumpul meu Ronnie,

Iartă-mi scrisul cu creionul dar n-am avut voie să mă scol din pat, așa cum aș fi vrut. „Nursa“ nu mi-a dat voie. Darling, eu nu sunt bolnavă, numai că mă simt puțin slăbită și foarte fericită!

Florence Barclay

Ronnie, trebuie ca să-ți scriu acum, când n-am voie nici măcar ca să țin creionul în mână, dar nu-ți voi trimite scrisoarea. Probabil s-o țin, ca să ți-o dau mai târziu. Totuși, vreau să-ți scriu imediat. Darling, cum să-ți spun? Alături de mine, în locul tău obișnuit, până acum gol de la plecarea ta, se află fiul nostru, nou născut, micuțul nostru copil, Ronnie!

A venit pe lume acum patru zile.

Oh! Ronnie, este atât de minunat, îți seamănă atât, cu unghișoarele roz și pumnuleții ca niște scoici. Dar va avea mâini de artist. Când îl rezem de inima mea, uit singurătatea atât de amară a lunilor trecute pentru că avem copilul nostru și pentru că știu că în curând vei fi și tu cu noi.

N-am putut să-ți spun nimic înaintea despărțirii noastre pentru că știam sigur că ai fi renunțat la călătoria ta, ca și la cartea asta nouă care este atât de importantă pentru tine, pentru mine și pentru toată lumea. Nici de scris nu ți-am scris nimic în această privință, căci nu vroiam să-ți produc neliniști și îngrijorări. Și am fost atât de fericită că am putut suporta ceea ce a fost mai greu. Când ești fericit, uiți repede ce ai suferit!

Jane a stat tot timpul lângă mine. În ziare n-am dat nici un anunț, pentru ca nu cumva să-ți cadă în mână. Numai foarte puține persoane cunosc evenimentul. Când vei ajunge acasă, micuțul va avea șase săptămâni și eu voi fi complet restabilă.

Nădăduiesc că vei putea citi aceste caractere microscopice; nursa n-a vrut să-mi dea decât o singură foaie de hârtie.

Micuțul are ochii albaștri, iar gurița ca a ta, o sărut mereu, dar nu-mi înapoiază niciodată sărutul. Ronnie, este o comoară.

Viața mea îți aparține

Vino imediat! Soția te așteaptă mai iubitoare ca niciodată.

Helene

P.S. Da, petele acestea sunt lacrimi, însă am plâns numai pentru că sunt slabă și atât de fericită“.

Mai jos erau trasate câteva linii cu o mână mai sigură.

„Am adresat scrisoarea la Leipzig. Nu mai pot să tac până la sosirea ta. Răspunde-mi imediat, asigurându-mă că mă ierți pentru că am ținut un secret atâta timp, și că ești fericit. În momentul de față mă plimb și baby se află foarte bine“.

Citind rândurile acestea, mâinile lui Aubrey tremurau. Strânse febril această scrisoare nenorocită și o zvârli în fundul unui sertar pe care îl încuie imediat.

Apoi cu multă hotărâre, reveni la scrisoarea pe care o adresa soției lui Ronald West.

Singura mea dragoste,

Da, spun că ești a mea, pentru că ai fost și ești încă.

M-ai gonit, fără să-mi dai posibilitatea de a-ți dovedi că dragostea pe care ți-o purtam mă făcuse demn de d-ta, și că sunt încă demn de ea. M-ai trimis în întunericul unde sunt numai gemete și scrâșniri de dinți și unde viermele remușcării nu moare niciodată. Dar, în mijlocul acestora toate n-am încetat o clipă de a te iubi. În seara aceasta, îmi ești mai dragă ca niciodată. Pentru mine lumea

Florence Barclay

întreagă nu mai înseamnă nimic, doar bucăți de pământ unde pui d-ta piciorul. Am văzut pe omul egoist, imbecil, absorbit de el însuși, căruia la șase luni după ce mi-ai dat cu piciorul, ai binevoit să i te dăruiești.

În clipa de față este oaspetele meu și sforăie în camera vecină în timp ce eu scriu.

Și-a petrecut seara vorbind fără încetare despre el însuși, despre călătoria lui, despre cartea lui minunată, care ar fi tot ce a făcut mai bun până acum, etc., încât a trebuit să mă stăpânesc mult ca să nu sar și să-l gâtuiesc. Oh! Helene, scumpa mea, individul acesta este nedemn de d-ta! Am avut înaintea ochilor o scrisoare a d-tale în care îl compari cu un zeu tânăr din Olimp. Recunosc că este frumos, dar nu-i văd calitățile pe care i le atribui. Desigur că o femeie cere mai mult de la vitalitate și de la frumusețea exterioară. Inimă nu are deloc. Noutatea minunată pe care a aflat-o din scrisoarea d-tale l-a lăsat indiferent. Se gândește mai mult la violoncelul pe care și l-a cumpărat decât la copilășul nou născut. Și când l-am muștră puțin de atitudinea lui, s-a ridicat furios și m-a lovit peste gură. Din dragoste pentru d-ta, l-am iertat, și îți repet că în clipa de față doarme sub acoperișul meu.

Oh! Helene, desigur că în nenumărate rânduri am dezamăgit speranțele d-tale, dar a fost și o zi în care m-ai iubit, și când o femeie a iubit cu adevărat, iubește mereu!

Helene, dacă dânsul a putut să te părăsească timp de șapte luni de zile, numai cu scopul de a merge să descopere o ambianță nouă pentru un mizerabil manuscris, fi sigură că te va părăsi și ori

Viața mea îți aparține

de câte ori se va mai ivi prilejul. S-a căsătorit cu d-ta pentru averea d-tale și, în mod tacit, a rămas de acord cu mine asupra acestui punct. Acum însă, când pana lui are venituri superioare acelor pe care i le aduci d-ta, nu-i mai ești trebuincioasă.

Oh, scumpa mea, regina mea, singura mea dragoste, nu mai rămâne cu un om nedemn de d-ta! Dacă un bărbat a decepționat o femeie, aceasta are dreptul să-l părăsească, dacă el se dovedește a fi altul decât își închipuia ea, faptul acesta îi dă dreptul la libertate.

Dacă după nuntă ai fi descoperit că este căsătorit cu alta, nu l-ai fi părăsit? Ei bine, află că el este căsătorit, căsătorit cu cariera lui de scriitor. Nu avea și nu putea să-ți ofere nici un fel de devotament.

Helene, nu mai aștepta înapoierea lui. Imediat ce vei primi această scrisoare, vino la mine. Ia și copilul, precum și doica. Apartamentul meu îți va sta la dispoziție, iar eu voi merge să dorm în altă parte; îți jur că niciodată nu voi rămâne nici o clipă mai mult în preajma d-tale, respectând dorința d-tale de a sta cât mai departe. Dar imediat ce West îți va reda legal libertatea, vom putea să ne căsătorim și să călătorim un an sau doi. Apoi, când totul va fi uitat sau aproape uitat, ne vom înapoia să trăim în căsuța noastră bătrânească, atât de dragă amândurora.

Helene, vei avea 24 de ore de gândit, înainte de înapoierea lui; dar chiar dacă vei aștepta înapoierea lui, nu va fi prea târziu nici atunci, prezența lui îți va procura o ultimă deziluzie. Fi sigură că primele lui cuvinte vor fi despre violoncelul lui și nu despre copil.

Florence Barclay

Dacă lucrurile se vor petrece astfel, tratează-l cu disprețul tăcerii, așa cum merită, și vino la bărbatul care te-a cucerit cel dintâi și căruia i-ai aparținut întotdeauna. Vino acolo unde te așteaptă adorația cea mai pasionată și cultul unei vieți întregi.

Al d-tale până la moarte și după.

Aubrey Treherne

VIII

TURNUL TEMPLULUI

Scrisoarea lui Aubrey adresată Helenei fu pentru ea o lovitură violentă și neprevăzută. Totul fremăta în ființa ei.

Ce sunt eu? Ce i-am făcut? Cum de îndrăznește un bărbat să-mi scrie astfel? Apoi, mândria ei de soție îi dăde puteri noi și începu să se gândească cu o bucurie intimă la perfecta încredere pe care Ronnie o avea în ea, la fericita lor viață conjugală și la dragostea pasionată a soțului ei.

Aș fi în stare să-l ucid pe Aubrey Treherne, murmură dânsa, strângând pumnii. După aceasta începu s-o preocupe maternitatea și izbucni în lacrimi. Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Lacrimile mele vor face rău micuțului, își spuse ea și începu să zâmbească.

Arborii erau desfrunziți, grădinile goale. Parcul părea umed și trist. Vara era pe sfârșite. Nu înghețase încă, și ramurile de merișor și tufele de

Florence Barclay

vâsc mai aveau până să se arate. Bruma se ridica și se evaporă în ghirlande ușoare, albe deasupra aleelor; în clipa aceea, soarele de noiembrie, străpungând norii, începu să lumineze cu razele lui pătrățelele de diamant, iluminând crucea și deviza săpată dedesubt. În hoc signo vinces, șopti Helene. Tot așa i-am spus și eu iubitului meu, calea luminoasă este aceea care duce spre victorie. In hoc signo vinces, primesc raza aceasta de lumină ca pe un precursor al victoriei. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi scrie lui Aubrey o scrisoare care are să-l facă să-și potolească poftele lui murdare, și să-i călăuzească sufletul întunecos spre lumina căinței și a adevărului.

Același curier îi aduse și o scrisoare scurtă a lui Ronnie, scrisă în momentul sosirii lui la Leipzig și, evident, înainte de a o fi primit pe a ei. Dânsa fu, totuși dezamăgită că nu mai primise și alta, căci dacă Aubrey îi scrisese luând cunoștință de cele adresate lui Ronnie, cu atât mai mult soțul putuse să fie în măsură de a-i răspunde.

Se poate ca, fiind în posesia minunatei vești pe care i-o dăduse ea, Ronnie să nu fi fost în stare să se concentreze de atâta fericire și să-i poată așterne cuvenitul răspuns. Poate că i-ar fi fost teamă ca vorbele lui să nu strice ceea ce avea de gând să-i spună a doua zi, la sosire. Nesimțînându-se în stare să se ducă în odaia copilului, înainte de a răspunde misivei nefaste a vărului ei, Helene se așază fără întârziere și scrisese:

„Nu este o jumătate de oră, Aubrey, de când am citit scrisoarea d-tale.

Îți răspund imediat căci nu vreau să-mi iau copilul în brațe având în fața ochilor o scrisoare ca

Viața mea îți aparține

a d-tale. Imediat ce-ți voi fi răspuns la ea, voi arunca în foc rândurile ce mi le-ai trimis.

Poate că atunci voi putea să mă înalț deasupra sentimentului de rușine cu care am fost acoperită, constatând că un om care mă cunoaște a avut îndrăzneala să-mi scrie în astfel de termeni. Ce sunt, ce am fost, ce am făcut, pentru ca astfel de cuvinte, și o propunere atât de rușinoasă, să-mi fie adresate mie?

Gândul că ar putea apăsa asupra mea un astfel de păcat, mă face să mă cred însemnată cu fierul roșu. Pe neașteptate, mă vedeam despărțită de soțul și de copilul meu, târâtă de d-ta într-un întuneric fără de sfârșit. Apoi, în culmea disperării mele, cuvinte sfinte fură șoptite la urechea mea, și în mijlocul rușinii și al lacrimilor mele, am văzut chipul Prea Sfântului, senin și calm, în picioare, pe catapeteasma templului unde diavolul încerca să-l ispitească, pe El, Cel fără de păcat.

Atunci, cu chipul Mântuitorului în fața ochilor, am rămas, Aubrey Treherne, pe culmea templului sfânt, în calitatea mea de soție și mamă, și îți spun: Du-te diavole, tu nu vei putea să mă faci să cobor nici o treaptă de pe culmea templului unde stau.

Acestea fiind zise, pot, nenorocitul Aubrey, să-ți iert păcatul groaznic, și aici, în rândurile acestea vreau să găsesc cuvintele care să-ți dezvăluie păcatul în toată grozăvia lui, precum și calea care te va scoate din prăpastia aceasta de întuneric și de disperare, îndrumându-te spre lumina limpede a căinței, spovedaniei și iertării.

Cât despre trecut, ceea ce a fost între d-ta și cu mine să-l privim ca și cum n-ar fi fost. Aubrey, nu te iubeam, căci dacă te-aș fi iubit, n-aș fi rupt

Florence Barclay

legăturile. Aș fi putut ierta totul, ca unui om cinstit care a păcătuit o singură dată.

D-ta însă ai trăit o viață dublă și m-ai înșelat din primul ceas. Am iubit pe omul care credeam că ești. Nu mai iubeam însă pe omul pe care îl descoperisem în d-ta. Nu mă puteam căsători cu un om pe care nu-l iubeam. Astfel, te-am înlăturat. Nu a fost niciodată chestiunea de a-ți da sau de a-ți refuza prilejul de a-ți face dovada că ești nedemn. Nu fusesem întru nimic asociată eventualităților purtărilor din viitor. Nu te iubeam și, în consecință, nu puteam să mă căsătoresc cu d-ta. Acum, trebuie să-ți atrag atenția, că scrisoarea pe care mi-ai trimis-o azi, la patru ani, după evenimentele trecute, confirmă din plin aprecierile mele asupra adevăratului d-tale caracter.

Aubrey, n-am să-mi discut soțul cu d-ta, refuz să fac cea mai mică aluzie asupra raporturilor noastre personale. A-l apăra contra d-tale, ar însemna să-l degradez în ochii oamenilor cinstiți. Să-mi reneg dragostea pe care i-o port, ar însemna să torn apă limpede de izvor într-o cloacă. Nu se poate câștiga nimic prin felul acesta de a acționa.

Dar, în scopul de a-mi libera cugetul de otrava zadarnică a propunerilor d-tale și de rușinea că mi-au fost adresate, trebuie să răspund într-o formă mai abstractă afirmațiilor din scrisoarea d-tale. Îți dai seama că trebuie să răspund într-o formă abstractă. Ai îndrăznit să faci uz de această afirmare în fața soțului meu și a mea, și eu nu admit așa ceva. Vorbesc aici în numele tuturor mamelor și a tuturor femeilor creștinătății. D-ta spui că, „dacă un soț dezamăgește pe soția sa, ea

Viața mea îți aparține

are dreptul să-l părăsească și că faptul acestei dezamăgiri o „eliberează”. Ca răspuns îți afirm: „Când o femeie iubește atât de mult pe un bărbat, încât se căsătorește cu el, acesta devine propria ei viață, propria ei persoană”.

Foarte des, nu corespund aspirațiilor mele de mai bine, și propriile mele slăbiciuni mă dezamăgesc. În același timp nu mă cred liberă să mă sinucid. Îmi văd lipsurile și iau hotărârea de a le remedia, continuându-mi curajoasă viața.

Dacă o femeie își părăsește soțul, ea comite o sinucidere morală. Dacă decepțiile și deziluziile îi provin de la soțul ei, ea trebuie să le preîntâmpine și să le considere ca venind de la ea. Trebuie, atunci, să fie răbdătoare, credincioasă, plină de înțelegere și dragăstoasă totdeauna, ajutându-și soțul, ca și cum s-ar ajuta pe sine însuși, cu scopul de a atinge culmile cele mai înalte, înfruntând existența cu un curaj pios.

Acesta este răspunsul meu, răspunsul unei soții adevărate, la subtilele insinuări din scrisoarea d-tale.

Recunosc că foarte multe căsătorii devin fără nădejde, imposibile, adevărate pușcării de degradare. Dar, aceasta se întâmplă când legătura sfântă a fost contractată pentru alte motive decât dragoste și dorință reciprocă, ușuratec, fără discernământ. Sau, când persoanelor interesate, deși descoperind la timp greșeala făcută, le lipsește energia necesară pentru a rupe angajamentul lor, așa cum l-am rupt eu pe al meu cu d-ta, Aubrey, salvându-mă în chipul acesta pe mine și salvându-te și pe d-ta de la o viață plină de regrete și suferinți. Ah! De ce nu poți să vezi și

Florence Barclay

d-ta că singura prăpastie plină de întuneric este aceea a păcatului! Dezamăgirea, singurătatea și remușcările sunt fără îndoială greu de trecut, dar le poți îndura cu seninătate, căci nu aparțin întunericului. Ca o compensație a celor scrise de d-ta, pot să-ți cer — spre a-mi înfrâna durerea — să mă ascuți cu răbdare, căci vreau să-ți citez ultimele cuvinte din prima epistolă a Sfântului Ioan. O fac cu inima plină de rugăciune și nădejde pentru d-ta, da pentru d-ta, Aubrey: căci dacă vorbele mele, cum este foarte probabil, nu vor avea nici o influență asupra d-tale, Dumnezeu a făgăduit că ale lui nu vor fi niciodată fără rezultat.

Știm cu toții că Fiul Domnului a venit și ne-a dat înțelegere ca să cunoaștem adevărul: „Copii, păziți-vă de chipuri cioplite“.

Ah! Aubrey, acționează după aceste sfaturi, sunt acele care duc spre adevăr.

Verișoara d-tale, care nădăjduiește de la d-ta lucruri mai bune și nu te va uita în rugăciunile ei.

Helene West

RONNIE SOSEȘTE PE CEAȚĂ

Ronald sosi în stația din Liverpool Street la ora 8 dimineața, pe o zi cețoasă de noiembrie. După noaptea petrecută liniștit pe pachebot, debarcarea la Harwich în întuneric și cele câteva ore în singurătatea unui compartiment de clasa I-a, mișcarea și agitația gării acelei mari, îi produsese un fel de zăpăceală.

Lumina strălucitoare, contopindu-se cu ceața galbenă care pătrundea prin toate spărturile, zgomotul pașilor grăbiți a sute de oameni, bărbați și femei, alergând după treburi, lunecarea pe șine a trenurilor numeroase, acel du-te-vino al factorilor târând cărucioare încărcate cu colete imense; uruitul faetoanelor lăptarilor, claxonatul taxiurilor și, dincolo de gară, viața Londrei care începuse să pulseze, toate acestea i se părură lui Ronald, ca fiind intim legate de visurile urâte care îl tulburaseră și îl lăsaseră complet epuizat.

Florence Barclay

Constatase că era preferabil, ca atunci când toți aceștia năvăleau spre el să se oprească și să-i lase în drumul lor. Astfel, ținând într-o mână învelitoarea de pânză care ascundea violoncelul și în cealaltă pachetul cu manuscrise, rămase nemișcat pe platformă, așteptând să se potolească zgomotul și visul cel urât să dispară.

După câteva clipe, trecu un inspector care îl cunoștea pe Ronald. El se opri imediat și, cu curtoazia obișnuită celor din breasia lui, se interesă:

— Domnule West, aveți cumva bagaje?

— Nu, yă mulțumesc, spuse Ronald, astăzi nu.

Știa însă foarte bine că avea bagaje pe undeva, colete multe, dar la ce bun să le mai caute în zăpăceala acestui coșmar? Și de fapt, cu cât stătea mai liniștit, cu atât halucinațiile treceau mai repede.

— Veniți din Hook, domnule West? îl întreabă iar inspectorul.

— Da, răspunse Ronnie, apoi adăugă un calambur răutăcios.

Inspectorul se mulțumi să râdă și se depărtă; totuși se înapoie și se uită mai atent la Ronnie. Acesta crezu nimerit să se explice.

— Fapt este, amicul meu, că vin din Africa Centrală, unde am stat în junglă, în mijlocul ierburilor înalte și al animalelor sălbatice. Am scris o carte asupra tuturor celor văzute, opera cea mai bună a mea.

Inspectorul citise și apreciasse toate lucrările lui Ronald. Zâmbi, însă, puțin stânjenit, societatea animalelor sălbatice i se părea cam ciudată.

— Nu doriți să luați o ceașcă cu cafea, domnule, înainte de a vă aventura în ceață?

Viața mea îți aparține

— Ah! iată o idee foarte bună, zise Ronald, îndreptându-se spre bufet.

La ora aceasta matinală, era gol și liniștit peste tot. Toți indivizii aceștia cu pași grăbiți și cu fețe neliniștite, care trecuseră pe dinaintea lui Ronald dejunaseră acasă la ei, încă devreme, soțiile lor, turnându-le cafeaua; mâine, Helene i-o va servi și lui. Gândul acesta i se păru lui Ronald aproape neîngăduit pentru fericirea lui. Cum se putea asocia o astfel de fericire cu gândul cafelei.

I-au trebuit câteva minute până să-și aleagă o masă; nu-și amintea să fi avut vreodată o astfel de stare. În general, te oprești la prima masă liberă. Patruzeci de măsuțe de marmură la dispoziția lui... asupra căreia să-și oprească atenția?

Fetele de serviciu dindărătul tejghelei îl urmăreau cu interes, în timp ce el rătăcea printre mese, nehotărât, așezându-se o secundă în fața uneia, pentru ca să se scoale apoi brusc și să se ducă la alta. În sfârșit luă loc dinaintea aceleia care era mai centrală, apoi scoase violoncelul din învelitoare și îl rezemă de un scaun. Băgă de seamă că una dintre fete stătea în picioare lângă el și aștepta ordine.

Comandă o ceașcă de cafea, pânișoare și unt, apoi un pahar cu lapte și un biscuit pentru „copilaș”.

În momentul în care fusese servit, înainte de a gusta cafeaua fierbinte, prietenul său inspectorul intră grăbit, însoțit de un coleg. Își justificară prezența prin a spune că veniseră să vadă dacă domnul West avea tot ceea ce îi trebuia. Ronald le mulțumi pentru gentilețea lor și le arătă „copilașul”.

Florence Barclay

Ei îl examină surprinși; își dădură însă cu coatele când văzură laptele și biscuiții pe care Ronald îi așezase pe masă în partea unde se afla violoncelul. Salutară și plecară.

Rămas singur, Ronald își bău cafeaua și își simți imediat creierul limpezit, evaporându-se și ultimele efecte ale mixturii calmante pe care Aubrey insistase s-o ia în ajun, exact în clipa plecării vaporului. Tot ceea ce îl înconjura își pierdea aspectul de vis. O umbră de fericire îi trecu prin inimă.

Era acum la Londra! Aproape ajuns la căminul lui. Dacă i-ar fi permis Helenei să-i iasă întru întâmpinare, ea ar fi fost acum în fața lui, de cealaltă parte a mesei de marmură!

În momentul acesta privirile i se opriră asupra paharului cu lapte și a biscuiților din fața „Copilașului din Praga”; le dete la o parte și se simți rușinat că trebuia, în public, să împingă prea departe o glumă. Știa el că Helene i-ar fi spus: „Ronnie, nu trebuie să fii absurd”.

Lui nu-i plăcea nici laptele și nici biscuiții, dar de data aceasta înghiți totul la iuțeală. Nădăjduia că fetele de serviciu care îl observau atente vor fi fericite, văzând cât de satisfăcut era de consumația lor. O dată făcută și chestia aceasta, ceru un whisky și soda, cu speranța că va scăpa de gustul de lapte care-i rămăsese în gură, dar numaidecât își aduse aminte că Dick îl oprise imperios să se atingă de alcool. Atunci, în loc de whisky, comandă o a doua cafea.

Această nouă ceașcă de cafea îi produse o dispoziție extraordinară; niciodată nu se simțise mai viguros. Puse „copilașul” la loc în sac.

Inspectorul se înapoie.

Viața mea îți aparține

— Domnule West, am găsit bagajul d-voastră și dacă binevoiți a-mi încredința cheile vom proceda la cele necesare.

— Ah! Chiar te rog, spuse Ronald, și țin să-ți mulțumesc. Trebuie toate urcate într-un taxi, iar eu le voi lăsa la club. Îmi este frică să nu fi fost mai adineauri puțin cam năuc, dar pe vapor am luat o mixtură soporifică și când am coborât din tren nu eram decât pe jumătate treaz. Mulțumesc încă o dată pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, prietene.

Inspectorul păru oarecum ușurat.

Ronnie plăti socoteala, își luă violoncelul și îl încredință inspectorului, pe urmă se îndreptă vesel spre sala de bagaje. Se simțea în stare să cucerească universul. Ceața se risipea. Zgomotul din marele oraș i se păru cât se poate de natural. Își imagina voios vizita la editorul său și era mândru că avea atâta manuscris să-i prezinte. După aceea, avea de gând să se ducă s-o găsească pe Helene. În taxi așeză violoncelul lângă dânsul.

Se felicita de faptul că o împiedicase pe Helene să-i iasă întru întâmpinare la gară. Astfel era mult mai comod în taxi, avea loc suficient și pentru violoncel, înfășurat cu atâta grijă în sacul lui. În goana mașinii, lui Ronald îi făcea plăcere mare să se uite la aspectul hibernal al Londrei; chiar și ploaia și ceața i se păreau plăcute.

Lui nu-i era frig; Aubrey îl convinsese la Haga să-și cumpere o blană. N-o mai părase deloc și se simțea în ea minunat de bine. Taxiul alerga pe bulevard, patinând puțin, ba, la un moment dat, era gata să dea peste un tramvai, lucru care-l făcu pe Ronnie să-și întindă protector mâna spre violoncel.

Florence Barclay

Tamisa cenușie, își rostogolea apele tulburi spre inima Londrei.

Sosit la club, Ronald, își aranjă complet toaleta și lăsând violoncelul în seama portarului prim, plecă cu manuscrisul sub braț, pentru a face o vizită editorului său.

În valiza lui, dădu peste sticla cu mixtura pe care doctorul Dick i-o recomandase s-o ia în timpul călătoriei; înghiți un gât zdravăn, apoi vârî sticla în buzunarul blănii.

Toate meraseră de minune; editorul nu se arătă nici preocupat, nici dezinteresat de propunerile lui, și îi acordă lui Ronald toată atenția. În cea mai bună dispoziție morală, și părând, sub tenul bronzat, drept încarnarea sănătății, Ronald se înapoie la club, ceru să i se prepare lunch-ul și prezentă la vreo doi prieteni violoncelul său. La ora trei, luă trenul spre Hollymead.

Cele șapte luni de despărțire trecuseră. Toate visurile urâte dispăruseră și ele.

Pașii lui se îndreptau spre Helene. Într-o oră și jumătate va fi acolo. Începu să se întrebe, puțin cam agitat, ce va spune Helene despre „Copilașul din Praga“?

Dar, tot se mai simțea în stare să cânte din clipa în care va atinge coardele cu arcușul. Până acum nu încercase, pentru că ținea ca minunea să se întâmple chiar în prezența Helenei. Voia să-i procure o fericire nouă, să-i aducă o dovadă de marea lui dragoste pentru ea.

Trenul își încetini mersul pentru Hollymead și cum apărură primele semnale roșii din gara cea mică, Ronald înghiți și ultima doză din doctoria lui Dick și aruncă sticla sub bancheta vagonului.

X

MIRAJUL

Helene aştepta în salon înapoierea trăsurii, trimeasă la gară. Îi trebuise multă stăpânire de sine să nu se urce şi ea. De fapt se îmbrăcase să plece şi dânsa. Dar, mai pe urmă, în ultimul moment, i se păru nepotrivit să se întâlnească cu Ronnie pe peronul gării. Aşa că trimise cupeul gol, îşi puse o rochie de casă în locul aceleia de plimbare, una care îi plăcea soţului ei, se asigură că totul era în ordine în camera copilului şi coborî să aştepte în salon, căutând să deosebească orice zgomot, afară de acela al băţăilor inimii.

Camera era încăpătoare, intimă şi caldă, focul ardea vesel, perdelele cele mari lăsate şi abajurul portocaliu, răspândea o lumină plăcută. Măsuţa de ceai era gata, pregătită pentru doi, şi flăcările din vatră făceau să strălucească argintăria. Fotoliul favorit al lui Ronnie era la locul lui şi toate celelalte lucruri păreau că nu aşteaptă decât să

Florence Barclay

ureze bun venit stăpânului. Dar, femeia care îl aştepta ştia că toate acestea erau nimic în comparaţie cu arzătorul bunvenit pe care i-l pregătise ea din inimă soţului absent de şapte luni! Nu primise de la Ronnie nici un cuvânt, nici o telegramă de când venise scrisoarea datată din Leipzig. Dar Helene nu uita că el fusese supraocupat şi, desigur că, având în vedere înapoierea lui atât de apropiată, scrisul n-ar mai fi avut nici un rost.

Şi Helenei nici nu-i trecea prin gând să-i reproşeze lipsa acestor veşti de ultima clipă. El nici nu-şi putea închipui cât de mult aştepta soţia lui să-i spună chiar: „Bine ai făcut, eu sunt fericită că te am iarăşi lângă mine“.

Pe măsură ce clipa înapoierii devenea mai apropiată, nervozitatea tinerei femei se accentua.

Helene ar fi vrut să se asigure că mai avea timp să dea ultimele dispoziţii doiciei. Ce s-ar întâmpla, dacă copilul s-ar trezi chiar în clipa sosirii trăsorii şi primul sunet care să-i atingă auzul din pragul uşii lui Ronnie să fie plânsetele fiului său!

Ieşi în hol şi se opri să asculte în josul scării. Totul era liniştit. Sună.

— Simpkins, se adresă ea feciorului, fii atent la zgomotul de afară şi imediat ce auzi trăsura intrând du-te la uşă s-o deschizi. Domnul poate veni dintr-o clipă într-alta. Îi vei spune că eu sunt aici.

Se aşeză într-un fotoliu, hotărâtă să aştepte liniştită. Luă un jurnal şi încercă să citească un articol despre politică externă. După o clipă băgă de seamă că-i tremură mâinile. Începu să râdă şi se simţi mai bine. „Oh! Ce va spune Ronnie de mine, văzând că sunt atât de nervoasă“?

Viața mea îți aparține

Se apropie de cămin și văzu reflectându-se în oglindă o figură foarte palidă, dar răpitoare. Nu dădu nici o atenție frumuseții, constată numai că era de palidă, și faptul acesta nu avea darul să contribuie la liniștirea ei.

Încercă să pună o buturugă pe foc, dar nu se putu servi prea bine de cleștele de aramă, și lemnul se rostogoli pe covor. În aceeași clipă, auzi trapul cailor care urcau aleea de la intrare. Luă butucul cu mâinile și îl aruncă în foc, apoi zbură spre ușă, dar reveni lângă masă de care se sprijini și rămase nemișcată cu ochii fixați asupra ușii. În felul acesta, Ronnie ar fi fost silit să străbată tot salonul până să ajungă la ea, și ea avea să-l admire și să vadă și dragostea, lucindu-i în ochi...

Ea auzi pe Simpkins traversând holul și deschizând ușa. După o secundă, roțile se opriră făcând să scârțâie nisipul pe alee. Simpkins șopti ceva, apoi se auzi vocea limpede și veselă a lui Ronnie, care trecea pragul.

— În salon? Mulțumesc. Da, da, ia-mi blana. Nu, pe acestea le iau eu.

Pe urmă, pașii se auziră în hol. Și, în sfârșit, în cadrul ușii apărui silueta mare, bronzată, radioasă a lui Ronnie. Ea și uitase cât era de frumos.

Ah! Da, așa este, dragostea care lucea în ochii lui, asta aștepta dânsa!

Helene nu putu să-și dea seama cum de ajunsese el lângă ea. Atât știa, că a deschis brațele și Ronnie s-a aruncat, înlănțuind-o la rândul lui într-ale sale, buzele lui căutând pe ale Helenei, dar ea își lipise fața de pieptul soțului, astfel că părul îi era mângâiat de sărutările lui Ronald.

— Ah! Helene, de ce am plecat?

Florence Barclay

Ea îl strânse și mai tare, suspinând încet.

— Darling, așa am crezut noi de cuviință să pleci. Și nici nu știai că...

— Nu, reluă dânsul pierdut. Nu știam.

Ronnie credea că ea voia să-i spună că el nu știa, cât avea să i se pară de lungă absență, nici cât de arzătoare avea să le fie dorința de a se revedea.

— Nici n-aș fi plecat, dacă aș fi știut, adăugă el drăgăstos.

— Eram sigură, Ronnie. Totul merge însă de minune.

— Natural. Amintește-ți că singură ai spus, că noi formăm un menaj robust, așa că nu aveai nici un motiv să fii neliniștită. Numai că uneori eram tare îngrijorați.

Ea aștepta altceva. Nu interveni însă nimic. Ronnie începu din nou să-i sărute părul.

— Ronnie, ai fost fericit când ai primit scrisoarea mea? îi șopti Helene.

— Care scrisoare scumpo? Am fost fericit de toate scrisorile tale.

— Ultima, aceea trimisă la Leipzig.

— Ah! Desigur, da, am fost foarte fericit, am citit-o în apartamentul vărului tău. Tocmai i-o arătasem... Oh! Helene, uitasem, vreau să-ți arăt ceva, o comoară, o surpriză, am lăsat-o în hol îmi dai voie să mă duc s-o caut?

El o eliberă din îmbrățișare, și ea se dădu un pas înapoi, privind fața radioasă a soțului ei.

— Sigur că da, Ronnie, du-te și caută.

El se îndreptă spre hol, unde se luptă cu încuietorile cutiei; niciodată nu i-a trebuit atâta timp ca să dea la iveală prețiosul „copilaș”. Îl

Viața mea îți aparține

scoase și îl examină la lumina lămpilor din hol. Vroia să mai vadă o dată dacă era tot așa de brun și de frumos cum i se păruse totdeauna. Da, nuanța lemnului era aceea a unei castane bine coapte. Între timp, Helene dăduse foc lămpii de spirit pentru ceai. Fața i se făcu iar palidă.

— Helene, uite surpriza: cel mai frumos violoncel pe care l-ai văzut vreodată. A fost fabricat acum 150 de ani la Praga. L-am plătit 150 de lire.

Helene se uită la instrument.

— Este o sumă cam prea mare pentru un violoncel, spuse ea, conștientă că făcând această reflecție, o formulase numai pentru că nu știa ce altceva să spună.

— Ba, deloc, răspunse Ronnie; unul din muzicanții orchestrei din Haga, care avea și el un violoncel foarte bun, mi-a spus că n-a văzut niciodată ceva atât de minunat. Spunea că am făcut o afacere excelentă.

— Este o minune, spuse Helene, turnând cu mâna tremurândă apa fierbinte în ceainic.

Ronnie apropie un al treilea scaun de măsuta de ceai, exact în fața lui, și rezemă violoncelul, apoi îl contemplă cu lăcomie.

— Știam eu că aceasta va fi și părerea ta, darling. Din clipa când l-am cumpărat de la Zimmerman, după ce am ales orga ta, n-am încetat să mă gândesc la momentul în care aveam să ți-l arăt, deși ne așteaptă alt moment și mai frumos, Helene.

— Da, Ronnie.

— Ia uită-te la aceste două coarde de argint, care scânteiază la lumina focului. L-am botezat „Copilul din Praga“.

Florence Barclay

— De ce „copilul“?

— Pentru că el are 150 de ani și fiindcă trebuie purtat în brațe, ca să nu-și spargă capul.

Helene duse mâna la gât, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu o sugrume cineva.

— Cred că este un nume cam ridicol pentru un violoncel, spuse dânsa rece.

— Ba deloc, protestă Ronnie. În fiecare zi îl găsesc și mai nimerit. Violoncelul meu este „copilașul“ cel mai drăguț care s-a văzut vreodată, este foarte ascultător, nu-ți face nici un fel de griji, și nu vorbește decât când este întrebat.

Helene se aplecă asupra mașinii de spirt. Apa clocotea. Fără să-și ridice privirea, ea turnă ceaiul.

Ronnie vorbea cu multă căldură. Era atât de plăcut să stai pe scaunul tău favorit! Helene îi pregătea ceaiul ca odinioară, și „copilașul“ era în siguranță, putându-l admira în toată liniștea. Dar, lucru destul de ciudat, Helene nu i se păru soțului ei atât de entuziastă pe cât se aștepta el. Deodată își aminti de gluma lui Aubrey.

În aceeași clipă, Helene îi oferi ceașca cu ceai. O luă, atingând ușor degetele soției sale, acest gest simplu fusese întotdeauna între ei un fel de semnal între îndrăgostiți. El îi reamintea timpul când Helenei i se păruse pentru prima oară că-l iubește. Amândoi se hotărâseră, ca el să-i atingă încetișor degetele când va servi ceaiul, și ea să-i primească gestul ca o declarație de dragoste. El procedă la fel și de data aceasta și zâmbi, privind-o. Era atât de fericit, încât obiectele înconjurătoare începeau să se piardă într-o negură plăcută. Nici un vis urât, când Helene era atât de aproape, ci un vis dulce; un vis aproape prea frumos pentru a fi adevărat.

Viața mea îți aparține

— Darling, îi spuse el, l-am adus pe „copilaș” într-un sac de pânză, însă trebuie să-i comandăm o cutie specială. Aubrey spunea că, probabil vei vrea să-l instalezi chiar într-un leagăn. „Copilașul” îmi dă întotdeauna impresia unei castane coapte bine, gata să plesnească în coajă. Și, după cum spuneam, sunt hotărât să-i comand o cutie din lemn de trandafir, căptușită cu catifea albă.

Helene zâmbi pierdută.

— Nici nu m-am gândit, dragă Ronald, să pun violoncelul într-un leagăn.

Pe neașteptate, Ronnie își dădu seama că Helene nu era mulțumită.

— Bine, dar aceasta nu este decât o glumă tâmpită a lui Aubrey, nici nu i-am ascuns ce cred, și i-am atras atenția că ți-o voi spune și ție. Și acum, să vorbim și despre altceva.

El își întoarse ochii de la violoncel și începu să-i vorbească Helenei despre manuscris, despre călătoria aceea minunată, de succesul lui întru descoperirea junglei și despre ambianța puțin macabră care convenea atât de bine planului său de lucru.

Deodată, simți că Helene nu-l ascultă. Cu o privire rece și tristă, ea se uita la foc. Inima lui Ronald se opri. Niciodată nu mai văzuse această expresie pe chipul soției lui. Oare coșmarurile se mai țineau după el chiar și în căminul lui?

Pentru prima oară în viață se simțea într-o stare atât de deplorabilă ca acum. Helene era nemulțumită; desigur că el nu se arăta așa precum ar fi dorit scumpa lui soție. Ronald păstră o tăcere dezolată, în timp ce Helene continua să se uite la foc.

Florence Barclay

Flacăra aurie a lemnelor ce ardeau se reflecta pe cutia „copilașului“.

Lui Ronald îi veni o inspirație și fața i se lumineă. Se sculă.

— Darling, i se adresă el, te-am prevenit că un moment și mai frumos ne așteaptă.

Tânăra femeie se ridică și ea la rândul ei și se uită fix la soțul ei, așteptând acest moment de care Ronnie vorbea. El întinse mâna și ridică violoncelul.

— Haide, Helene, să mergem în atelier, unde ți-am spus că voi fi în stare să-ți cânt. Vom sta acolo doar la lumina focului, așa cum am făcut și în ultima seară, acum șapte luni și mă vei auzi cântând la violoncel pentru prima oară.

Helenei i se păru că instinctul ei de mamă este gata s-o sugrume.

— Ronald, îi spuse ea, ești înfricoșător de egoist. Mi-este de-a-dreptul rușine de tine.

Se priviră unul pe altul, fiecare la câte o parte a mesei. Toate emoțiile pe care sufletul omenesc este în stare să le înregistreze se zugrăviră pe chipul lui Ronald. Mirare, mânie, furie, durere, surpriză neplăcută, toate defilară prin mintea lui. Helene văzu toate aceste fluctuații tășnind și dispărând, pentru ca, până la urmă, să se contopească într-o expresie de disperare indignată. În sfârșit, vorbi:

— Dacă aceasta este părerea ta, Helene, spuse el, apoi trebuie să-ți declar că îmi pare rău că m-am mai întors din jungla africană. Acolo aș fi găsit o soție care, cel puțin, ar fi știut să-mi facă sosirile mai plăcute. Pe urmă, chipul i se aprinse de furie. Apucă ceașca din care tocmai băuse și o

Viața mea îți aparține

ridică deasupra capului; buza superioară i se răsuci într-o strâmbătură grozavă.

Helene îl privi împietrită. Ochii lor se întâlniră și el citi oroarea exprimată în aceia ai soției lui. Mânia i se stinse imediat din privire. Coborî mâna și se făcu că se uită atent la pictura de pe ceașcă, apoi o puse încetîșor pe farfurioară.

— Te rog din suflet să mă ierți, spuse el, n-ar fi trebuit să pronunț acest cuvânt față de o femeie, însă pe lumea aceasta nu există pentru mine decât o singură femeie și, bine venit sau nu, nu cunosc decât un singur „bărbat“.

Încet, dar hotărât se întoarse, luând cu sine și violoncelul. Ieși fără să se mai uite în urma lui; ea îl auzi traversând holul și oprindu-se un moment, ca pentru a lua ceva, apoi se întoarse pe coridorul care ducea la atelier. Trase cu urechea, atentă la tot ce se petrecea afară și auzi cum se închide ușa de la atelier, nu violent — i se mai întâmplase lui Roland să le trântescă cu putere — ci cu o hotărâre care părea să excludă pe Helene pentru clipa de față și, poate, pentru totdeauna.

Prăbușindu-se pe scaunul unde cu atâta ardoare și bucurie așteptase sosirea soțului ei, Helene izbucni în lacrimi deznădăjduite.

Sărmana femeie avea impresia că inima încetase să-i mai bată și că sufletul ei, atât de delicat și simțitor față de tot ce era în legătură cu Ronnie, o părăsise, zburând în regiuni îndepărtate.

O atmosferă grea, înăbușitoare, se lăsase în încăpere și o amenința cu sufocarea.

XI

UN PRIETEN CARE ACȚIONEAZĂ

Ea nu-și putu da seama cât timp rămăsese singură în salon, i se păru însă că durase o veșnicie, pentru că Simpkins nu venise să ridice serviciul de ceai, și nici doica nu dăduse semne de viață. Helene plânse până la epuizare; acum, liniștită în aparență, se întreba ce are să facă, când, pe neașteptate, se auzi în parc zgomotul unui motor; după câteva clipe un automobil se opri în fața porții.

Sonerie sună strident.

Cu instinctul pe care îl are femeia de a-și arăta fața cât mai frumoasă posibil și de a-și ascunde durerile intime, Helene zbură spre oglindă, își aranjează coafura și-și ascunde batista muiată de lacrimi. Se așeză în fața sobei, în așteptarea vizitatorului neprevăzut.

Auzi voci în hol, după care Simpkins deschise ușa salonului și sta tocmai să anunțe pe cineva,

Viața mea îți aparține

dar o forță invizibilă îl făcu să dispară, și un tânăr cu umeri largi îmbrăcat cu un ulster i se substitui, închizând ușa pe urma nefericitului valet și înaintă, cu cascheta pusă deandaratele pe cap și cu ochii pătrunzători căutând fața Helenei.

Înainte de a-i adresa un cuvânt, își scoase cascheta, dar părul lui tăiat scurt și ridicat în sus îi făcea chipul și mai ciudat. Ajuns în fața mesei de ceai, tânărul se opri.

— Unde este Ronnie? întrebă el. Vorbea cu glasul unui om care a alergat mult.

— Soțul meu este în atelier, răspunse Helene cu blândețe și demnitate.

— Ce face acolo?

— Cred că exersează la violoncel.

— Oh! Doamne, instrumentul acela mizerabil este tot în stare bună?

— Pe cât știu, da.

— La ce oră a sosit Ronnie? Tânărul nepieptănat se uită la pendulă.

— Oh! Doamne, mai adăugă el, am călătorit zi și noapte și am venit de la Londra cu automobilul ca să ajung cel dintâi și iată-mă bătut cu o oră. În sfârșit, dacă starea lui este bună, nu văd nici o nenorocire în întârzierea mea.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu, acel al lui Rónald, și cu o mișcare bruscă a mâinilor, își răsuci iar părul.

— Ar trebui să mă explic, spuse ciudatul vizitator. Ridică spre Helene o față palidă; buzele i se contractară.

— Sunt prăpădit, zise el, și își cufundă fața în palme.

Helene sună.

— Aduceți repede un whisky și soda, porunci ea, imediat ce Simpkins apăru în ușă. Pe urmă se îndreptă spre musafir și îi puse ușor mâna pe umeri.

— Nu încerca să te explici, domnule, zise ea cu glasul plin de bunătate, înainte de a fi luat ceva. Sunt sigură că știi cine ești: portretul d-tale se află în grupul jucătorilor de cricket și de foot-ball din tabloul care se găsește în camera lui Ronnie; d-ta ești prietenul lui cel mai bun, Dick Cameron.

Dick nu-și ridică privirea. Pentru moment nu se simțea în stare să facă nici un gest și nici un cuvânt, dar, deși nu putea vorbi, el își spuse în sinea lui: „Ce femeie, Doamne! Ce femeie!... Nouăzeci și nouă dintr-o sută mi-ar fi oferit un ceai și a suta ar fi trimis după un agent de poliție. Aceasta, văd că s-a hotărât pentru whisky, apoi se apropie și mă privește cu multă simpatie. Mai mult ca sigur că noi doi îl vom salva pe scumpul nostru Ronnie“.

Helene îi oferi băutura imediat ce fu adusă, apoi se așeză prietenește lângă musafir. Felul de a fi al tânărului prieten îi plăcea. Faptul că venise plin de praf, mărturisea dorința pe care o avea de a-și îndeplini cu prisosință misiunea lui.

Dick își recăpătă aerul vioi de totdeauna. Se ridică, se examinează în oglindă, pe urmă, cu un zâmbet cam timid, se întoarse spre Helene, spunându-i:

— V-ați arătat foarte bravă și bună, doamnă West, prin faptul că, în loc să trimiteți după poliție, mă primiți cu atâta dragălașenie.

Helene îi răspunse râzând:

Viața mea îți aparține

— Mă cred destul de capabilă să recunosc un om cinstit, când îmi iese în cale, domnule Dick. Trebuie să-mi dai voie să-ți adresez numele sub care mi-ai fost prezentat în discuțiile cu soțul meu. Și, acum aștept cu nerăbdare explicațiile d-tale cât mai sincere.

— Desigur, răspunse Dick, scoțându-și ulsterul și așezându-se din nou în fotoliu. Dar, trebuie să încep cu câteva întrebări. Ați primit ieri-dimineață scrisoarea vărului dvs? Era extrem de important ca ea să sosească înaintea soțului d-voastră. Nădăjduiesc că ați procedat în consecință.

Helene, se uita zăpăcită la Dick.

— Da, am primit scrisoarea lui.

— Este îndeajuns de explicită?

— Da, absolut explicită.

— Atunci, asupra unui punct, mărturisesc că l-am judecat greșit; dar, trebuie să mă iertați dacă nu mă pot împiedica să-l calific pe verișorul d-stră drept mincinos și pungaș.

Chipul Helenei deveni sever și trist.

— Sunt obligată să spun și eu că de multă vreme îl cunosc ca pe un astfel de specimen, doctore Dick.

— În cazul acesta, nu veți fi surprinsă, dacă vă voi spune că acest domn își luase obligația de a-l însoți pe Dick până aici, și când am băgat de seamă că nu și-a ținut cuvântul, am fugit imediat înapoi.

— Nu înțeleg prea bine! A fost vorba ca Aubrey să însoțească pe soțul meu?

De astă dată, fu rândul lui Dick să rămână zăpăcit.

— Era lucru hotărât; de fapt, îmi dăduse și cuvântul. Eu l-am cam suspectat, și cu cât îl

Florence Barclay

studiam mai mult, cu atât mă nelinișteam mai tare. Împreună cu el, am stabilit ca ieri să facă traversarea cu Ronnie. Trecând pe la locuința vărului d-voastră, ca să văd dacă nu cumva venise vreo știre de la cei doi, am aflat că Aubrey nici nu părăsise orașul, din ceea ce rezultă că bietul Ronnie plecase singur la drum. Bineînțeles, că n-am stat prea mult la gânduri ca să pornesc imediat pe urma lui. Din nefericire n-am putut prinde vaporul de noapte la Haga; m-am îndreptat însă spre Bruxelles, am traversat Canalul la Boulogne azi-dimineață și am ajuns la Londra cu patruzeci de minute după plecarea trenului spre Hollymead; trenul următor nu pleca decât la ora 5. Atunci m-am repezit la un garaj unde eram cunoscut, am închiriat o mașină, cea mai bună, și făcând o sută km. pe oră, am ajuns aici. Și tot am ajuns prea târziu. Din fericire, cred că nu s-a petrecut nimic supărător. Veți înțelege însă, că o intervenție promptă ar fi fost în caz de nevoie indispensabilă. Vă rog, dar ce-o fi urmărit vărul d-voastră cu purtarea lui condamnată, aproape criminală?

— Și pentru mine este inexplicabil, spuse Helene încet, că d-ta ai cunoștință de scrisoarea vărului meu. Evident, că d-ta ai acționat cu cea mai mare iuțeală, dar în ceea ce mă privește pe mine, eu n-am nici cea mai mică idee, pentru ce era necesară această grabă.

— Vărul d-voastră nu v-a transmis deci mesajul meu?

— Nici nu pomenește de numele d-tale în scrisoare.

— Nu v-a vorbit nimic despre starea critică a lui Ronnie?

Viața mea îți aparține

— Mi-a spus că Ronnie nu s-a simțit niciodată mai în formă ca acum, — așa i-ar fi declarat soțul meu — adăugând că în adevăr și aparențele erau...

Dick sări de pe scaun, se duse până la fereastră și murmură ceva la adresa lui Aubrey Treherne. Helenei nu-i scăpă tulburarea lui Dick.

— Ronnie este... cu adevărat bolnav? întrebă ea, cu buzele tremurânde.

Dick tresări.

— Atât de bolnav cât poate fi un om, doamnă West, dar acum, când este acasă, și în pază bună, sunt sigur că-l vom repune pe picioare. Nu trebuie să fiți neliniștită.

— Spune-mi, te rog din suflet, tot ce este în legătură cu starea lui, izbucni Helene, cu accent sfâșietor.

Dick luă loc la masă și, în termeni simpli și limpezi, îi repetă textul instrucțiunilor pe care trebuia să i le transmită Aubrey, explicând și amplificând anumite amănunte medicale. Orice emoție violentă: bucurie, durere sau mânie puteau avea rezultate dezastruoase și de neîndreptat.

— Este mai mult ca sigur că Ronnie l-a și lovit pe vărul d-voastră în timpul serii petrecute împreună la acesta acasă. Ronnie i-a administrat peste gură o lovitură măiastră, ceea ce — între noi fie vorba — mi-a făcut multă plăcere. Când l-am văzut pe vărul d-voastră după scena aceasta, se părea că-l iertase pe Ronnie. Însă faptele petrecute ulterior explică și chestia cu bătaia. Din fericire, aici — Dick privi în jurul lui cu satisfacție — totul pare destul de liniștit.

Helene păstră tăcerea, și rămase tot atât de tristă.

Florence Barclay

— Este un semn bun, continuă doctorul Dick, că a putut să reziste cu bine la bucuria reîntoarcerii. Desigur că starea lui este cu mult mai bună ca înainte de a pleca din Leipzig afară de cazul că d-voastră n-ați observat ceva anormal la el. Fără îndoială că a dormit în timpul călătoriei; apoi eu îi pregătisem ceva să ia pe drum, un medicament care avea să-i ușureze creierul și să-i liniștească starea generală. Cum vi s-a părut soțul d-voastră? Ați văzut ceva anormal în purtarea lui?

Helene se ridică și, cu mâinile împreunate se apropie de doctor.

— Mi s-a părut cu totul normal, îi spuse ea, pentru că nu aveam nici un motiv să cred că ar putea fi contrariu; dar, acum, că știu adevărul, îmi pot da verdictul: ei bine, da! Nu mai este același, și vai! Doctore, am avut și o scenă teribilă cu Ronnie.

Dick se ridică.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, spuse el, trebuie să știu absolut totul.

— I-am spus lui Ronnie că este o ființă încăpățânată, egoistă și că mi-este rușine de el, atât de departe au ajuns lucrurile.

— Bine, dar ce făcuse bietul Ronnie?

— Din clipa sosirii lui, nu mi-a vorbit de nimic altceva decât despre violoncelul pe care l-a adus, spunându-mi chiar, că poate m-ar distra să culc instrumentul într-un leagăn; pe urmă, după ce am luat ceaiul, mi-a propus, ca ocupație plăcută, să trecem în atelier și să-l ascult cântând la violoncel pentru prima dată. De altfel l-a și botezat „Copilașul din Praga” explicându-mi că este copilașul cel mai dragălaș de pe lume!

Viața mea îți aparține

— Ah! Afurisitul acela de „copilaș“! strigă Dick, nu l-am putut suferi din primul moment. Aveți dreptate, doamnă, în toate acestea nu este altceva decât un entuziasm foarte prost plasat. Ronnie, când este vorba de jucăriile lui, devine un copil veritabil. Nici nu vă puteți închipui cum ardea de nerăbdare să vă arate violoncelul. Purtarea lui denotă o tendință evidentă că este absorbit de el însuși și aici intervine temperamentul de artist care își creează o lume aparte, adesea în detrimentul datoriilor și obligațiilor față de ceilalți. Știm cu toții, de altfel, că aceasta este partea slabă a firii lui Ronnie, dar, iertați-mi sinceritatea, tot nu merita un tratament atât de aspru din partea d-voastră.

Helene își frângea mâinile. Doctorul o apucă brusc de mâini, ținându-le strâns în ale lui.

— Pentru ce nu vrei să-mi spunei adevărul?
Helene îi dezvălui atunci totul.

Niciodată, Helene nu și-a mai amintit cum s-au petrecut lucrurile și totuși, întotdeauna găsește că Dick a avut ce să-i răspundă. Și chiar, multe luni după aceea, când în prezența ei se critica ambiția fără frâu a doctorului Dick, asprimea lui față de cei care caută să-i stea în cale, lipsa lui totală de religie și principii ortodoxe, Helene, cu fața ei blândă acoperită de un nor de tristețe, în ochi cu amintirea scumpă a trecutului, ridică glasul în favoarea camaradului lui Ronnie. „Poate că are defecte, spuse dânsa, sunt de acord că întrebuițează un limbaj care te face să te cutremuri, dar, când nevoia o cere, este un adevărat izvor de forțe minunate, dătătoare de viață“.

Florence Barclay

După ce Dick, cu bărbia sprijinită în podul palmei, stătu un timp pe gânduri, contemplând focul, el se întoarse spre Helene.

— Nu, spuse el, pentru nimic în lume nu-mi vine să cred ca Ronnie să fi fost informat asupra evenimentului. Se afla într-o astfel de stare, încât o noutate de felul acesta i-ar fi produs o adevărată deplasare nervoasă. Era extrem de neliniștit de starea d-voastră și ar fi fost și mai îngrijorat, gândindu-se prin câte ați trecut. În afară de aceasta aflând de chestia copilului adevărat, „Copilașul din Praga“ n-ar mai fi avut nici un rost. Sunt ferm convins că Ronnie n-a primit nici un fel de scrisoare cu știrea d-voastră. Scrieți la Leipzig, la poștă-restante, și vi se va înapoia scrisoarea, sunt sigur.

— Imposibil, protestă Helene, a avut scrisoarea și a deschis-o chiar în prezența lui Aubrey. De altfel, tot el l-a informat și pe vărul meu despre eveniment, căci Aubrey mi-a vorbit despre el în scrisoarea lui.

Fața lui Dick căpătă o nuanță de gravitate.

— Atunci, zise el, cazul este și mai serios decât mă temeam. Trebuie să mergem imediat la Ronnie, n-avem nici o clipă de pierdut. Î-am spus prietenului meu, șoferul, să aștepte, așa că dacă avem nevoie de ceva de la Londra îl putem trimite imediat. Unde este Ronnie?

— Și-a luat violoncelul și a plecat în atelier, l-am auzit închizând ușa.

— Duceți-mă, vă rog, acolo, spuse doctorul.

Cu mâna pe mânerul ușii el făcu o pauză; apoi întrebă:

— Vă simțiți în stare să-l iertați pe sărmanul Ronnie?

Viața mea îți aparține

În ochii Helenei se putea citi răspunsul.

Ei străbătură holul și, cum coborau pe coridorul care ducea la atelierul cu pricina, se opriră deodată și privirile lor stupefiate se căutau în tăcere unul pe altul. Pătrundeau până la ei notele pline ale unui violoncel, note pline de armonie, vibrante de pasiune, și armonia aceasta avea, în frumusețea ei, un caracter supranatural. În același moment, Dick exclamă:

— Ronnie cântă?

— Numai Ronnie poate fi acolo; altcineva nu-i în atelier.

— Intrați d-voastră întâi, șopti Dick; eu voi aștepta aici. Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă: nu căutați să-l surprindeți. Intrați încet și fiți foarte... dar știți foarte bine cum să fiți.

Helene înaintă singură. Apăsă mânerul ușii.

Ar fi dat o jumătate din viață ca muzica să fi încetat o clipă și ea să poată intra. Fiori puternici îi trecură prin șira spinării. Cu toate eforturile, i se părea imposibil să facă vreo legătură între Ronnie și muzica aceasta. Altcineva, Helene era sigură, se găsea în atelier. O ispitea gândul să se întoarcă lângă Dick, dar îi fu rușine de prostia ei și intră hotărâtă. Dick o văzu dispărând pe ușa atelierului.

Aproape în aceeași secundă, muzica încetă apoi izbucni un zgomot, un țipăt al Helenei, un moment de tăcere... pe urmă alt țipăt al Helenei și un strigăt de groază, căruia îi răspunse vocea puternică a lui Dick, care se repezi înăuntru.

Se afla într-o încăpere joasă, cu panouri de stejar, luminată doar de flăcările din vatră. Ușa prin care intrase doctorul se afla la stânga de vatră și pe zidul din față era atârnată o oglindă uriașă

Florence Barclay

Într-o ramă mare aurită. Jos, în mijlocul încăperii zăcea Ronnie fără cunoștință. Scaunul pe care șezuse și care căzuse odată cu el era sfărâmat. Violoncelul se afla pe pieptul celui leșinat, care ținea mâinile crispate pe instrument. În clipa în care Dick se apropie, mâinile se descleștară.

Soția lui Ronnie stătea în genunchi lângă soțul ei, dar fără să se uite la el. Ochii rătăciți, măriți de groază erau fixați pe oglindă. Cu brațul stâng înainte, de părea smuls din umăr, îi arată ceva doctorului.

— Privește, Dick, strigă dânsa. Oh! Cerule, privește.

Dick învârti comutatorul și se uită și el la oglindă.

Își văzu propriul său chip mărit, diform, cu părul în dezordine. Apoi, pe parchet, formând o masă sumbră, Ronnie și violoncelul și, în genunchi, soția lui Ronnie, cu fața galbenă ca ceara, cu brațele întinse și cu ochii pironiți spre oglindă. Lângă Ronnie se afla un scaun vechi italian, cu capete de leu pe brațe; pe speteaza lui, floarea de crin a Florenței; scaunul era tapisat cu piele roșie și aurie.

Aceasta a fost tot ce a putut distinge Dick, afară de flăcările din vatră. După câteva clipe, brațul Helenei căzu în jos, inert; el o văzu cum ridică violoncelul de pe pieptul lui Ronnie și, aplecându-se spre soțul ei, îi luă capul, rezemându-i-l pe genunchii ei.

Dick își întoarse ochii de la oglindă; scena din cameră era exact aceea reproducă de oglindă, cu excepția unui singur amănunt: scaunul florentin cu

Viața mea îți aparține

care se prăbușise Ronnie, și care avea spatele sfărâmat.

În timp ce Helene îi desfăcea lui Ronnie gulerul și cravata, ea îl întrebă pe Dick:

— Ai văzut?

— Nu-i momentul să cercetăm oglinzile, răspunse doctorul cu oarecare bruschete în glas. Am văzut, înainte de toate, că am nevoie de o perie de praf și d-ta de săruri volatile. Totuși, înainte de a ne ocupa de noi înșine, sunt multe de făcut pentru Ronnie. Trimiteți-mi iute doi oameni voinici, în care putem avea toată încrederea. Să am mașina gata și aduceți un creion, hârtie și un plic. Un singur om pe lumea aceasta ne poate fi de ajutor, și trebuie să-l avem aici în cel mai scurt timp posibil.

După ce Helene părăsi încăperea, Dick se uită repede în oglindă; scaunul italian zăcea la pământ sfărâmat.

— Afurisită întâmplare! spuse Dick, trebuie să schimbăm numele violoncelului acesta și să-l botezăm: „Diavolul din Praga“.

RONNIE SE AFLA ÎN PREZENȚA ARBORELUI LUI UPAS

Ronnie ieșise din salonul soției sale, și se îndreptase spre atelier, într-o stare de adevărată stupefacție.

Într-o mână ținea violoncelul aflat în altă cutie, și arcușul pe care le luase din hol; pentru o clipă însă, uitase cu totul de „Copilașul din Praga”.

Îl rezemase de un scaun, lăsând cutia jos și închise ușa atelierului, apropiindu-se de foc.

Contempla butucii cei mari care trosneau și jarul care se consuma... „un încrezut incorijibil și un egoist”... uite cum mă judecă soția mea, repetă el încet... ea, care este atât de frumoasă, atât de perfectă! Și eu, care am dorit-o atâta! Da, așa sunt eu, un încrezut incorijibil și un egoist...”

Își rezemă brațele de marmora sobei și lăsă să-i cadă capul pe piept. Simțea o contractare a

Viața mea îți aparține

grumazului și o greutate sub pleoape, așa cum nu mai simțise din epoca necazurilor copilăriei. Din instinct, nu dădu curs lacrimilor; chiar singur fiind, nu căuta o astfel de ușurare.

După câteva clipe ridică privirea și murmură: „Ah! Arborele lui Upas! Arborele misterios și otrăvit! Arborele lui Upas l-am întâlnit în junglă! M-am pomenit bolnav, în noaptea când am poposit sub ramurile lui. De atunci nu m-am mai simțit bine niciodată. Coșmarurile au început în noaptea aceea și m-au urmărit până aici. Nici nu poate fi ceva mai rău. Și Helene mă numește otrăvitorul fericii ei... un încrezut incorigibil, un egoist”.

Întoarse comutatorul și începu să se plimbe în lung și în lat, cu pași nervoși.

„Otrăvind tot ce atinge, spuse el, tăind viața celor care poposesc sub frunzișul lui... Eu sunt arborele lui Upas”.

Se opri în fața oglinzii celei mari, contemplând persoana care se reflecta. Își apropie fața cât mai mult de oglindă, privind-o cu ochii injectați. Pe urmă, cu pumnii strânși izbi în imaginea reflectată: „Arbore al lui Upas, ia-ți prada și fii blestemat”!

Îi amortiseră articulațiile; reveni la foc, frecându-și părțile amortite cu mâna stângă.

„Sărmane prost, zise el, tare rău de tine; ai avut intenții bune, dar uite, tot timpul ai fost un Upas... biata Helene, ce afacere a făcut și ea!”

Luă loc în fotoliul acela încăpător, aprinse o țigară, așază un alt fotoliu exact în fața lui, pe urmă invită, unul după altul, să ia loc toți prietenii lui și ai Helenei, și începu să vorbească, rând pe rând, cu fiecare din interlocutorii lui imaginari.

Florence Barclay

— Aveți perfectă dreptate, scumpă doamnă Dalmain! Nu mai este nevoie să păstrați atitudinea aceasta de dezaprobare, sunteți liberă să vă exprimați deschis. Helene mi-a aruncat în obraz adevărul cel mai crud. Eu nu sunt decât un „Upas” răufăcător; peste aceasta nu puteți trece. Văd că aveți aerul că sunteți mândrită, inima d-voastră generoasă mă plânge. Helene mi-a spus că, atunci când nevoile o cer, îi sunteți o prietenă de neprețuit, ei bine! Aveți prilejul cel mai nimerit de a face uz de bunătatea d-voastră, nimeni mai nenorocit decât mine nu vi s-a adresat vreodată. Dacă vreți să-mi faceți un bine, vorbiți-mi de soția mea. Spuneți-mi cât este de frumoasă și de dragălașă. Spuneți-mi că brațele ei sunt dezmierdătoare și ochii blânzi și buni. Eu sunt călătorul însetat care zărește apa în pustiu, se grăbește să ajungă acolo, dar nu găsește nimic, pentru că totul n-a fost decât un miraj! Din rădăcinile arborelui Upas izvorăște o apă otrăvită... Ah! Iată-l venind și pe Aubrey Treherne, fiți atentă doamnă Dalmain, el are un dinte contra d-voastră. Iute, căutați și dispăreți de pe fotoliu, sau verișorul Helenei, cu fața congestionată, se va arunca asupra d-voastră și vă va gătui cu amândouă mâinile!... „Bună-seara, verișorule Aubrey, cum îți mai merge buza din seara aceea? Nu trebuie s-o săruți pe Helene înainte de a ți se fi cicatrizat rana de la buză. Helenei are să-i fie rușine cu d-ta, care nu ești în stare să pui o lopată cu cărbuni în sobă, fără să nu-ți rupi gura. Mi-e rușine cu d-ta! Bietul Ronnie, prea fericitul de el, înapoiindu-se acasă pentru a-i arăta violoncelul soției sale, te-a crezut. Dar arborele din Upas știe, și... d-ta nu poți păcăli

Viața mea îți aparține

acest copac. Aha! Uite și pe Dick! Intră și fi binevenit! Așează-te scumpul meu! Vreau să te întreb ceva... sst! Ascultă. Automobilul acela care duduia mai adineauri în parc, aducea un agent de poliție; este deci de mare însemnătate să cunoaștem legile care conduc circulația pe străzile din Leipzig... Ce senzație în jurnalele care vor anunța: „Arestarea unui Upas pe străzile din Leipzig...” Mai mare chiar decât „Arestarea copilașului din Praga”... A! Să nu uit: „unde este copilașul”?

Își zări violoncelul rezemat de un scaun.

Se sculă, îl luă și se îndreptă spre pian. Vorbe fără șir îi scăpau din gură.

Deschise pianul, încercă clapele și își acordă violoncelul exact cum îl văzuse pe Aubrey că procedase. La cea dintâi vibrație a coardelor, dispoziția i se schimbă, expresia de amărăciune dispăru de pe fața lui. Un aer de tinerețe și de nădejde îi lumina chipul.

Luă violoncelul și îl rezemă de scaunul de unde îl luase. Apoi, lăsându-se visător în fotoliu, zâmbi ca într-un vis fotoliului din fața lui.

— Helene, prea iubita mea, spuse el, este adevărat că nu știu să cânt la pian, zdrăngănesc doar. Există însă un instrument muzical, din care am dorit din tot sufletul să cânt. Astăzi, sunt în posesia lui, am în sfârșit violoncelul atât de mult dorit, violoncelul pe care cântam acum o sută de ani. Și te voi face să-l asculți și vei uita totul pe lumea aceasta, iubita mea, afară numai că te iubesc! El luă violoncelul, îl așeză între genunchi, dar imediat băgă de seamă că era prea jos.

Ridicându-l se îndreptă spre colțul atelierului unde sta rezemat de perete frumosul scaun

Florence Barclay

florentin pe care Helene și cu el îl aduseseră din Italia cu o iarnă mai înainte.

Ronnie așeză scaunul în mijlocul camerei față în față cu oglinda cea mare, după care stinsese lumina electrică, ațâță focul și mai puse câțiva butuci în sobă.

Flăcări puternice se ridicară, luminând încăperea.

XII

CA ÎNTR-O OGLINDĂ

Ronnie reveni spre scaunul florentin, puse violoncelul pe genunchi și apucă cu mâna arcușul de abanos; își plimbă apoi degetele delicat și fără zgomot pe coarde. Cu mâna dreaptă luă iar arcușul și, binișor, lent, făcu să vibreze primele patru note.

Fiecare notă se ridica pură și profundă; nici o zgârietură, nici o eroare de arcuș.

Focul butucilor ardea vesel.

Ronnie făcu o pauză. Inima îi era plină de sentimentul unei așteptări mari. Amintirea aceasta a lucrurilor uitate părea că-i revine cu încetul.

Contemplându-și chipul în oglindă, zâmbi, mai ales când constată că ținea corect violoncelul. Lumina focului din vatră se mai potolise. Reflexul propriei sale persoane slăbea în oglindă, și o ceață părea că ascunde propriei sale priviri. Putu totuși distinge foarte bine strălucirea coardelor argintate,

Florence Barclay

ca și linia albă a manșetelor de la cămașă. Pe neașteptate însă, uită totul, afară de ceea ce căuta să rememoreze.

Simți ca un fior prin pumnul stâng. Strângea disperat de gâtul violoncelului și coardele îi intrau aproape în degete. Ridică arcușul și îl făcu să alunece pe vinele argintate ale instrumentului. O muzică înflăcărată și surdă umplu atelierul și sufletul lui Ronnie fu inundat de fericire. Nu mai îndrăznea să gândească nimic, nu putea decât să acționeze. În sfârșit își dădu seama: cânta la violoncel! Și totuși i se părea că el a ascultat, pur și simplu, pe un altul care executa!

Doi butuci trosniră în cămin în spatele lui.

Flăcările luminară din nou încăperea.

Ronnie ridică privirea, și se uită în oglindă.

Acolo se reflecta violoncelul și scaunul florentin; dar, omul care era așezat și cânta, nu era el...

O figură palidă și tristă, încadrată de un păr negru, cu o buclă căzându-i pe frunte, asta apărea privirilor lui niște degete lungi și albe, pe care cădea o manșetă de dantelă, urcau și coborau pe coarde; genunchii, strângând violoncelul, erau acoperiți cu un pantalon strâmt, de satin negru, și ciorapi de mătase strângeau pulpele bine formate; picioarele puternice înfipite pe parchet, erau încălțate cu pantofi de lac pe care străluceau diamantele cataramelor. Ronnie contempla tabloul. Fiecare mișcare a arcușului ce fremăta, răspundea ritmului muzicii care palpita în atelier.

Ronnie continua să cânte cu ochii fixați asupra oglinzii. Omul pe care-l vedea acolo, nu ridică pleoapele și nici nu se uita la Ronnie, el privea violoncelul sau ținea pleoapele lăsate în jos.

Viața mea îți aparține

Ronnie nu îndrăznea să se uite la propriile lui mâini. Își simțea degetele mișcându-se, cum se mișcau și acele din oglindă; îi era frică să nu descopere vreo manșetă de dantelă căzându-i pe mâini.

Focul începuse să ațipească.

Ronnie continua să cânte cu ochii țintă înaintea lui. Muzica aceasta minunată câștiga în amploare și frumusețe. Camera era aproape în întuneric, imaginea din oglindă aproape invizibilă.

Ronnie ajunsese să nu mai distingă decât fruntea executantului. Ținea mult ca acesta să-și ridice ochii și să și-i îndrepte spre el, străbătând întunericul adânc. Un alt butuc se prefăcu în jăratec și alte flăcări se înălțară mari și luminoase. Fiecare amănunt al tabloului din oglindă apărea din ce în ce mai clar. Piciorul drept al muzicantului era dat puțin înapoi și ridicat ușor; călcâiul nu atingea parchetul. Călcâiul drept al lui Ronnie era într-o poziție asemănătoare.

Apoi, privind dincolo de acela care stătea pe scaunul florentin, acolo unde ar fi trebuit, de bună seamă, să fie ușa atelierului, Ronnie observă niște perdele sumbre, bogate în cute. Și cum se uita surprins, perdelele se dădură la o parte și lăsară să se vadă chipul delicat al unei femei.

Văzând acest chip, Ronnie își aminti pe neașteptate de lucruri minunate, de bucurii divine, de dureri ascuțite și de sentimente care nu se pot exprima decât prin muzică și armonie.

Violoncelul începu să suspine, gemând în game minore, și pasiunea pe care o exprima întrecerea în intensitate și elan toate culmile gamei majore.

Florence Barclay

Femeia se strecură în odaie. Ronnie îi pândea mișcările. Cu pași de pisică ea înaintă și rămase în picioare în dosul scaunului florentin.

Apropierea ei nu fusese observată de violoncelist, care nu-și ridica privirea; probabil-că nu-și dădea seama de prezența unei persoane străine.

Femeia își plecă ochii mai atentă spre cel care cânta. Urmărind privirea ei, Ronnie văzu o cravată de dantelă veche, căzând de pe gâtul violoncelistului, la pieptul căruia se mai răsfața de-a curmezișul și o panglică de mătase roșie ca sângele, pe care strălucea o stea de diamante.

Femeia aștepta.

Ronnie privea foarte atent.

Violoncelistul continua să cânte.

Focul era aproape stins.

Un lemn trosni și flăcările inundară cu lumina lor camera.

Ronnie văzu cum femeia pune mâna stângă pe spatele scaunului florentin, apoi, făcând să-i lunece mâna dreaptă în dosul ei, luă de pe masa plină cu lucruri ce străluceau, un obiect pe care nu-l putu distinge imediat. Și cum el o spiona, ea ridică mâna dreaptă deasupra capului: în mâna ei lucea lama unui pumnal foarte ascuțit. Ochii femeii se încrucișară cu acei ai lui Ronnie, și făcură să țâșnească fulgere de ură triumfătoare.

Ronnie pricepu că intenția ei era să omoare fără șovăială pe violoncelist.

Singurul gând al lui fu acela de a-l preveni pe executant, căutând astfel să-l salveze. Își dădu seama că orice zgomot sau sunet pe care-l putea emite el, nu ar fi fost auzit în secolul scurs; dar, o

Viața mea îți aparține

intuiție misterioasă îl preveni că orice ar face el, Ronnie, violoncelistul va face la fel.

Cu un efort disperat, Ronnie își opri arcușul.

Avu timpul de a distinge în oglindă că și violoncelistul face și el o pauză.

Atunci, Ronnie, depunând arcușul, apucă cu amândouă mâinile violoncelul, și în momentul când lovitura fatală se apropie, ca fulgerul trase instrumentul la pieptul lui.

După aceasta, speteaza scaunului păru că cedează; picioarele lui Ronnie părăsiră pământul și el se prăbuși înapoi, jos, foarte jos, în fundul unei prăpăstii negre...

XIV

CEAȚA SE ÎMPRĂȘTIE

Cînd își reveni, ca dintr-un vis confuz în cursul căruia auzise voci numeroase și trecuse prin evenimente independente de voința lui, Ronnie se văzu instalat pe o bancă de pe esplanada din Hazelbeach. Aerul era tare, dar soarele strălucea și colinele dimprejur îl apărau de vânt. Era înfășurat în blana lui și îi era cald.

Primul lucru care îi atrase atenția, fu scânteierea mării liniștite care se întindea sub ochii lui.

Nimic mai stimulent decât razele binefăcătoare ale soarelui jucându-și razele în mare. Efectul este produs cu atât de puține efortări. Soarele strălucește, marea palpită și mii de diamante scânteiază.

Un moment, Ronnie admiră spectacolul, fără a manifesta în exterior sentimentul că avea cunoștință de ce se petrece cu el. Vroia fără să se

Viața mea îți aparține

observe, să-și dea seama de ambianță. Helene stătea lângă el și vorbea pe ton vesel și inteligent, așa precum te adresezi unui copil pe care vrei să-l distrezi, să-l vezi ocupat. În timp ce se orienta, Ronnie o lăsă să vorbească. Îi aruncă o privire fugitivă și își văzu mai departe de contemplarea mării.

La fel, și Helene, era îmbrăcată cu o blană și pe cap avea o tocă frumoasă cenușie. Chipul îi era slăbit, dar briza mării și soarele îi dăduseră o culoare minunată.

Privirea lui Ronnie se detașă de pe suprafața mișcătoare a apei, și începu să examineze plaja. Era pustie, nici o siluetă nu se vedea pe toată întinderea ei. Helene și cu Ronnie ar fi fost singuri, dacă pe banca vecină nu s-ar fi aflat un individ ocupat să citească nu știu ce. Cu jacheta lui neagră și cu pălăria tare, îi făcea impresia unui servitor mai înalt în grad. Era destul de departe ca să poată auzi ceva, dar prezența lui era suficientă pentru a-i răpi lui Ronnie sentimentul că pe plajă era numai el cu Helene.

În sfârșit, își dădu seama că venise momentul de a opri eforturile pe care le făcea Helene ca să-l distreze. Omul de pe bancă era la dreapta lor; Helene foarte aproape, stătea la stânga lui; Ronnie întoarse băncii spatele și se uită lung la soția lui.

— Helene, o întrebă el serios, cum am ajuns noi aici?

— Cu automobilul, scumpe!; în linie dreaptă nu-i departe; cu trenul am fi fost obligați să trecem mai întâi prin Londra.

— Și când am venit?

— Ieri, Ronnie, privește, te rog, căsuțele acelea caraghioase din lemn, de colo. Vara, ele servesc și

Florence Barclay

de cabine. Pot fi închiriate pentru dimineața sau chiar pentru tot timpul duratei șederii și mobilate confortabil. Așa că-i bună ideea? Oamenii le botează pompos. Am văzut una care se numește „Woodstok“, alta „Hycome House“. Dacă luăm și noi una, s-o botezăm „La Grange“.

— Helene, într-o jumătate de ceas mi-ai povestit de două ori chestia cu barăcile acestea mici, numai că, după ultima versiune, una s-ar fi numit „Runny-Mead“ și cealaltă „Teii“. Dacă vrei putem merge să citim numele lor, poate că ne-ar distra. Dar, mai întâi, trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări. Helene, unde îmi este violoncelul?

— Acasă la noi, Ronnie.

— A fost cumva sfărâmat?

Helene păru dezolată.

— Nu, scumpule, nu-i sfărâmat deloc, l-am pus în siguranță. Ia privește, cum strălucește soarele pe mare.

— Am terminat cu efectul razelor de soare pe apă, mulțumesc, darling. Helene, știu că am fost bolnav, dar acum am scăpat, și îți cer să-mi spui, cum s-au petrecut lucrurile.

El băgă de seamă că soția lui aruncă o privire omului de pe banca vecină.

— Nu te ocupa de el, îi spuse Ronnie. Nu ne poate auzi. Dacă crezi totuși că da, putem merge mai departe.

— Nu-nu, spuse iute Helene, suntem foarte bine aici, Ronnie, vezi...

— Nu, iubita mea, zise el, nu văd nimic. Nu te văd decât pe tine și refuz să am atenția solicitată spre spectacolele excitante pe care le oferă plaja din Hazelbeach... Da, da știu că suntem la

Viața mea îți aparține

Hazelbeach. Acum cinci ani am petrecut aici o săptămână minunată cu niște prieteni. Am închiriat o barcă mică pe care am botezat-o „Buchingham Palace”, îmi amintesc perfect. Își strecură mâna în manșonul Helene și îi cuprinse mânuțele.

Expresia ei de neliniște, oarecum alarmată, îl mișcă mult. Niciodată, până atunci, nu băgase de seamă la Helene nici cea mai mică manifestare de teamă, și un instinct nedeslușit îl prevenea că-i era frică de el. Era ceva prea dureros; se simțea prea slab, atât la spirit cât și la corp. Să se resemneze într-o atitudine pasivă și să petreacă timpul în a observa marea ar fi soluția cea mai simplă. Dar trebuia să lupte pentru a-și apăra puterea de judecată care îi revenise de acum; înainte de toate, trebuia s-o convingă și pe Helene.

Miinile tinerei femei tremurau în manșon.

Ronnie le strângea puternic.

— Darling, îi spuse el, știu că am fost într-o stare disperată. Și la Leipzig eram bolnav. Atunci însă, nu-mi dădeam seama. Dick mă avertizase că n-ar fi trebuit să mă plimb prin oraș în starea aceea. Bănuiesc că pe atunci capul îmi era puțin deranjat. Dar, de ce nu poți să vezi, Helene, că în clipa de față mi-am revenit complet? Eu nu-mi mai amintesc nimic din ceea ce s-a petrecut în clipa când am început să cânt la violoncel în fața oglinzii. Dar, în schimb, în mintea mea dăinuiește o amintire foarte precisă: călătoria mea, manuscrisul, epoca în care am început să-mi pierd somnul. Am înaintea ochilor locul unde am poposit când am avut primul coșmar. Îmi reamintesc perfect de lucrul pe care l-am făcut, atât ziua cât și noaptea pe bordul vasului, apoi la Leipzig, Haga, Londra, în

Florence Barclay

ceață, pe urmă la înapoierea acasă, de tine Helene; totul mi-a revenit în minte. Nu-ți dai seama că norii s-au împrăștiat, nu-ți vine să crezi, scumpa mea, că acum sunt lucid? Privește soarele pe mare cum gonește bruma dimineții. In hoc signo vinces! Nu mi-ai spus tu, într-o zi, că drumul spre victorie este calea ce trece prin lumină? Am învins ceea ce, un timp îmi otrăvise creierul. Sunt din nou eu însumi, Helene, nu vrei să mă crezi?

Lacrimi brăzdau obrajii Helenei și ochii ei căutau să pătrundă cât mai adânc în cei ai lui Ronnie.

— Oh! Desigur, Ronnie, ești cu totul transformat, ești iar tu însuși. Oh! Ronnie, iubitul meu! Dar Dick revine abia mâine, a plecat la Londra azi-dimineață; el ne va spune ce trebuie să facem. Până atunci, n-ar fi mai cuminte să vorbim de mare și de barăcile acestea mici și... de fericirea noastră regăsită?

— Nu, Helene, spuse Ronnie cu tărie, noi nu suntem încă fericiți. Trebuie să mai aflu ceva. Câtă vreme s-a scurs de la noaptea aceea din atelier?

— Aproape o lună. Suntem în săptămâna Crăciunului. Mâine este Ajunul.

Ronnie căzu pe gânduri, apoi adăugă:

— Să ne plimbăm puțin; suntem în săptămâna Crăciunului, și este cam frig ca să mai stăm prea mult fără să ne mișcăm.

Helene se sculă și porniră amândoi de-a lungul esplanadei. Ronnie își aruncă privirea înapoi; omul de pe bancă îi urmărea la o mică distanță.

— Ce obraznicie la omul acesta. Pare hotărât să asculte tot ce vorbim. Dacă l-ași trimite să se plimbe?

Viața mea îți aparține

— Nu, Ronnie, te rog, răspunse Helene cu grabă, cum să ne audă?

După câteva minute, Helene lăasă să-i cadă manșonul, și se plecă să-l ridice. Dar Ronnie se întoarse mai repede decât se putea aștepta ea și surprinse semnul pe care soția lui îl făcuse omului care se ținea după ei. Acesta se așeză pe prima bancă.

Abia atunci pricepu Ronnie care este adevărul.

— Bănuiesc că trebuie să fie un gardian.

— Oh! Nu, scumpul meu, doar un om de serviciu cu mai multă experiență; este aici tocmai ca să ne fie de folos în caz de nevoie.

Este un om blând și plin de atenții, și are în grijă lucrurile tale.

— Înțeleg, spuse Ronnie, recunosc că este nevoie de un valet bun, dar, în general, ei nu-și petrec toată dimineața cu cititul ziarelor, stând pe marginea unei bănci, pe malul mării și cât mai aproape de stăpânul lor. În sfârșit, dacă Dick sosește mâine, vom putea discuta și chestiunea valetului. Ia-mi brațul, Helene, mă simt puțin cam slăbit de mers și... ia spune-mi, pentru ce am venit aici?

— „Ei“ s-au gândit că schimbarea aerului, a mediului și liniștea perfectă, vor avea efecte minunate asupra stării tale.

— Care „ei“?

— Doctorul Dick și unul din prietenii lui.

— Văd, dar nu vreau să te silesc să-mi spui ceea ce crezi tu că este preferabil ca eu să nu știu. Numai că, am să-ți povestesc ceea ce știu eu. Totul este ca un vis urât. Nu-mi amintesc să fi văzut ceva înainte de clipa fericită, când am zărit

Florence Barclay

luminile jucând pe suprafața mării. Dimpotrivă, îmi aduc aminte că am auzit multe lucruri, mai ales o voce dulce, a ta Helene. Îmi mai amintesc de o mână care mă mângâia; și mă stăpâneam cât puteam să nu fac vreo mișcare de natură să rănească această mână. Apoi, la intervale regulate, alte voci necunoscute. Mai târziu, chiar și vocea doamnei Dalmain, căreia mă supuneam bucuros, căci aveam o frică nebună să nu mă lăsați singur cu ea. Ba, uneori, mi s-a părut că aud un „baby“ care plânge! Este ceva caraghios, nu-i așa?

Helene nu răspunse, dar fața i se roși puternic. Avea Ronnie să-și amintească?

Vocea cea blândă spunea: „Ia-l de aici doică; dar toate acestea sunt prea confuze în mintea mea, pentru că mă aflu în fundul unui puț adânc. Îmi închipui că ideea aceasta a unui „baby“ mi-a venit din cauza numelui pe care îl dădusem violoncelului: „Copilașul din Praga“. Helene, m-ai auzit cântând în seara înapoierii?

— Da, te-am auzit.

— Era frumos, nu-i așa?

— Foarte frumos, Ronnie.

— Am o dorință așa de mare să-mi recapăt violoncelul și să cânt.

— Mai târziu, iubitul meu.

— Am vorbit mult de violoncel în timpul bolii mele?

— Mult, dar tu vorbeai mai ales de călătoriile și de aventurile tale destul de curioase și despre care doctorii credeau că nu au existat decât numai în delirul tău. Am găsit însă explicația lor în manuscris. Nădăjduiesc că nu te supără faptul că am luat și eu cunoștință de conținutul lui, mi-au

Viața mea îți aparține

cerut-o însă doctorii s-o fac, cu scopul ca ei să-și dea seama de circumstanțele care au provocat boala ta.

— Ți-a plăcut scrisul?

— Ronnie, opera ta este minunată! Până acum n-ai scris ceva asemănător. Chiar când eram mai neliniștită, mă lăsam târâtă de citit și uitam de tot. Bineînțeles că, nu cunosc sfârșitul; dar, când vei putea să-ți reiei lucrul, îmi vei spune care este, și vom mai sta de vorbă.

Fața tristă a lui Ronnie se iluminează. O expresie de adevărată fericire îi inundă chipul, prima rază de soare după atâta timp de negură...

— Mă simt fericit că va fi ceva bun, spuse dânsul cu modestie. Aș fi fost nemângâiat să nu fie așa.

După aceasta, porniră, tăcuți mai departe. Ultimul cuvânt pronunțat de Ronnie, exprima o amărăciune atât de adâncă, încât Helene nu găsi cuvintele potrivite cu care să-i răspundă. Ea își aruncă ochii pe ceas; ora gustării se apropia; îi spuse deci lui Ronnie, arătându-i cu mâna hotelul lor:

— Vino, iubito, vom vorbi mai bine la adăpost; avem un salonaș cu vedere pe mare.

El se întoarse imediat și, cum ajunseră în grădină, Ronnie întrebă pe neașteptate:

— Am vorbit în delirul meu și despre arborele Upas?

— Da, Ronnie, mereu; fapt este că-ți închipuiai că ești un „Upas“.

— Și știam că eram.

— Pentru ce?

— Pentru că soția mea mi-a trezit în mine acest sentiment, numindu-mă „incorrigibil, tip egoist“.

Florence Barclay

Întocmai ca și arborele cu pricina, eram ceva răufăcător.

— Oh! Ronnie, strigă Helene, dacă ai ști!

Dar Ronnie îl și zărise pe individul cu pălărie tare în dosul gardului grădinii îl chemă și acesta nu întârzie să vină.

— Doamna West mi-a spus că d-ta ești în serviciul meu particular. Condu-mă, te rog, în camera mea.

TREBUIE CA EL SĂ-ȘI AMINTEASCĂ

Dick apăru foarte devreme, a doua zi de dimineață, căci trebuia să ia trenul de la amiază, în așa fel ca să sosească seara acolo unde era așteptat să petreacă Crăciunul. O telegramă a Helenei îl anunțase de schimbarea survenită în starea lui Ronnie. Totuși, el nu se aștepta la o întoarcere completă a echilibrului moral, așa cum îl descoperi la prietenul său, când, la gară, se salutară cu toată prietenia. Ronnie dejunase mai devreme, astfel ca să-i poată ieși în întâmpinare lui Dick. El nu-i spusese Helenei ce intenții avea, mulțumindu-se, în ajun, să dea valetului ordine pentru dejunul de a doua zi.

Plecă singur la gară, dar, odată ajuns acolo, valetul îl aștepta pe peron.

— M-am gândit domnule, justifică acest personaj util, salutând respectuos, că s-ar putea să aveți nevoie de mine pentru a duce valiza

Florence Barclay

doctorului, și cum trenul intra chiar în clipa aceea, murmură:

— Este mai bine să stai câțiva pași mai înapoi, și îl apucă de mână pe Ronnie.

Ronald avea o poftă nebună să-l arunce la pământ, își dădu seama că acest lucru ar fi adus după sine un mare număr de noi neplăceri, așa că se stăpâni, deși era furios.

În clipa în care la fereastră apărură chipul jovial al lui Dick valetul dispăru. Trebuie subliniat, că, de aici înainte, Ronnie n-avea să-l mai vadă niciodată. Fără îndoială că omul s-a crezut obligat să ducă înapoi la Londra valiza doctorului.

— Allo! Prietene, strigă Dick.

— Allo! Dick, îi răspunse Ronnie; asta face mai mult ca Leipzig, cel puțin aici, scumpul meu, mă simt mult mai bine. Ar trebui să-ți dăruiesc un termometru nou.

— Fără îndoială, spuse Dick, după Crăciun vom da amândoi o raită pe acolo, și ai să-mi alegi tu singur unul. Nu mai este nevoie să-mi spui că te simți mai bine se și cunoaște pe chipul tău.

— Aș dori mult să scrii asta cu litere de o șchioapă pentru ca și alții să poată citi.

— Ce vrei să spui?

— Dick, duc un trai infernal. Este aici un individ cu o pălărie tare pe cap, care face pe valetul meu. Când m-am dus ieri seară să mă culc, într-o cameră foarte prietenoasă, recunosc, dând într-un salon, m-am așezat în pat dar, individul care mă servește, avea și el patul lui într-o cameră comunicând cu a mea, zăvorul și broasca fuseseră scoase și ușa nu se mai putea închide, astfel că individul putea să vină oricând să mă cerceteze

Viața mea îți aparține

sau să mă admire cum dorm. Mă culcasem de câțva timp, când mi-am adus aminte că lăsasem în salon ceva de care aveam neapărată nevoie. M-am sculat liniștit, să mă duc să-mi iau ce-mi trebuie. Ușa era încuiată și cheia de cealaltă parte.

— Vai, sărmanul meu prieten! Vom aranja noi numaidecât și chestiunea aceasta. Vezi că, atunci când erai bolnav, ai avut oarecare crize, așa că se impuneau anumite măsuri. Noi eram siguri de vindecarea ta și eu am prezis întotdeauna că ea va veni pe neașteptate, totuși, trebuie să mai treacă oarecare timp, pentru ca situația să reentre în normal. N-ai putea să vă întoarceți cu toții acasă imediat? Impachetați și înapoiți-vă la Hollymead, chiar în după-amiaza aceasta, ca să petreceți un Crăciun frumos și vesel, tu, Helene și maimuțoiul.

— Maimuțoiul? Întrebă Ronnie surprins. Ah, da! Vrei să vorbești de „Copilașul din Praga”?

Între timp, Djck își mușcase limba de mai multe ori.

— Da, veselul „Copilaș din Praga”, bineînțeles.

— Ah! răspunse Ronnie cu gravitate, în prezența lui liniștită uiți de toate amărăciunile vieții. Da, vreau din tot sufletul să-mi regăsesc violoncelul. Am nevoie să mă asigur că nu s-a deteriorat și, mai ales, vreau să mă încredințez că n-a fost numai un vis și că pot să cânt. Dar, țin foarte mult să mă înapoiez la La Grange absolut singur. Nu poți, Dick, pentru moment, să-mi ordoni liniștea cea mai absolută? Dick, sunt un mizerabil! Îmi este egal unde am să mă duc, numai să plec singur.

— Și de ce, scumpule?

Florence Barclay

— Pentru că soția mea mă consideră încă dement.

— Toate acestea sunt prostii, scumpul meu Ronnie, nu mai pomeni de acest cuvânt nepotrivit. Nici un moment n-ai fost dement. O doză foarte slabă de malarie, nu știu însă prin ce împrejurare, ți-a intrat în sânge, ți-a tulburat puțin creierul și te-ai simțit cam rău, poate chiar puțin dezzechilibrat; criza violentă a fost urmată de o pierdere totală a memoriei și pentru un oarecare timp, (cu toate că din fericire nu ai habar de aceasta) de o totală orbire. Dar, încet, încet, una câte una, toate facultățile ți-au revenit. Și iată că te-ai trezit în plină conștiință de tine însuși, cu memoria și rațiunea întregi. Să nu ai nici cea mai mică teamă de o întoarcere a bolii, cât timp nu iei iar contact cu otrava, ceea ce nu este deloc probabil, pentru că ar trebui să mergi s-o cauți în centrul Africii. După cum îți spuneam mai adineauri, nu vom ști niciodată exact de ce natură a fost această boală.

Ronnie izbucni pe neașteptate.

— Era arborele din Upas, spuse el; am poposit chiar lângă el. Visurile urâte au început chiar în noaptea aceea și, din momentul acela, n-am mai fost sănătos.

— Pure închipuiri, răspunse doctorul Dick. Foarte probabil că ai fost victima miasmelor din vreo mlaștină otrăvită. Arborele din Upas este o legendă.

— Ba, deloc, insistă Ronnie. Este o realitate înfricoșătoare. Mai văzusem un exemplar la „Kew gardens” și l-am recunoscut imediat. Totuși, am poposit la umbra lui. Dick, știi ce simbolizează acest Upas?

Viața mea îți aparține

— Ce?

— Egoismul. El simbolizează pe indivizii egoiști.

— Revino-ți, Ronnie! Toți suntem egoiști, din tată în fiu, și rațiunea acestei calități sau defect tocmai aici stă. Cea mai mare parte dintre mame își răsfăță băieții și, mai târziu, nevestele continuă opera începută de mame. Dar, vei fi cu adevărat un egoist, dacă nu vei proceda în așa fel, ca să-ți faci nevasta aceasta vrednică cu adevărat fericită. A trecut prin clipe grele, Ronnie, nici nu-ți poți da seama. În viața mea n-am întâlnit o astfel de femeie, afară poate de doamna Dalmain, dar aceasta nu este așa de frumoasă ca Helene a ta. Până în prezent, mă păzească Sfântul, n-am intenția de a trece la jug. Totuși, dacă ți-ar veni pofta să ne lași, să-ți iei libertatea, așa cum aveai aerul s-o faci de vreo două, trei ori, cred că aș fi făcut pe dracul în patru să ocup locul lăsat liber.

— Bravo, bătrâne! Nu te jena! spuse Ronnie râzând, și se simți mult mai bine.

Dick o văzu pe Helene singură.

— Ei bine, i se adresa el, l-am scos din încurcătură pe Ronnie. Astăzi, Ronnie este salvat. Nu mai avem nevoie să-l supraveghem. Fapt este că, cu cât își va da seama mai puțin de precauțiunile care au fost necesare, cu atât va fi mai bine. Voi lua pe Truscott cu mine la Londra. Se pare că și-a îndeplinit perfect de bine misiunea care i se încredințase. Cred că nu ați avut să vă plângeți de el? De ce nu închiriați un automobil, ca să vă întoarceți cu Ronnie acasă, chiar în după amiaza aceasta? Ați putea avea un Crăciun atât de

Florence Barclay

frumos! Arătați-i moștenitorul ca pe un dar adus de Moș Crăciun. Cred că și Ronnie are poftă să se întoarcă și cu cât îl veți contraria mai puțin, cu atât va fi mai bine. Nu-i inspirați această idee decât după plecarea mea, dar expediați imediat o telegramă, iar personalul de acasă să facă toate pregătirile pentru o zi de sărbătoare. Curcani și castane, precum și toate nimicurile necesare, să se aprindă luminile peste tot, iar îngrijitoarea casei să vă iasă în întâmpinare în rochie neagră de satin cu panglici trandafirii la bonetă, în holul de la intrare. Ce spuneți, n-ar fi frumos?

Helene scrisese telegrama și o expedie, după care se înapoie lângă doctor, spunându-i:

— Ronnie nu-i chiar, încă, el însuși.

Dick o privi în ochi.

— Și de ce nu?

— El declară că-și amintește, și își amintește în adevăr de toate cele ce s-au petrecut, până în clipa prăbușirii în atelier. Și totuși, nu mi-a spus nimic despre copilul nostru.

— Vorbește-i d-ta mai întâi, îi sugeră Dick.

— Eu nu pot. Ronnie trebuie s-o facă mai întâi.

— Ah! Femeie scumpă! spuse pe un ton doctoral tânărul celibatar. D-voastră mă faceți să mă gândesc la nu știu care profet din biblie, care trecea în vad până și torențele cele mai furioase, dar care, totuși, a dat îndărăt, în fața pârâiașului Iordan.

— Scumpul meu Dick, încep să mă cam obișnuiesc cu citatele d-tale extraordinare din biblie; de altfel, în general, fără replică... Aceasta nu este o chestiune atât de simplă între mine și

Viața mea îți aparține

Ronald. Bineînțeles, sunt cu totul dispusă să iau parte la boala lui și la pierderea memoriei, dar nu văd cum am putea reîncepe viața noastră conjugală, atâta timp cât el va continua să uite un eveniment de o importanță atât de mare pentru doi soți. Poate că este sănătos la minte în alte chestiuni, nu-l pot considera însă sănătos și din acest punct de vedere.

— Vreți să-i vorbesc eu? interveni Dick.

— Nu, lasă-l să-și amintească singur. El știe foarte bine să pomenească de „Copilașul din Praga” care îl preocupă atâta. De ce nu-și poate aminti și de fiul meu?

— Oh! Doamne! oftă Dick. De ce să nu-i puneți direct chestiunea aceasta lui Ronnie, în loc să mi-o așterne-ți mie? Iertați-mă, dacă vă spun că pentru moment suferiți de o reacție după încercările prin care ați trecut. Ronnie se simte și el nenorocit pentru vorbele pe care i le-ați aruncat în seara înapoierii lui; el crede că acele cuvinte erau adevăratele d-voastră gânduri.

— Într-adevăr în seara aceea cam așa erau. Bineînțeles, dacă aș fi știut că sărmanul meu Ronnie este atât de bolnav, aș fi fost ceva mai îndurătoare. Astăzi însă, trebuie să mă gândesc la copilul meu, tot așa ca și la Ronnie. L-am socotit egoist și continui să-l consider tot așa.

— Scumpul meu înger, spuse Dick, suntem cu toții egoiști, toți fii mamelor bune, și numai voi, sărmane femei, ne-ați adus în halul acesta.

Helene îi aruncă o privire emoționată.

— D-ta, Dick, nu ești un egoist, îi spuse ea.

— Dar când sunt, răspunse el, sunt și mai mult decât Ronnie, căci egoismului meu îi adaug și

Florence Barclay

ambitia. Am buna intenție de a mă cățăra până în vârful arborelui și să-i zdrobesc pe toți aceia care îmi stau în cale, sau să mă servesc de ei ca de o trambulină. Și acest lucru nu este ceva mai grav decât copacul Upas? Viața mea nu-mi este îndulcită de dragoste ori de sentimente mai blânde. Toate acestea au fost ucise în mine de pe vremea când eram un băiețuș. Este povestea unei aureole sparte. Poate că am să v-o povestesc într-o bună zi. În așteptare, cum noi suntem în ajunul Crăciunului, și nu în Miercurea Paștilor, mă opresc de a mă spovedi. Nu cumva aveți poftă să cunoașteți rezultatul anchetei mele psihice cu privire la oglindă?

— Ba da, am o poftă grozavă, spuse Helene, ai timp să mi-o povestești?

— Timpul este al meu și, de altfel nu este prea lungă. Ieri seară, am spus povestea unui om care și-a consacrat toată viața studiului acestor chestiuni și care stăpânește știința stărilor psihice mai bine decât oricare alt om din Anglia. După cină, el și cu mine, am coborât în cabinetul lui de consultații și am dezbătut chestiunea până în cele mai mici amănunte. Am avut grijă să nu pronunț nici un nume. Acum vă voi repeta în totul părerea și explicațiile prietenului meu. Și nu uitați că el vorbește, nu eu. În general, nu garantez pentru nimic.

Prietenul meu și-a însușit doctrina ca și lucrurile neînsufleteite, precum paturile, pereții, dulapurile, scările, au puterea ocultă de a primi, de a absorbi și de a deține impresiile care le-au fost transmise prin contactul cu spiritul omenesc în stare de extremă surescitare. Aceasta ar fi în

Viața mea îți aparține

special cazul cu privire la lucrurile personale, de pildă, instrumentele de muzică sau scaunele obișnuite. Camerele vechi, și mobilele antice, ar putea păstra aceste impresii timp de secole, și, în anumite condițiuni, să le transmită spiritului acelora cu care sunt în contact și care se găsesc într-o anumită stare specifică, predispunându-i la impresii psihice. El pretinde că această teorie explică într-o formă practică toate poveștile cu strigoi și încăperi bânuite de stafii. El consideră toate aparițiile în stare subiectivă ca neadevărate, cu alte cuvinte, spiritul unui om asasinat nu mai revine, din timp în timp, în camera unde a fost ucis dar, în ultimele clipe ale conștiinței, spiritul lui fără odihnă a lăsat în această încăpere o amprentă care produce un tablou subiectiv al scenei sau a unei părți din ea asupra unui spirit fizic în raport cu această amprentă. Mărturisesc sincer, că această idee mi se pare acceptabilă. Ea ar explica oarecum fiorul pe care-l simți în anumite locuințe vechi, precum și faptul că anumiți indivizi, sănătoși la trup și la minte și demni de toată încrederea au avut așa zise vedenii... Personal, eu nu cred în nemurire, în adevăratul înțeles al cuvântului; dar m-am gândit întotdeauna că, dacă ar exista spirite descărnate, desigur că ar avea altceva mai bun de făcut, decât să se plimbe prin coridoare străvechi și să înghețe de groază fetele din casă.

Dar, ca să revenim la vechiul nostru caz particular, după cum v-am mai spus, l-am povestit până în cele mai mici amănunte, prietenului meu. El crede că scaunul florentin și violoncelul se aflau într-o conjunctură ca aceea expusă mai sus, și

Florence Barclay

și-au jucat și ele rolul lor în scena reprodusă de oglindă. Dacă lucrurile stau astfel, bietul nostru Ronnie, cu creierul de acum agitat, stând pe scaun și cu violoncelul între genunchi, se afla prins între ele. Lumina pâlpăită a unui cămin este un mediu excelent pentru viziunea unei scene subiective. Natural că noi nu știm ce a văzut Ronnie și nădăjduiesc că nu vom ști niciodată, căci trebuie să sperăm că toate lucrurile acestea le-a uitat. Dacă d-voastră și cu mine n-am văzut nimic, am fi clasat chestiunea aceasta, fără îndoială, ca o simplă halucinație a spiritului dezzechilibrat al lui Ronnie. Dar, rămâne fapt, că amândoi am văzut în oglindă reflexul obiectelor care nu erau în încăpere. Într-adevăr, noi am văzut trecutul mai curând, decât prezentul. Mentorul meu psihic pretinde că impresiile noastre ne-au fost transmise prin intermediul lui Ronnie, și au rămas vagi, pentru că, în același timp, el începuse să-și piardă cunoștința. Eu, sosind în urmă, nu am văzut decât scaunul florentin la locul lui, tot ce aparținea trecutului, ștergându-se repede. D-stră însă, venind mai devreme, și fiind în raport mai intim cu spiritul scenei, ați putut vedea pe omul cu mantia roșie, pe care îl numiți răzbunătorul, gâtuind pe o fată tânără. Dar, să nu uit, de ce îl numiți răzbunătorul?

— Pentru că, răspunse Helene, pe fața crudă a femeii se putea citi clar omuciderea și pentru că ținea în mână un pumnal. Ea lovise înainte de apariția bărbatului, știu, pentru că reflexul mantalei roșii mi-a atras atenția și m-a făcut să mă uit în oglindă. Până atunci, toată atenția mea fusese concentrată asupra lui Ronnie. Am văzut, ca la lumina unui fulger, mâinile bronzate ale bărbatului

Viața mea îți aparține

pe gâtul alb al femeii. Chipul bărbatului exprima durere și groază, în timp ce privea, pe deasupra umărului femeii, ceva confuz prăbușit la pământ.

— Obiectul acela confuz, răspunse Dick, silindu-se să vorbească calm, era bietul nostru Ronnie.

— Nu, răspunse Helene, uitându-se la foc cu ochii țintă; nu, „lucrul“ acela nu era Ronnie.

— Doar l-am văzut și eu! Sunt sigur. La fel v-am văzut și pe d-voastră în genunchi lângă el. Masa confuză care zăcea la pământ era scaunul sfărâmat și Ronnie în mijlocul sfărâmăturilor, și deasupra tuturor se afla afurisitul de „copilaș“, care este izvorul tuturor relelor. Scot din cauză scaunul florentin, scot din cauză pe bietul nostru Ronnie, dar voi susține că acest violoncel mizerabil a tras toate sforile.

Helene n-avea însă deloc poftă de râs.

— Persoana care zăcea la pământ nu era Ronnie, repetă ea cu tărie, și eu nu stăteam în genunchi lângă el; scaunul florentin nu căzuse încă, nimic din „prezent“ nu se reflecta în oglindă în clipa în care scena începuse să se desfășoare în fața ochilor meu. Dick, viziunea aceasta a avut un sfârșit pe care nu ți l-am povestit niciodată.

— Ah! Doamne! exclamă Dick; și eu, care i-am afirmat prietenului meu, savantul, că îi pun la dispoziție toate amănuntele.

— Îmi pare rău, Dick. Dar, până în clipa de față, n-am fost în stare să ți-l dezvălui; și chiar acum nu voi fi în stare, dacă nu mă asiguri de toată simpatia și înțelegerea d-tale.

— Vi le acord în întregime! răspunse Dick; vorbiți.

Florence Barclay

— Cum stăteam în genunchi, încremenită de spectacol, persoana care se afla la pământ se mișcă și se ridică. Era un bărbat subțire, brun, cu chipul palid și păr negru, bogat, în dezordine; mișcându-se, ridică violoncelul care îi acoperea pieptul; el nu se uită nici la femeie, nici la bărbatul cu mantaua roșie, și rămase stană de piatră cu ochii țintă asupra violoncelului, părând înmărmurit de durere. Atunci, eu însămi i-am urmărit privirea și am băgat de seamă, pe partea dreaptă a violoncelului, o creștătură largă; durerea pe care o exprima chipul bărbatului era groaznică de privit. Pe urmă... Oh! Dick! nu știu cum să-ți spun!

— Continuați, Helene, îi spuse el cu blândețe.

— Atunci, el se dezlipi de violoncel și mă privi; era chiar sufletul lui Ronnie, scumpul meu Ronnie, care mă privea cu ochii lui întunecați și triști. Nu știu cum să-ți explic cum am căpătat această intuiție.

Omul din fața mea nu semăna câtuși de puțin cu Ronnie al meu, care este blond, și totuși era sufletul lui Ronnie care mă privea plin de deznădejde. De cum fu cuprins de acest sentiment, trecutul păru că se spulberă. Violoncelistul, femeia, răzbunătorul, dispărură cu toții într-o clipă. Mi-am văzut în oglindă propria mea imagine. Te-am văzut pe d-ta și l-am văzut pe Ronnie la pământ. M-am întors imediat spre el, am ridicat violoncelul care îi zdrobise pieptul și am tras pe genunchi capul soțului meu.

— Și spuneți că violoncelul avea o creștătură?

— Nu, nici o zgârietură. Creștătura aparținea secolului trecut. Dar, ascultă, Dick! Câteva zile mai târziu, când mi-am putut aminti de bietul „Copilaș

Viața mea îți aparține

din Praga“, l-am examinat la lumină și am descoperit că punctul sau gaura făcută de pumnal, fusese reparat minunat de bine.

— Doamne! exclamă doctorul Dick, croim un drum...! Nu credeți că d-voastră și cu mine am putea scrie o carte asupra științelor oculte? Dar, să vorbim serios, ați putea crede cu adevărat că Ronnie a fost vreodată un bărbat palid, brun și cu o claie de păr negru? Și, dacă el și cu copilașul au avut o viață comună în trecut, atunci unde eram noi, d-voastră și cu mine? Suntem cu totul scoși din cauză? Sau d-voastră sunteți doamna cu pumnalul iar eu nobilul personaj cu mantaua roșie?

Helene zâmbi; în ochii ei se citea o expresie de liniște adâncă.

— Dick, îi spuse ea, pe mine nu mă neliniștește trecutul. Eu nu mă ocup decât de prezent, și nădejile mele privesc exclusiv viitorul. Amintește-ți că, eu am fost liberată de cătușele trecutului și redată prezentului, în momentul în care sufletul iubitului meu Ronnie mă privea din străfundul acestei viziuni stranii a trecutului. N-aș ști să spun exact ceea ce cred. Dar știu că responsabilitatea mea constă numai în prezent; nădejdea și încrederea le am în viitor. Înțeleg cum n-am înțeles vreodată mai bine, sensul misterios al cuvintelor: „Doamne, tu ai fost lăcașul nostru în toate timpurile“! Mă mulțumesc să rămân aici.

Dick tăcu, impresionat de calmul Helenei, cât și de încrederea pe care i-o arăta. Apoi spuse:

— Cu atât mai bine pentru d-voastră, Helene, că puteți vedea lucrurile astfel. Personal, eu nu cred nimic decât ceea ce pot să înțeleg și să-mi

Florence Barclay

explic perfect. Cuvântul „credință”, în înțelesul pe care i-l acordăți, nu există în vocabularul meu. Eram băiețaș mic, ca să fiu precis, la bisericuța noastră din Dinglevale, pe când cântam un Gloria Patri...

— Credința va reveni, spuse Helene; știu precis că va reveni. Vei veni să-mi spui într-o zi, să mă anunți că ea s-a înapoiat...

Dick se frământa pe scaun.

— Ne-am depărtat de subiect, spuse el, și este vremea să ne mai ocupăm și de Ronnie. Mai întâi însă, ce vreți să-i spuneți din toate acestea?

— Nimic, dacă o voi putea evita, răspunse Helene. Nădăduiesc ca, niciodată, să nu fiu silită să mai fac o aluzie la acest subiect.

— După părerea mea, ar fi ceva foarte cuminte, și acum lăsați-mă să vă dau un sfat compus din trei cuvinte: distrugeți oglinda, ardeți scaunul, iar pe „copilaș” sfărâmați-l.

—Nu, nu, Dick, zise Helene râzând, nu pot face nimic din toate acestea. Trebuie să am o grijă de mamă față de „copilașul” lui Ronnie; ceva mai mult, am și dispus ca frumosul scaun vechi să fie spart; apoi soțul meu nici nu trebuie să creadă că-mi este frică de oglindă.

— Sunteți o femeie vitează! Crezând ceea ce credeți, sunteți cu adevărat o femeie vitează, dacă mai puteți trăi într-o casă unde se află o asemenea oglindă. Sau, poate că acest curaj, este tocmai o urmare a ceea ce credeți. O certitudine despre încrederea care trebuie acordată integral, fără a pune o singură întrebare, trebuie să fie prin însăși natura ei întăritoare. Mai ales, să nu uitați că explicația aceasta lungă pe care am dat-o, nu este a mea, ci a expertului pe care l-am cunoscut. A

Viața mea îți aparține

mea este infinit mai scurtă și mai simplă, și se poate rezuma în trei cuvinte.

— Dick, care este explicația d-tale?

— Whisky și soda, articulă brav doctorul Dick. D-voastră ați făcut un amestec mai tare decât mă așteptam și decât vă gândeați d-voastră. Eram sfârșit de oboseală și de post. Întotdeauna am fost sobru, așa cum trebuie să fim în meseria noastră. Vai de acela care uită aceasta! Dar, de când am văzut scaun pe cele patru picioare ale lui în oglindă, atunci când zăcea sfărâmat la pământ în atelier, nu m-am mai atins de o picătură de alcool. Aceasta vă va servi de poveste la reuniunile pe care le țineți în favoarea temperanței. Și acum să mergem să dăm puțin curaj lui Ronnie; nu uitați că, pentru oarecare timp, va trebui să-i fie îngăduită o anumită stare; acum, nu mai are temperatură, și febra nu mai face nici un rău aceluia care s-a obișnuit cu ea.

EL NU ȘTIA!

Ronald însoți pe Dick până la gară. Trenul se puse în mișcare, când Dick se aplecă pe neașteptate în afara compartimentului și-i spuse:

— Ronnie, vorbește cu soția ta despre scrisoarea primită de la Leipzig și despre ăla micu.

Ronnie, care alergă după tren, abia avu timp să răspundă:

— Ai să-mi faci plăcere, Dick, să nu-i mai spui „ăla micu“, el este „copilașul“ și Helene refuză să audă să i se spună altfel.

Apoi, se opri din goană, și Dick, pe fața căruia se putea citi o disperare comică, se aruncă într-un colț al compartimentului. „Cerule atotputernic, spuse el, termină odată cu acest „copilaș“!

În timpul acesta Ronnie întreba pe un funcționar din gară:

— La cer oră pleacă primul tren spre Londra?

— La unu și cincizeci și cinci, domnule.

Viața mea îți aparține

— Oh! Atunci nu mai am vreme să prind trenul de trei pentru Hollymead.

— Nici nu aveți nevoie de Londra, domnule; schimbând trenul de două ori, veți putea să-l prindeți la ora patru și zece la Hutingford.

— Ești sigur, prietene? mi se spusese că nu se mai face legătura aceasta.

— S-au înșelat, domnule; numai că, trebuie să luați de aici trenul de unu și cincizeci și cinci. Știu asta pentru că sora mea locuiește la Hollymead, în afară de aceasta și eu am făcut de multe ori această călătorie. Dacă trenurile nu au întârziere, îl veți prinde pe cel de trei la Huntingford.

— Îți mulțumesc, îi spuse Ronald, notându-și orele indicate. Apoi se întoarse grăbit spre hotel.

— Nu țin deloc să mai rămân, își spuse Ronald, am s-o șterg. Odată scăpată de mine, are să poată petrece foarte bine un Crăciun minunat la familia Dalmain, unde va fi totdeauna binevenită. Trebuie să fiu singur, ca să pot pătrunde mai bine starea de lucruri. Toate merg anapoda și nu știu ce poate fi între noi.

Tot ce știu este că sunt nenorocit și că la rândul ei, nici Helene nu se simte fericită. Poate că mai este încă otrava din Upas?... Dacă aș cunoaște rațiunea pentru care m-a calificat drept un individ egoist, aș încerca să găsesc leacul, dar după cum se vede, nu știu nimic.

O găsi pe Helene în hol, spionând ușa de la intrare. Cum își zări soțul, apucă iute un jurnal.

— Helene, îi spuse el, ție îți este indiferent, dacă iei prânzul la o oră precisă. Eu trebuie să ies înainte de ora două.

— Fusese hotărât să prânzim la o oră anumită.

Florence Barclay

Astăzi, ar fi trebuit să iei masa foarte devreme. Numai că, Ronnie, să nu uiți recomandările lui Dick și, mai ales, să nu te surmenezi. Vrei să te însoțesc?

— Nu, prefer să fiu singur, am nevoie să mă gândesc limpede la anumite lucruri.

Helene se ridică și se apropie de soțul ei.

— Scumpul meu Ronnie, i se adresează ea, noi am cam pierdut socoteala zilelor. Cert este că, azi suntem în ajunul Crăciunului. N-ai vrea să ne înapoiem acasă cât mai curând? Putem comanda un automobil pentru ora patru și să fim la ora ceaiului la „La Grange”. N-ar fi plăcut, Ronnie? ia gândește-te la căsuța noastră, la fotoliul preferat, la căldurica aceea dulce.

Dar, se opri subit. Tabloul pe care-l evocase amintea amândorura seara când fuseseră împreună în lumina aceea aurie.

Ronnie șovăi, privind la pământ, apoi ridică privirea spre soția lui:

— Nu cred că am tăria de a suporta așa ceva. Se întoarse brusc și urcă scara.

Odată ajuns în cameră, scrise la iuțea câteva rânduri.

Helene,

Îmi pare foarte rău dar trebuie să plec. Nu te alarma eu mă înapoiez acasă.

Cred că, fiind singur în această casă, unde am petrecut trei ani atât de fericiți, am să-mi pot da seama ce se află între noi. Am impresia că, pentru un motiv pe care nu-l cunosc încă, te-am jignit puternic în seara înapoierii mele, cerându-ți să vii în atelier să mă asculți cum cânt din violoncel. Dar,

Viața mea îți aparține

jur în fața lui Dumnezeu, că nu am nici cea mai mică idee în ce măsură a putut să te jignească cererea mea. Desigur, că dacă ar fi știut că sunt bolnav, nu ai fi pronunțat cuvintele pe care le-ai spus. Dar, dacă ele n-ar fi fost adevărate, nu le-ai fi spus. Ceea ce era adevărat atunci, este încă și azi. Și dacă acesta este adevărul, noi nu mai putem petrece Crăciunul împreună.

Doresc să te duci la doamna Dalmain și imediat ce-ai citit acest bilet, să iei un automobil, căci pari sfârșită de oboseală.

Ronnie.

P.S. Sunt obligat să las aceste câteva cuvinte în camera mea, unde nădăjduiesc că le vei găsi, căci eu nici nu știu măcar unde-ți este camera, în afurisitul ăsta de hotel.

Ronald reciti post-scriptum-ul și schimbă „afurisitul” în „imensul”, dar sub ștersătură se putea citi primul adjectiv. Mai târziu, inima soției lui Ronnie, liberată de norii care acopereau adevărul, plânse asupra acestei ștersături și o sărută.

Norii erau cu toții împrăștiați, înainte ca biletul să fi ajuns în mâinile Helenei; căi, iată ce s-a petrecut.

Ronnie își ceruse scuze și plecă înainte ca prânzul să se fi terminat. Helene ascultând de ordinele doctorului, nu protestă și-i lăasă toată libertatea soțului ei. Ea rămase pe loc și termină masa; așa că nu-l văzu pe Ronnie, ieșind din casă

Florence Barclay

cu valiza în mână. După aceea trecu în hol și începu să citească ziarele. Peste câteva minute un chelner îi aduse o scrisoare pe tavă.

Inima femeii încetă să mai bată, uitându-se la timbre și la scris. Scrisoarea era de la Aubrey Treherne și fusese reexpediată de la Hollymead. Timp de o secundă se simți ispitită s-o pună pe foc fără s-o citească. Suferise atâta, de pe urma primei scrisori scrisă de aceeași mână și își dădea seama că cruzimea vorbelor lui Aubrey privitoare la Ronnie, trăsese o brazdă prea adâncă în inima ei, ca să mai fie tentată să repete experiența.

Se uită la foc, se ridică și se apropie cu scrisoarea în mână. Pe urmă, rațiunea, ceva mai cuminte, o opri. Urcă încetișor în salonaș, închise ușa, se așeză pe fotoliu și deschise scrisoarea lui Aubrey.

În interiorul plicului mai era și un al doilea plic mai mic pe care era scris: „Citește mai întâi scrisoarea”.

Ea desfăcu foaia de hârtie.

Scumpa mea Helene,

Da, ai dreptate, glasul lui Dumnezeu nu trebuie să răsunе în pustiu.

Propriile d-tale cuvinte, trebuie s-o mărturisesc, n-au făcut altceva decât să mă întărească; dar cele de la sfârșitul scrisorii m-au tulburat cu totul. Sunt atât de departe de lumină și iertare. Mă îndoiesc că voi putea găsi vreodată calea liniștirii.

Dar înaintea sărbătorii celei mari care simbolizează pacea și liniștea între oameni, pot face un pas spre căință, mărturisindu-ți cât rău

Viața mea îți aparține

ți-am făcut d-tale și lui Ronnie în seara aceea petrecută la mine.

Poate că, între timp ai și descoperit în ce constă răul, dar s-ar putea să nu, pentru că am aflat că Ronnie a fost serios bolnav. În cursul serii pe care a petrecut-o la mine, starea lui de spirit era mai mult sau mai puțin incoerentă, dar cu toate acestea, el nu era preocupat decât de d-ta și de fericirea reîntoarcerii. Presupun că și aceasta a contribuit să mă aducă în starea aceea atât de aproape de nebunie în care mă aflu și acum: nu este nevoie să-ți mai explic, știi foarte bine pentru ce.

Ronald găsisse la post-restante, o scrisoare de la d-ta, dar cursele neîntrerupte pe la editori l-au împiedicat să ia cunoștință de conținutul ei. Când și-a reamintit de scrisoare și a descoperit-o în porte-feuille, era în picioare dinaintea sobei mele și într-o stare de agitație febrilă. Rupse plicul; eram chiar lângă el. Cum dânsul desfășura foile cele mari de hârtie, din plic căzu un bilet pe jos. Nu băgă de seamă și eu am pus piciorul pe bilet. După ce Ronald mi-a citit câteva pasaje, m-am convins că biletul acela era de mare importanță. Când Ronald a văzut că post-scriptum-ul menționa că era și un bilețel în scrisoare, îl căută peste tot, dar nu-i dădu prin gând că s-ar putea să fie sub piciorul meu. Pe urmă, după ce i-am sugerat eu ideea, a rămas convins că bilețelul nu fusese pus în scrisoare; între timp, eu l-am strecurat în buzunarul meu și, ieșind din salon sub un pretext oarecare, l-am citit.

Crede-mă Helene, dacă aș fi știut ce vești îi dădeai în biletul acela, nu aș fi fost demonul care m-am arătat.

Florence Barclay

Dar, începând un lucru, am căutat să-l duc până la sfârșit, lăsându-l pe soțul d-tale să plece, fără să fi putut afla că are un fiu. Eu am modificat telegrama și, în scrisoarea ce-ți fusese adresată, ți-am dat a înțelege că Ronnie aflase totuși știrea. Nu-mi pot da seama precis ce profit scontam din toate acestea. Dar, în starea mea de disperare furioasă, am vrut să joc ultima carte.

Chiar în aceeași seară, am ticluit ceva diavolesc, în special o sugestie mintală; asta este tot ceea ce-ți pot mărturisi.

Soțul d-tale n-a văzut niciodată bilețelul cu pricina și va fi foarte fericit să-l aibe cel puțin astăzi.

Precum vezi, cuvântul Domnului, n-a sunat în deșert. Îți aduce azi singura reparație care îmi stă în puteri.

Aubrey Treherne

Helene rupse plicul și găsi cele câteva rânduri scrise cu creionul cu atât drag, la trei zile după nașterea copilășului. Ronnie nu-l citise deloc; era cu totul neștiutor. Se înapoiase fără să știe că în timpul absenței lui, se petrecuse ceva anormal. Nimic, nici o vorbă nu-i anunțase viitorul lui moștenitor. Și ea, nenorocita, îl tratase pe soțul ei drept încăpățânat și egoist, pentru că el se așteptase ca dânsa să se intereseze de ocupațiile lui.

— Oh! Ronnie, Ronnie.

Helene zbură până în camera pe care o ocupa el, nădăjduind că nu va fi plecat. Pe masă găsi scrisoarea care o aștepta. O deschise nervos, o citi și înapoindu-se în salon sună cu violență.

Viața mea îți aparține

— Trimite-mi imediat pe fata din casă și pe portar.

Cei chemați sosiră numaidecât.

Helene scrisese repede o telegramă adresată femeii ei de încredere. După aceasta îi spuse portarului:

— Trimite, te rog, imediat această telegramă. Apoi, procură-mi cel mai iute automobil pe care-l poți găsi, ca să pot fi chiar azi după-amiază la Hollymead. Într-o jumătate de ceas voi fi gata.

Pe urmă întorcându-se spre fata din casă:

— Acum ne înapoiem acasă pentru sărbătoarea de Crăciun. D-l West a plecat cu trenul, împachetează totul, și fă în așa fel, ca să fim gata într-o jumătate de oră. Poate că vom putea ajunge înaintea lui. Mă îndoiesc că va găsi alt tren decât pe cel de cinci.

După aceasta alergă în camera ei, strângând la piept scrisoarea tristă de la Ronnie. Fața lumii se schimba. Ah! Ce fericire că de acum încolo îi va putea vorbi despre fiul lor. Dar, trebuie să ajungă ea cea dintâi acasă, căci era de presupus că Ronnie se va urca sus și va descoperi el pe puișor.

CHIPUL DIN OGLINDĂ

Așa cum îi spusese funcționarul din gară, Ronald mai prinse la Huntingford, trenul de ora trei, acela care venea de la Londra.

Cum nu găsi nici o trăsură în gara din Hollymead, trebui să facă pe jos un drum destul de lung.

Seara era senină și rece; se lăsase un ger puternic și pământul înghețat îi trosnea sub picioare.

Când ajunse în fața lojei din spatele grilajului de la intrare, tabloul care i se desfășura înaintea ochilor îl făcu să se gândească la gravurile vechi ilustrate de Crăciun; grilajul larg, cu stâlpii din piatră cenușie, acoperiți de mușchi și de licheni, susținând pajurile cu armele familiei Helenei, căsuța grădinarului, acoperită cu iederă, cu acoperișul și ferestrele ascuțite, luminate de focul din interior ale cărui licăriri calde se reflectau sub stratul ușor de zăpadă de afară.

Viața mea îți aparține

Cum trecu de grilaj, Ronald zări în dosul ferestrei silueta maternă a d-nei Simpkins, cu un copilăș în brațe și lăsând în jos perdelele roșii de la fereastră; avu totuși timpul să deosebească trei capete de copii grupate în jurul unui pom de Crăciun mic, ridicat pe masa din bucătărie. Simpkins în cămașă, era ocupat cu aprinsul ultimelor lumânări.

Ronald își continuă drumul, între castani și fagi, până la capătul aleei lungi din apropiere. Se simțea singur, obosit, cu inima grea și trist.

Tabloul familiar, întrevăzut o clipă, înainte de a se fi lăsat în jos perdeaua roșie, avea ceva atât de vesel și de intim... Simpkins era un om fericit. D-na Simpkins avea aerul atât de binevoior și dragălaș, cu capul copilășului rezemat de pieptul ei vast, Ronald se întoarse ca să arunce o ultimă privire casei de țară; perdeaua roșie arunca o umbră caldă de zăpadă. Ronnie se întreabă dacă și în această casă umilă era vreun arbore din Upas. Desigur că nu. Un „Upas” și un pom de Crăciun nu-și puteau găsi adăpost sub același acoperiș. Pomul vieții și al dragostei gonia pe acela al otrăvii subtile. Și copleșit, Ronald își continuă drumul.

Își aminti, pe urmă, că în ultima sa scrisoare, Helene spusese: „Ronnie, de Crăciunul acesta vom avea un pom frumos”. De ce îi scrisese Helene așa ceva? El avusese de gând s-o întrebe, dar până în prezent nu se ivise prilejul. Poate că ea avusese pur și simplu dorința de a se conforma voinței pe care și-o formulase în mai multe rânduri. Sau poate că pregătea un pom pentru mititeii Simpkins.

Florence Barclay

În tot cazul dacă Helene avea să petreacă Crăciunul la familia Dalmain, va lua parte împreună cu ceilalți, la bucuria pomului de Crăciun al micului Geoff. Cu fiecare pas, creștea în Ronald sentimentul singurătății. Prezența lui aici, avea să fie o lipsă pentru Helene? Puțin probabil. Nu regreți niciodată o ființă egoistă. El, dimpotrivă, lipsit de soția lui, s-ar simți înfricoșător de singur; dar nici Helene nu era egoistă. Din contră, ea era persoana cea mai puțin egoistă de pe lume. Își aminti numeroasele ocazii în care Helene, ca să-i facă lui o plăcere renunțase fără șovăială la câte un lucru pe care-l dorise mult. Astfel, ținea minte, printre altele, o dimineată din primăvara trecută, când îi vorbise despre cartea cea nouă pe care dorea s-o scrie și de planul lui de călătorie în Africa, și cum amânase ea spontan, pentru mai târziu, confidența pe care spusese că vrea să i-o facă, că fiind imediat trup și suflet alături de Ronnie. Se întrebă, pe neașteptate, în ce consta revelația pe care vroia să i-o facă Helene și dacă, în clipa de față, nu era prea târziu ca să i-o mai ceară.

În sfârșit, ajunse acasă și se simți reconfortat la vederea luminii, și a focului care ardea. Crezuse că va găsi întuneric. D-na Blake, îngrijitoarea casei, strălucitor îmbrăcată în satin negru, îi deschise singură ușa.

— Ah! Domnule! exclamă ea, îmi închipui că ați avut de mers de la gară până aici. Vă rog să-l iertați pe Simpkins că nu v-a ieșit înainte. Este în odăița lui unde și-a pregătit un pom de Crăciun pentru mititeii lui.

Viața mea îți aparține

— Știu, spuse Ronnie, în trecere, am văzut pomul de Crăciun. Nu voi avea nevoie de Simpkins. În atelier arde focul?

— Da, domnule, focul arde pentru ca să nu sufere pianul; și în salon este aprins, și am să vă servesc ceaiul imediat, chiar acolo.

— Nu, nu acolo, zise Ronald grăbit, am să iau ceaiul în atelier.

Dar doamna Blake nu-și ieșea din ale ei.

— Nu se poate, domnule, D-na West nici n-ar vrea să audă despre așa ceva. Ea ține mult să luați ceaiul lângă focul din salonașul ei, care este, trebuie să mărturisesc, cu mult mai primitiv decât încăperea aceea pe jumătate goală. Și toată numai oglindă. La cuvântul „oglină”, Ronnie tremură și cedă numaidecât. Aproape că uitase de oglindă.

Luă deci loc în salon, pe scaunul lui preferat. D-na Blake îi turnă primul ceai, pe urmă se retrase discret, lăsându-l în singurătatea absolută care întruchipa pentru el salonul fără Helene.

Poate că Ronnie nu iubise niciodată mai pasionat pe soția lui ca în clipa aceasta, când pentru prima oară, își dădu seama ce înseamnă să fii singur, el care fusese numai cu Helene. Tot ce atingea, tot ce privea, îi vorbea de Helene, de blândețea pe care o răspândea prezența ei și de amărăciunea cauzată de absența ei.

Și totuși, el provocase această împrejurare de pe urma căreia suferea acum, el, cel dintâi. Helene spusese: „N-ar fi plăcut să luăm ceaiul în doi”? Iar el îi răspunsese: „Nu cred că am puterea necesară”. Și acum îl supăra lipsa soției lui.

După aceea, privirile îi rătăciră asupra scaunului de care își rezemase violoncelul în seara

Florence Barclay

aceea nenorocită și, cu un fior de satisfacție, îi reveni în memorie „Copilașul din Praga”. Ce se făcuse prețiosul instrument? Cel puțin se gândiseră să-l pună la loc în cutie?

După ce-și bău în grabă ceaiul, mai mult ca să-i facă pe plac d-nei Blake, Ronald o luă de-a lungul culoarului care ducea spre atelier, deschise ușa și învârti comutatorul. Își aruncă privirea în jurul camerei și văzu așezat pe unul din divanurile largi care se găsea în scobitura de zid dintre două ferestre, o cutie de violoncel din lemn de trandafir.

Dintr-o mișcare, Ronald se apropie de fereastră și se aplecă asupra cutiei. Cheia se afla în broască, o întoarse și ridică capacul. Acolo odihnea „Copilașul din Praga”, mai strălucitor și mai frumos ca niciodată, culcat pe un maldăr de catifea albă. Helene făcuse toate acestea! Dar bucuria lui Ronald se împletea cu tristețe. Helene, ostilă violoncelului, îi pregătise totuși această surpriză pentru a-și face soțul fericit, și ea nu se afla aici ca să se bucure de opera ei. Ronald trase arcușul și, după câteva clipe, drăgăstos, scoase și violoncelul la lumină.

La cea dintâi ochire, suprafața netedă, părea ca neatinsă. Dar, examinând mai de aproape și privind din instinct chiar acolo unde trebuia să se uite, Ronald zări, la dreapta, un punct unde căzuse o lovitură și, evident, unde fusese atins violoncelul; o fâșie de lemn, lungă de trei centimetri, fusese încrustată acolo, apoi atât de minunat lăcuită, încât lucrul acesta, executat fără îndoială cu o sută de ani mai înainte, era invizibil. Numai la o lumină puternică, și numai dacă știai unde să cauți, puteai distinge locul rănit.

Viața mea îți aparține

Ronnie, cu figura gravă, continua să contemple violoncelul. Ce însemnau toate lucrurile acestea? Scena din oglindă îi reveni în memorie cu și mai multă putere.

Violoncelul îi transmisese pe calea gândirii cunoașterea faptelor întâmplare cu un secol în urmă, imprimând în creierul lui supraexcitat reproducerea unei scene epuizate de multă vreme? Oare violoncelul îi comunicase, la Leipzig, pe cale ocultă, lui Aubrey Treherne un tablou mental al primului său posesor?

Ronnie medita la chestiunea aceasta oarecum perplex. Apoi, îl cuprinse dorința să audă iar vocea de aur a copilașului, cu riscul chiar de a evoca fantomele trecutului. Așeză mai întâi scaunul florentin în centrul încăperii, și luă loc și el.

Își privi chipul în oglindă. În decurs de cinci săptămâni fața i se făcuse palidă, deși atunci când se înapoiase din Africa avea obraji bronzăți de soarele puternic al Sudului. Părul îi era mai lung decât ar fi trebuit să fie, cu toate că era departe de a fi așa de lung ca părul negru al violoncelistului din viziune. Costumul de tweed și încălțăminte de vânătoare al lui Ronnie, formau un contrast curios cu pantalonul scurt, de satin negru, cu ciorapii de mătase și cataramele cu diamante al pantofilor de care își amintea și acum; nu mai puțin, felul degajat în care ținea violoncelul și atitudinea genunchilor și picioarelor, erau exact acelea ale personajului din vremuri apuse. Astfel, Ronnie nu se îndoi o clipă, că atunci când va ridica arcușul și când degetele lui vor atinge coardele, valul de armonie va fi identic.

Florence Barclay

Așteptă să simtă mai întâi fluidul misterios în vârful degetelor. Nu veni însă nimic. Făcu să răsune coardele una după alta. Sunetul era foarte pur, foarte intens. Apoi își adună tot curajul și începu să cânte.

Vai! bietul „Copilaș din Praga“! Vai, de asemenea, de bietul muzicant născut, care ar fi dorit să facă lucruri pe care nu le învățase niciodată.

Armonia fermecătoare nu mai vibra de astă dată. Amar dezamăgit, Ronnie, aștepta, cu ochii fixați spre oglindă. Dar el nu văzu acolo decât un tânăr cu un aspect foarte modern, cu aerul obosit și trist, care îl privea și el la rîndul lui. În sfârșit, Ronnie își dădu seama că nu mai putea cânta din inspirație și, ca un elev cuminte, începu să caute notele. După o jumătate de oră de eforturi, violoncelul răspunse la apelul lui, și Ronnie reveni să cânte aria: „Oh! Veniți, credincioși, veseli și triumfători“! Rezultatul acesta îi produse o plăcere imensă. A fost ca o luare în posesie. Ar fi dat nu știu ce, ca să-l poată auzi și Helene. Violoncelul îi deveni și mai scump. Simțea că-l stăpânește.

Reîncepu, și de această dată cântă și cuvintele care însoțeau melodia. Vocea lui frumoasă de bariton se reunea de minune cu rezonanța armonioasă a coardelor de argint.

Pe coridor aștepta un singur spectator; cu mâinile strânse pe piept, Helene nu știa ce să facă: să râdă, sau să plângă?

Ronnie reluă versetul: „Oh! veniți... credincioși... veseli și trium... și trium... fători. O! veniți, veniți la Beth.. Beth... Beth... Be-e-eth... le... em!

Viața mea îți aparține

Sfârșit de efortul pe care-l făcuse, se opri ca să dea și mai multă amploare cuvântului „La Bethleem...”

Făcu o pauză și privi în oglindă. Acolo văzu chipul unei femei, care, în picioare lângă ușă îl privea. Un chip fermecător, numai lacrimi, zâmbete și dragoste. La început, își prelungi contemplarea fără să facă nici o mișcare, neputându-și crede ochilor. Când însă privirile celor doi soți se încrucișară, și când Helene își dădu seama că el o vedea, veni repede, căzu în genunchi lângă Ronald și cu fața inundată de fericire, se sprijini de umărul lui, privindu-l în ochi.

Nu fusese pronunțat nici un cuvânt; totuși, Ronnie avu imediat certitudinea că ceața care fusese între ei se risipise.

— Oh! Helene!, Helene, atât putu să spună.

XVIII

NE-A VENIT UN BĂIEȚEL

Ronnie depuse arcușul și își înlănțui soția cu brațul drept.

Între genunchi, ținea violoncelul cu mâna stângă sprijinită de coarde.

— Iubitul meu, îi spuse Helene, după atâtea peripeții, iată-ne acum de Crăciun acasă la noi. Oh! cât sunt de fericită!

El o privi mut, așteptând parcă ceva. Cuvintele imnului îi răsunau prin cap, pline de o semnificație nouă.

Oh! veniți credincioși

Veseli și triumfători!

Ochii atât de credincioși ai Helenei, radiau acum o bucurie triumfătoare.

— Ronnie, i se adresă ea, îți mai amintești că în scrisoarea pe care ți-am adresat-o la Leipzig, îți spuneam că de Crăciunul acesta vom avea pomul nostru. Nu te-ai întrebat, iubitul meu, de ce scriam așa ceva?

Viața mea îți aparține

— Ba da, răspunse Ronnie, m-am întrebat. M-am gândit și adineauri, când am trecut prin fața lojei paznicului, unde am zărit un pom de Crăciun. Aveam chiar intenția să-ți pun această întrebare în seara înapoierii mele, dar am uitat.

— Ah! De ce nu mi-ai pus-o?

— Atunci? se miră dânsul, spune-mi acum.

— Ronnie, îți mai amintești că în aceeași scrisoare aveam să-ți comunic ceva, și că mai introdusesem un bilet, scris cu câteva săptămâni mai înainte; biletul acesta îți dezvăluia un secret.

— Ai dreptate, darling, continuă Ronnie, numai că ai uitat să pui biletul; nu era în scrisoare. Am rupt plicul, am căutat peste tot, dar zadarnic; și la sfârșit noi am tras concluzia că l-ai găsit fără nici o importanță.

— Din contră, era de cea mai mare importanță și el se găsea acolo.

— Era acolo? și unde?

— Sub piciorul lui Aubrey... Oh! iubitul meu, taci, taci! Să nu pronunțăm cuvinte crude la adresa unui om care a mărturisit și s-a căit. În clipa aceasta nu-ți pot povesti tot ce s-a întâmplat. Mai târziu, vei afla și cele mai mici amănunte; dar Aubrey a văzut căzând biletul, pe când deschideai scrisoarea. La început a fost ispitit să-l ascundă cu piciorul, pe urmă să-l bage în buzunar; și apoi, după ce l-a citit, mi-a scris în așa fel încât m-a convins că ai fost informat de știrea pe care ți-o scrisesem în bilet, așa că la înapoiere n-am putut să-mi închipui că nu știi.

— Că nu știam, ce? întreabă Ronnie.

Helene scoase din buzunar o bucată de hârtie îndoită.

Florence Barclay

— Vezi, iubitul meu, hârtia aceasta îți va destăinui totul. Este bilețelul care trebuia să-ți parvie la Leipzig, bilețul despre care am crezut până mai adineauri că l-ai primit.

Și dânsa i-l puse în mână.

— Sper că poți să-l citești, Ronnie. Eram foarte slabă, când am trasat cu creionul aceste câteva rânduri.

Ronnie desfăcu bilețul.

Helene stătea lângă el cu capul plecat; nu îndrăznea să se uite la soțul ei. Își asculta bătăile inimii. El, cu respirația întretăiată lăsă să-i cadă violoncelul fără să facă nici un gest.

După ce citi rândurile, în care i se anunța nașterea unui fiu, Ronnie, cu un oftat înăbușit o strânse și mai tare pe Helene lângă el, continuând să citească pe deasupra capului ei și până la ultimul cuvânt.

Atunci, lăsând să-i cadă scrisoarea, cuprinse în brațe pe soția lui cu putere și violență, mărturie a întregii dragoste așa cum o simțea el, și primele cuvinte ale lui Ronnie nu au fost acelea pe care le aștepta ea.

— Oh! Helene, șopti el cu un oftat ușor, ai trecut prin această încercare singură!

— Iubitul meu, răspunse Helene, nu fii mâhnit pe această chestiune. Încercarea a trecut și este adevărat, atât de adevărat că suferința a fost uitată în bucurie.

— Dar eu nu pot uita, zise Ronnie. Nu voi uita niciodată că soția mea a trecut printr-o primejdie, prin suferință și slăbiciune, și că nu eram lângă dânsa să pot împărți cu ea toate acestea. Și eu

Viața mea îți aparține

care nici nu știam ce îndură singura mea dragoste în tot timpul acesta!

— Ronnie, iubitul meu, gândește-te la fiul nostru.

— Nu mă pot gândi la nimic din ceea ce îmi aparține, afară de soția mea.

Ea îl lăsă pe Ronnie s-o strângă și mai tare la pieptul lui. Fericirea Helenei, la această probă supremă de dragoste a soțului ei, era cu atât mai mare, cu cât îi venise pe neașteptate. Ea își închipuise că această veste nebănuită va fi primită cu o surpriză violentă, urmată de un elan orgolios și de o goană nebună spre odaia copilului, unde să-și vadă primul născut. Era atât de resemnată, încât nici nu se mai gândea la rolul pe care îl jucase. I-a fost o mângâiere fără seamăn faptul că Ronnie era atât de mișcat de suferințele ei, atunci când se afla singură, deși avusese nevoie de atâta sprijin.

La sfârșit, el adăugă:

— Helene, acum văd că ai avut toată dreptatea, când mi-ai spus că sunt un tip egoist.

— Nu, iubitul meu, nu fii atât de nedrept față de tine însuși. Când m-am servit de aceste cuvinte îngrozitoare, eu credeam că scrisoarea era în posesia ta și că, revenind acasă, știai tot, dar că te-ai lăsat absorbit de alte chestiuni. Înșelată de Aubrey, te-am calomniat pe nedrept. Nu mai era vorba de egosim și nici de indiferență. Nu știai adevărul: de altfel sunt sigură că dacă ai fi știut ce este cu mine, nici n-ai mai fi plecat în Africa. Eram fericită că nu știai nimic, fericită că erai departe și că pot suporta toată povara fără să-ți fiu o piedică, rezervându-ți bucuria la întoarcere, fără ca în prealabil să suferi griji și neliniște. Așa am dorit eu

să se petreacă lucrurile, scumpul meu soț, și așa am fost fericită.

Ronnie, o lăsă ușor din strânsoare și, luând între mâini, chipul blând al Helenei îl privi lung în ochi înainte de a răspunde; la rândul ei Helene îl mângâie cu o privire asemănătoare. Pe fața soțului ei putu distinge o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată, și știu înainte ca el să deschidă gura, ce avea să spună. Dragostea ei protectoare, ocupată mereu cu evitarea unei suferinți aceuia pe care îi porunceau: „Trebuie neapărat ca el să-și dea seama de lucrurile acestea?”

Dar, în sfârșit, sub impulsul unei mâini mai puternice decât a ei, cursul evenimentelor nu mai depindea de Helene.

— Iubita mea soție, i se adresă Ronnie încet. Nu vorbesc de actul unic al plecării în neștiință, lăsându-te singură, într-un moment în care orice om de inimă ar vrea să fie cât mai aproape pentru a-și susține și apăra femeia pe care o iubește. Nu am calificat această acțiune drept egosită, pentru că voiai mi-ai ascuns adevărul și mi-ai dat sfatul să plec. Dar, de ce ai procedat astfel? De ce, după ce trecuse primul șoc, ai fost mulțumită la perspectiva de a fi singură, și ai găsit nimerită îndepărtarea mea? Asta pentru că, în cursul vieții noastre conjugale, m-am arătat un perfect egoist. Am acceptat, ca ceva care mi se cuvine de drept în viață, ca orice necaz care mi se putea întâmpla, să mi-l ascunzi și să-l îndepărtezi din calea mea. Tu să-mi îndepărtezi din drum toți spinii care mi-ar putea supăra pașii; să nu duc nici o greutate, iar tu să te chinuiești pentru mine. Interesele tale, plăcerile tale, prietenii, ocupațiile, toate au fost

Viața mea îți aparține

ocolite sau date la o parte, dacă, în vreo măsură oarecare, ar fi putut influența asupra carierei mele de scriitor sau asupra operei mele. Ai trăit cu totul numai pentru mine. Și eu tot numai pentru mine. Este adevărat că ne iubeam cu pasiune și că eram nebuni de fericire. Și, totuși umbra lui „Upas” era prezentă. Chiar și în dragostea mea, eram egoist. Era bucuria egoistă. Era bucuria de a te iubi, pe tine, care erai făcută să fii iubită. Dar am întreprins, vreodată, din dragoste pentru tine, măcar o singură acțiune care să mai fi costat ceva? Am fost complet egoist și tu nu știai lucrul acesta. Știai că eu detest suferința, grijile, tot ceea ce ar fi putut să-mi fie stavilă în viață. Cunoscându-mă, m-ai lăsat să plec, cu gândul ca eu să fiu scutit, și tu să le suporti pe toate singură. Știai că, dacă mi-ai fi destăinuit adevărul, aș fi renunțat pe loc la cartea mea și aș fi rămas lângă tine, că egoismul meu ar fi suferit mai mult prin absență, decât dacă aș fi fost alături de tine. Și ți-ai dat perfect de bine seama că, în timpul lunilor acestea lungi, ai fi fost redusă să mă auzi gemând din cauza împrejurărilor și a eșecului planului meu. Știai că aș fi împărtășit bucuria ta la înapoiere, și pentru asta m-ai lăsat să plec. Oh! Helene, nu este acesta adevărul?

Ea lăsă capul în jos și-i sărută mâna soțului ei. Plângea în tăcere. Nu putea nega că tot ceea ce spusese el nu era adevărat.

— Da, da, acel nenorocit de Upas, continuă Ronnie.

Helene șopti:

— Mai este și greșeala mea.

— Tăcere! Sunt greșeli prea nobile pentru a fi calificate drept greșeli, adăugă Ronnie. Dar, dacă

Florence Barclay

crezi că ai comis vreo eroare, trebuie s-o ispășești, ajutându-mă fidel în munca mea de dezrădăcinare a arborelui din Upas.

— Ronnie, spuse Helene, ne vor ajuta mânuțe de copil. Trebuie să trăim viața cu noblețe, din dragoste pentru fiul nostru.

Apoi, conștientă că el atinsese limita a tot ceea ce un bărbat poate suferi și din care poate trage profit, ea adăugă zâmbind:

— Ronnie, mânuțele acelea caraghioase sunt ridicol de asemănătoare cu ale tale.

— Cu ale mele? repetă Ronnie cu tonul unui om care, după un vis urât se trezește la binecuvântata realitate. De ce sunt asemănătoare cu ale mele?

— Pentru că fiul tău este o replică în miniatură a persoanei tale, băiat răutăcios ce ești. Ai aerul că nu pricepi că ești tată, și că ai un copil al tău!

Ea își înălță privirea spre figura lui obosită și văzu aerul de tinerețe fericită care îi revenea încetul cu încetul.

— Și gura, iubitul meu, continuă dânsa, gurița lui seamănă cu a ta, numai că, așa cum ți-am scris, când o sărut, ea nu-mi înapoiază sărutul, Ronnie.

— Ce spui! strigă Ronnie, auzi colo!

De astă dată el își dădu seama perfect de ce avea de făcut și cursele lui de-a lungul pustiului se terminaseră; nu mai exista nici un miraj.

Helene șopti, cu fericire în ochi:

— N-ai vrea, mă rog, să-ți vezi feciorul?

Ronnie sări ca ars:

— Să-l văd? Oh! Da, da, sigur că vreau... Să mergem... Helene, ce-i spui unui copilaș așa de mic?

Viața mea îți aparține

Helene, care îl urma râzând, îi răspunse:

— Asta depinde... Nu există o regulă generală, dar cred că în cazul de față ar trebui să-i spui: „Bună ziua, baby, eu sunt tatăl tău“!... Pe aici, Ronnie, în fosta mea odăiță, Oh! iubitul meu, îmi vine să plâng; dar acestea sunt lacrimi de bucurie, nu le da nici o atenție. Gândește-te prin ce am să trec, văzând pe fiul meu în brațele tatălui său!

XIX

NOAPTE BUNĂ „COPILAȘULUI DIN PRAGA“

Ultima oră din ajunul Crăciunului avea să treacă și ea.

Peste tot, se întindea sentimentul misterios al îngerilor vestitori de pace, aplecându-se asupra pământului. Începuse să domnească tăcerea care călăuzeste spiritul spre colinele purpurii ale Betleemului, cu ciobanii veghind asupra turmelor liniștite, glorie măreață care acopere fața cerului.

Casa bătrânească din La Grange închidea în sfârșit ochii și se reculegea înaintea somnului. Una câte una, se întunecau ferestrele strălucitor luminate; ultimele licăriri se vedeau de jos în sus. Cântăreții din Hollymead sosiseră și dădură drumul la tradiționalele lor imnuri de Crăciun. Fierarul, care cânta din trombonul cu piston și servea de purtător de cuvânt al bandei; o terminase cu muzica îngerească și strigă cu o voce ruginită, în noapte: „Un Crăciun fericit și un An Nou bun doamnei West, domnului West și domnișorului West“.

După care Ronnie, radios de fericire le dădu muzicanților un bacșiș care îi făcu să plece încântați.

Viața mea îți aparține

Trombonul cu piston îl cam trezi pe tânărul West, care avea și el ceva de spus: dar își luă ca singură confidentă pe doica lui, care îl potoli curând și îl adormi din nou.

În atelier focul ardea slab. Reflexul lucrurilor în oglinda cea mare, era nedeslușit și pierdut.

„Copilașul din Praga“ zăcea pe parchet, uitat de toată lumea.

Aproape de miezul nopții, ușa atelierului se deschise încetișor, lăsând-o să treacă pe Helene, îmbrăcată într-un kimono alb și cu o lumânare aprinsă în mână.

Puse sfeșnicul pe masă, apoi se aplecă, ridică cu grijă violoncelul lui Ronnie, îl culcă în cutia de lemn de trandafir și rămase un moment în contemplare. În sfârșit, zâmbind, atinse mângâietor cu degetele coardele de argint.

— Bietul copilaș, spuse ea, Ronnie te-a uitat astăseară, dar mâine veți cânta amândoi imnuri de Crăciun, în timp ce eu și cu mititelul vom asculta.

Ea închise cutia, pe urmă, ceva spontan o făcu s-o redeschidă. Ochii ei blânzi i se umplură de lacrimi. Nu era nimeni acolo ca s-o vadă; și soția lui Ronnie îngenunche și depuse o sărutare discretă pe fața strălucitoare a „Copilașului din Praga“.

Îndepărtându-se de canapea, Helene își văzu chipul în oglindă; o siluetă înaltă și subțire, drapată în alb. Ținu o clipă lumânarea deasupra capului și își zâmbi satisfăcută.

Pentru dragostea lui Ronnie, se bucura că este frumoasă. Dragostea lui Ronnie fusese în seara aceasta un lucru minunat.

Helene înaintă spre ușă, dar se opri din nou și se uită la jarul din vatră.

În aceeași clipă, orologiile sunară miezul nopții. Era Crăciunul.

Florence Barclay

„Ne-a sosit un Copil, un Fiu ne-a fost dat, Sfântul Copil al Crăciunului. Dea Domnui ca viața noastră în viitor, aceea a lui Ronnie, a copilășului și a mea să fie sfințită în fața ochilor Tăi“!

De sus se auzi vocea caldă a lui Ronnie, emoționată de dragoste. Aplecat peste rampa scării, o chema:

— Unde ești, Helene?

— Vin, iubitul meu, răspunse ea; și cu pași ușori și grăbiți, trecu pragul, parcurgând întregul coridor.

Ronnie, tot aplecat peste scară, avea pe figură o expresie comică de disperare.

— Oh! murmură el, s-a făcut! I-am trezit pe puiul nostru!

Helene se opri din mers pentru a-și privi soțul, cu ochii plini de dragoste și de veselie.

— Păi sigur, băiat rău ce ești, ai ajuns s-o faci și pe asta! Odată cu căderea nopții nu se mai face gălăgie pe aici! Dar nu știi ce făceam jos: mă dusesem în atelier să-l adorm pe „Copilașul din Praga“.

— S F Â R Ș I T —

Tiparul executat sub comanda 30 333
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA





ISBN 973-95819-4-3

Lei 500